

ಚಂದಮಾಡು

ಸಂಸ್ಕೃತಕವಿ: 'ಚಕ್ರವಾಣಿ'
ಸಂಪಾದಕರು: ವಾಗ್ಗಿರೆಡ್ಡಿ

ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ, ಹೊಟ್ಟೆಯೂ ಒಂದು
ಗೋಣವಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು. ಒಂದೇ
ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದೋಚಲು
ನೋಡುವರು. ಅದರಿಂದ ಪಾಪದವರೂ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದವರೂ
ಯಾವಾಗಲೂ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ
ಬಹಿರಂಗ ಜೀವವಾದ ಹಣ. ಅದನ್ನು ಎಷ್ಟು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ
ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ "ನ್ಯಾಯವಾದ ಹಣ"
ಎಂಬ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಅ ನು ರ ವಾಣಿ

ಗ್ರಾಮಸ್ಥ ಸಸ್ಯಹೀನಕ್ಕೆ, ಸ್ವಾಮಿಹೀನಂ ಚ ಮುಂದಿರಮ್
ಪಂಥಾಃ ಸಹಾಯಕೋನ್ಯತ್ಯ, ರುದ್ರರೂಮಿಸಮಾಃ ಸ್ವತಃ
ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯದೆ ಉರು, ಯಜಮಾನನಿಲ್ಲದ ಮನೆ. ಸಹಾಯಕ
ನಿಲ್ಲದ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾರ್ಗ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದುವು.

ಸಂಪುಟ: ೭೩ ಡಿಸೆಂಬರ್ '೮೪ ಸಂಚಿಕೆ: ೬

ಈ ಪುಸ್ತಕ ರೂ. ೨-೦೦ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹರಟೆ

ನಿರ್ದಿಷ್ಟದಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ರಿಕಾರ್ಡ್

ಇನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದ ಎರಡನೇ 'ಮೋರಿಸ್' ವರ್ಷ ೪೩೨ ಗಂಟೆ ೧೭ ನಿಮಿಷಗಳ ವರೆಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದು, ೧೯೭೭ ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆನಡಾಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿಕ್ಟರ್ ಜಾಟೋ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಆವನಿಗಿಂತ ಮೂರು ನಿಮಿಷ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಿದ್ದು ಹೊಸ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು.

ಒಂಟಿ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚ ರಿಕಾರ್ಡ್

ಶ್ರೀಲಂಕೆಗೆ ಸೇರಿದ ಕುವೆರ್ ಆನಂದ್ ಎಂಬ ಹುಡುಗನು ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಒಂದೇ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು.

ಬಾಲ ಮೇಧಾವಿ !

ಬೆಲ್ಜಿಯಂನಿಗೆ ಸೇರಿದ ಹತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಮಾಯೊಡಾರ್ಡ್ ವಿಂಕೋಲರ್, ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಓದಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಲ್ಲವಿದ್ಯಾ ಲಯದ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು. ವಿಜ್ಞಾನಶಾಸ್ತ್ರ, ಗಣಿತಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುವ ಈ ಎಲೆಯ ಮೇಧಾವಿ, ಹುಟ್ಟಿದ ಏಳು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಲು ಮೊದಲುವೂ, ಎರಡು ವರ್ಷ ತುಂಬುವುದರೊಳಗೆ ಓದಲು ಕಲಿತುಕೊಂಡನಂತೆ.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

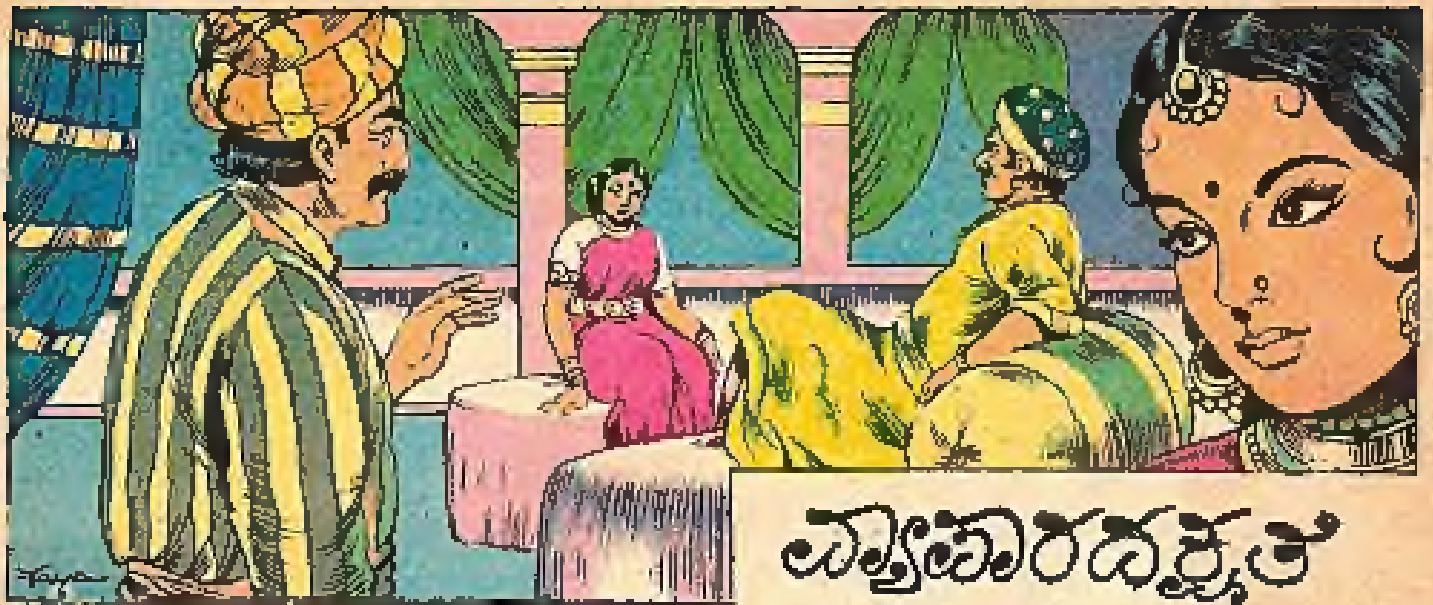
೧. ಅಂಕರದಲ್ಲಿ ಕೃತ್ರಿಮ ಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಗೊಳಿಸಬಹುದೆಂದು ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಊಹಿಸಿದ ವಿಜ್ಞಾನವೇತ್ತನು ಯಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ?

೨. ಹುಟ್ಟುವಾಗವೇ ದಂತಗಳೊಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರಾರೋ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ ?

೩. ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಗೊಳಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಹಿಳೆ ಯಾರೆಂದು ಬಲ್ಲೀರಾ ?

೪. ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಭುಭ್ರವಾಗಿ ಮುಖಕ್ಕೆವರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರೆಂದು ಗೊತ್ತೇ ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ವ್ಯಾಪಾರವಸ್ತುತ

ಸುಕೇತ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಂದಾರಗುಪ್ತನೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳರಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇದ್ದಳು. ವತ್ಸಲೆ ಎಂದು ಅವಳ ಹೆಸರು. ಅವಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರನನ್ನು ನೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ, ಅಳಿಯನಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೂ, ಯಜಮಾನಿಕೆಯನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿ ತಾನು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ಪಂಡಾರಗುಪ್ತನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ಕುಮಾರನಾದ ಕುಂದಣನು ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ವತ್ಸಲೆಗೆ ತಕ್ಕ ವರನೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಪುಂಡಾರಗುಪ್ತನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಗನಾದ ಚಂದ್ರಪಾಲನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಇಬ್ಬರೂ ವರಂದಿರೂ ಸರಿಸಮರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಇದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ವಾದ ವಿವಾದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ,

ಚೇಟಿ: ಬರೆದು ದೇವರ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿ ಎತ್ತಿಸೋಣ ವಂದೂಕೊಂಡರು ದಂಪತಿಗಳು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಪುಂಡಾರಗುಪ್ತನ ಹತ್ತಿರ ಕೆಲಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂಡರಿಕ ನೆಂಬವನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಗಂಡವೆಂದಿರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಯಜಮಾನರೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ತಮಗೆ ಸಲಹೆ ಹೇಳುವಷ್ಟು ಸಮರ್ಥನೇನೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತಾವು ಅಪಾರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ನಾನೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳುವಾ ಅಂತ ಇದ್ದೇನೆ. ಅಷ್ಟೇಯಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

"ಆದೇನು ಹೇಳಿವು. ಅಪಾರ್ಥವೇನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಎಂಥವನೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ?" ಎಂದನು ಪುಂಡಾರಗುಪ್ತ.

"ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಅಳಿಯ ದೇವರಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದವರು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಸಮರ್ಥರಾಗಿರಬೇಕು ಅಂತ ನೆಮ್ಮಿರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೀರಿ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಕುಂದಣ ಕುಮಾರರಿಗೂ, ಚಂದ್ರಪಾಲರಿಗೂ, ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ

ಇಟ್ಟು ನೋಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತು. ಆಮೇಲೆ ದೇಶಾದರೇ ಬೇಟೆ ಎತ್ತಬಹುದಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು ಮಂಜರೀಕೆ.

"ಎಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆ?" ಎಂದು ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಕೇಳಿದನು.

"ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸುವರ್ಣ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸೋಣ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರಲಿ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರ ದಕ್ಷತೆ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎಂದಳು ಮಂಜರೀಕೆ.

"ಸುವರ್ಣ ದೇಶದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರವೇ! ಆ ದೇಶದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಸುವರ್ಣವಿದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಳೆ ಬಾರದ ಒಣಗಿ ಹೋದ ಆ ದೇಶದ ಜನರು ಬರಗಾಲದ ಕಾಟ ದಿಂದ ನಾನಾ ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು ಮಂದಾರಗುಪ್ತ.

"ಅಯ್ಯೋ, ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಾವು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ಉಳಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರದ ಅವಕಾಶಗಳು ಎಂಥವೆಂದು ಪ್ರತಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೂ ಸುಲಭವಲ್ಲ ಗೊತ್ತುಗುವಂಥದ್ದೇ. ಬರಗಾಲದ ಕಷ್ಟಗಳು ಕವಿದು ಕೊಂಡಿರುವ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ಮೇಲೆಯಾಗಲೀ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಲಾಭಕರವಾಗಿ ಮಾರಬಹುದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನೋಡಿ ಬರಲಿ" ಎಂದಳು ಮಂಜರೀಕೆ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಮಂದಾರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಈ ಪರೀಕ್ಷೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತೋರಿತು. ಅನಂತರ ಅವನು ಕುಂದಣಕುಮಾರನನ್ನೂ, ಚಂದ್ರಪಾಲನನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದರು. ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಮಂಜರೀಕನನ್ನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಮೊದಲು ಕುಂದಣಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು.

"ಈಗ ಸುವರ್ಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವು ಲಾಭಕರವಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆಂದು ನಿನಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ?" ಎಂದು ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡಲು ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸುವರ್ಣ ದೇಶವನ್ನು ಏಕೆ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿರೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚೇ ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿ ನಾವು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇ ತಲೆ ಹಾಕುವುದಾದರೆ ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಧಾನ್ಯಗಳೇ ಮೊದಲಾದ

ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅಂತಹುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಿಡಾಕಿ. ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ಲಾಭ ಗಳಿಸಬಹುದು” ಎಂದನು ಕುಂದಣಕುಮಾರ.

ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಚಂದ್ರವಾಲನನ್ನು ಕರೆದು, ಕುಂದಣನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರವಾಲನು, “ಸುವರ್ಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ವಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ತ್ಯಾಜ್ಯ ವರ್ಜಿತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಈಗ ಹರಕುಬಂದಿ, ತೇವೆಗಳ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿದವರೇ ತಿರುಗು ತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶುಭವಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿದವರು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಭವವಿರುವ ನಿಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿವರಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಪ್ರಪ್ರಥಮದ್ದು ಆಹಾರ ವಸ್ತು ಗಳಾದರೂ, ಅದರ ಅಂತರದ್ದೇ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಂದು ಹೇಳಿಯೇನು” ಎಂದನು.

ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಮಂಜರೀಕನೊಂದಿಗೆ, “ತಂಗಿಯ ಮಗನೆಂದು ಚಂದ್ರವಾಲನ ಮೇಲೆ ನನಗೊಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದುದು ನಿಜವೇ ಅದರೂ, ಸುವರ್ಣ ದೇಶದ ಬರಗಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಅವನು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಸ್ತ್ರಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂಬ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಯಾತನು ಕುಖ್ಯವೋ ಅದನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಅವಿವೇಕವಲ್ಲವೆ? ಅಂಥವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಕೊಡದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಿಜವು ತಿಳಿಯಿತು. ಕುಂದಣನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ವ್ಯಾಪಾರ ದಕ್ಷತೆಯೂ ಬಯಸಾಯಿತು. ಅವನನ್ನೇ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂಜರೀಕನು ಬಹಳ ವಿನಯ ದಿಂದ, “ನನಗೆ ಬೇರೆ ವಿಧವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಯಾವ ಮಾನರೇ. ಕುಂದಣರ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರವಾಲರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಲೆಕ್ಕ ತಪ್ಪಾಯಿ ತೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರವಾಲರೇ ಗೆದ್ದವರೆಂದು ನನ್ನ ಗಣನೆ” ಎಂದನು.

ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, “ಅದು ಹೇಗೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳು ನೋಡುವಾ” ಎಂದನು.

“ಅಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಸಾಧಕ ಪಾಧಕಗಳನ್ನು ದೂವ ಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಯಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಮೊದಮೊದಲು ಅಂತಾಜು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ದಕ್ಷತೆ ಹೊರಬೀಳುತ್ತದೆ. ಕುಂದಣರ ಸಂಗತಿ ನೋಡಿರಿ! ಅವರು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸುವರ್ಣ

ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರದ ಅಮಾಶ ಮಾತ್ರವೇ ನೋಡಿದರು. ನಾವು ಈ ದೇಶದಿಂದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದರೆ ರಾಜನ ಅನುಮತಿ ಲಭಿಸಲಾರದು, ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿ ನಾವು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕಳುಹಿದರೂ ಆ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ನಾವು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳಿ ಹೋಗಿ ನಮಗೆ ಧಾರಿ ನಷ್ಟವೇ ಉಳಿದಿತು" ಎಂದನು ಮಂಜರಿಕ.

ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಅದು ನಿಜವೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, "ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಾರದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಚಂದ್ರಪಾಲರು ಆ ದೇಶದೊಂದಿಗೆ ವಸ್ತು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಈಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಅನ್ನಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಈಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಎಂದರು. ವ್ಯಾಪಾರದ ಅನುಭವ ವಿರುವವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ಬೇಡವೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನೇಯಿಗೆಗಾರರಿದ್ದಾರೆ. ತಕ್ಕ ಗಿರಾಕಿಗಳಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ಮಗ್ಗುಗಳು ಮೂಲೆ ಪಾಲಾಗಿವೆ. ನಾವು ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ

ನಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೇಯಿಸಲು ಈಗಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು, ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಮಾತಿನ ತಿರುಳು" ಎಂದನು ಮಂಜರಿಕ.

ಮಂದಾರಗುಪ್ತನು ಬಹಳ ಕುತೂಹಲದಿಂದ, "ಹೌದು. ಮೊದಲು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಗಾಲದ ಕಷ್ಟ ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲವೇ?" ಎಂದನು.

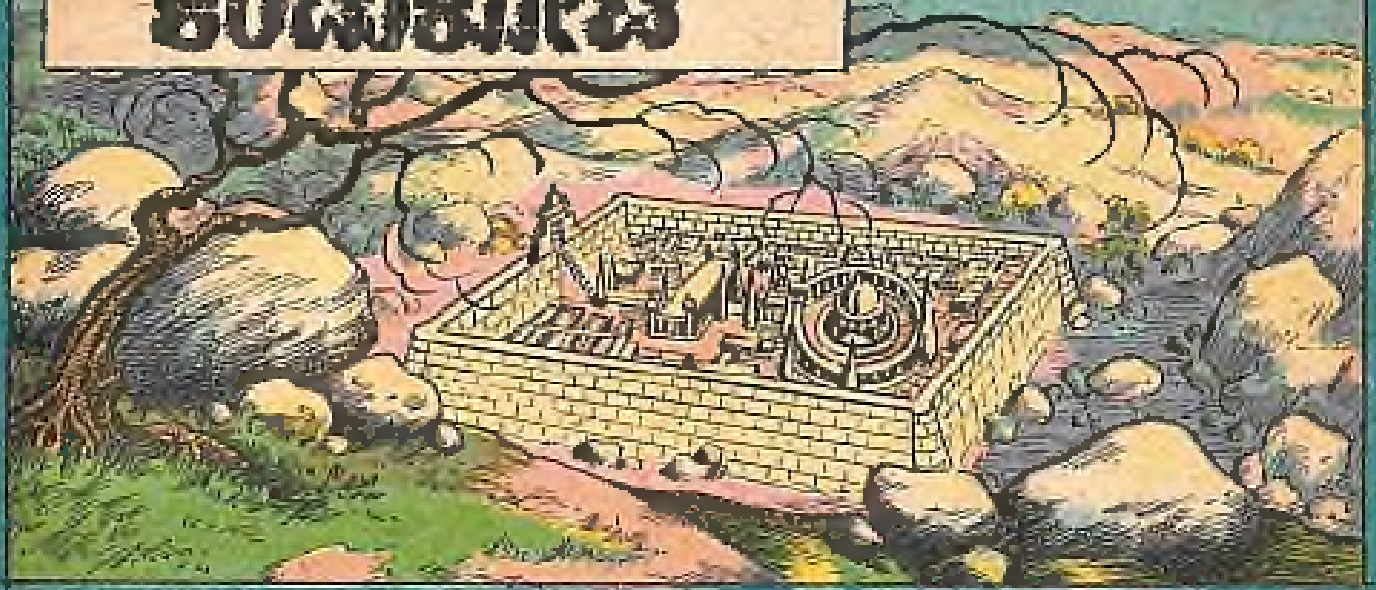
"ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಳೆ ಒಂದು ಪಂಚಿಕಿ ಸಂಯಾದ ಮೇಲೆ ಸುಮಾರು ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮ ಹರಕು ಬಿಡಿದಿಕ್ಕಿಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದಿಯ ಅನಂತರ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದ್ದು ಬಟ್ಟೆಗಳೇ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಚಂದ್ರಪಾಲನು ತಮಗೆ ಅಂತಹ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದನು" ಎಂದನು ಮಂಜರಿಕ.

ಚಂದ್ರಪಾಲನ ಬುದ್ಧಿ ಎಷ್ಟು ಚುರುಕೆಂದು ಈಗ ಮಂದಾರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಮಗನು ವತ್ಸಲೆಯನ್ನು ಚಂದ್ರಪಾಲನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆ ನೆರವೇರಿಸಿದನು.

ಚಂದ್ರಪಾಲನು ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರ ದಕ್ಷತೆ ಎಂತಹುದೆಂದು ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿ ರಿಗೆ ನೋಟಿಸಿದನು.

ಕಂಚುಕೋಟ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಾಹಿಷ್ಮತಿ ನಗರವನ್ನು ಯಶೋವರ್ಧನನೆಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿ ಅವನು ಪರಿಪಾಲನೆ ನಡೆಸಿದನು. ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲ ಅವನ ಮೇಲೆ ಗೌರವವೂ ಭಕ್ತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳೂ ಏಕು ಬೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದುವು. ಕಡೆಗೆ ಅವನು ವೃದ್ಧನಾಗಿ ಹೋಗಿ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಪಾಲಕನೊಬ್ಬ ಪಟ್ಟಾಭಿಷಿಕ್ತನಾದ ಮೇಲೆ, ಸ್ವತಃ ಅನೇಕ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಜಯಿಸಿ ಅವನು ರಾಜ್ಯದ ವಿಸ್ತಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನಾಗಿದ್ದನು. ಶತ್ರುಗಳೆಲ್ಲ ಅಂಜಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಂದುವಿರು ವಂತೆ ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೇಶಾಧೀಶ ನಾದ ಯಶೋವರ್ಧನನಿಗೆ ವೃದ್ಧಾವೃದ್ಧಿ ಮನಃ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೊರಗಿನ ಶತ್ರುಗಳಾರೂ ಅಲ್ಲ; ತನ್ನ ಅನಂತರ ರಾಜ್ಯದ ಗತಿ ಹೇಗೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗದಂತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಗಾತ್ ಅವನ ಕುಮಾರರೇ !

ಯಶೋವರ್ಧನ ರಾಜನಿಗೆ ತಪೋವರ್ಧನ ಮತ್ತು ಗುಣವರ್ಧನ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಪುತ್ರರಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯವನಾದ ತಪೋವರ್ಧನನು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವಯಸ್ಸಿನ ಯುವಕನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತಪ್ಪಿ ರಾಜಪುತ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನೋ ಅನಿಗುಹದಿಂದಿದ್ದನು. ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ, ಭೋಗಗಳ ಮೇಲಾಗಲೀ, ಲೋಕ ವ್ಯವಹಾರದ ಮೇಲಾಗಲೀ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಕಾಲ ವನ್ನು ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ದೇವಾಂತ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತಂದಿ ತೀರ್ಥಗಳ ಗೊಡವೆಯೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಗಟ್ಟಿದರೆ ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆದಾವು ?

ಎರಡನೆಯವನಾದ ಗುಣವರ್ಧನನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವನದು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತೀರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಗುಣ. ಭೋಗ ವಿಲಾಸಗಳ ಮೇಲಿರು

ವಜ್ರ ಆಸಕ್ತಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದರ ಮೇಲೆಯೂ ಅವನಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಾಧರ್ಮ ವಿಚಕ್ಷಣೆಯನ್ನೂ ನೋಡಲಾರೆನು. ಜಂಜೂರರು, ತುಂಬಿರು, ಕಪಟಿಗಳು ಅವನ ಪರಮಾಪ್ತ ಮಿತ್ರರು. ಅವನು ರಾಜನಾದರೆ ದುಷ್ಪನ ಕೈಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ.

ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಿರ್ವಹಿಸೋತುಹೋದ ಯಶೋವರ್ಧನನು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ತನ್ನ ಶೇಷ ಜೀವಿತವನ್ನು ಯಾವುದೋ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೈವಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ತಾನು ರಾಜ್ಯದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸಮರ್ಥನಾದವನು ಪರಿಪಾಲನೆಯ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಷ್ಟೆ ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇಶವು ಆರಾಜಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಕೂಡಾ ಮುಸಿಯೊಳಗೆ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗಬಹುದು. ಏಕೆ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರ ತಪೋವರ್ಧನನು

ರಾಜನಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗಲಾರದು. ಚಿಕ್ಕವನಾದ ಗುಣವರ್ಧನನೊಬ್ಬನೇ ಉಳಿದವನು.

ಗುಣವರ್ಧನನ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಯಶೋವರ್ಧನನು ತುಂಬಾ ಕೇಳಿದ್ದನು. ಸ್ವತಃ ಅವನಿಗೆ ಅನೇಕಬಾರಿ ಮಂಡಿಸಿ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಯೌವನದ ಉದಯದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವನಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವನೆಂದು ಯಶೋವರ್ಧನನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ನೋಡಿದ್ದನು ಆಗಿತ್ತು. ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನೇ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಗುಣವರ್ಧನನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ಯಭಾರದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವರ ಹೊಣೆಯೇ ವಿಚ್ಛೇದನವನ್ನು ಬರಿಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಗೆ ತಿರುಗಿಬಿಟ್ಟುದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಯಶೋವರ್ಧನನು ಹಿಡಿದನು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನಿಗಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮರ್ಥ ರಾಜನು ಬೇರೊಬ್ಬನಿರಲಿಲ್ಲ !

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಂತ್ರಿ, ಸಾಮಂತರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಾಗ, ಗುಣವರ್ಧನನು ರಾಜನಾಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದೇ ಅವರೆಲ್ಲ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟರು. ಸಹಜ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬಂದ ವಾರಸುದಾರನಾದ ಹಿರಿಯ ಮಗ ತಪೋವರ್ಧನ ನಿರುವಾಗ, ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕವನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರೆ, ಪ್ರಜೆಗಳು ವ್ಯತಿರೇಕಿಸಿ ಬಂಡೇಳಬಹುದೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದರು.

ಗುಣಶೀಲನಾಗಿ ಧರ್ಮ ಚಿಂತನೆಯುಳ್ಳವನಾದ ತಪೋವರ್ಧನನು ಮಾಹಿಷ್ಟತೀ ನಗರಕ್ಕೆ ರಾಜನಾಗಿ ಬರುವುದೇ, ಎಲ್ಲರ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕೂ ಸಹಾಯವಾಗುವುದೆಂದು ಯಶೋವರ್ಧನನಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಸಲಹೆ ಯಶೋವರ್ಧನನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಾತ್ರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸದ ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ರಾಜನಾಗುವುದೆಂದರೆ

ಅವನು ಯಾವ ಮಂತ್ರಿಯ ಕೀಲುಬೊಂಬೆಯಂತೆ
ಅಗುವನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಹಾನು ಎಷ್ಟೋ
ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನತ್ತರು ಹರಿಸಿ ಸುಪಾದಿ
ಸಿದ ರಾಜ್ಯವಿದು. ಅದು ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ವಂಶೀಯರ
ಕೈಯಿಂದ ಪರರ ಕೈಗೆ ಹೋಗುವುದಂತಲೂ
ಅವನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು.

ಇಂತಹ ಸಂದೇಹಗಳಿಂದ ಯಶೋವರ್ಧನನು
ಕೆಲವು ದಿನ ಮನೋಮಥನ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ
ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅದೇನೆಂದರೆ.
ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಂತರನ್ನೂ,
ಹಿರಿಯರನ್ನೂ ಪುರಪ್ರಮುಖರನ್ನೂ ಒಂದು ಕಡೆ
ಯಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಅವರಿಲ್ಲರ
ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿ,
ಚಿಕ್ಕವನಾದ ಗುಣವರ್ಧನನನ್ನು ತನ್ನ ಅನಂತರ
ರಾಜನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕು. ಆಗ ಪ್ರಜೆಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ
ಸಾಮಂತರನ್ನೂ, ಹಿರಿಯರನ್ನೂ, ಪುರಪ್ರಮುಖ
ರನ್ನೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದಿನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮಹಾ
ಸಭೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಆಹ್ವಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಹಾಗೆಯೇ ಮಹಾ ಸಭೆಯೊಂದು ಸೇರಿತು.
ಆ ಸಭೆಯವರ ಮುಂದೆ, ವೃದ್ಧನಾದ ಯಶೋ
ವರ್ಧನ ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿ
ದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸಭಿಕರನೇಕರ
ಮುಖಗಳು ಕಹಿಗುಳಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಿದ್ದವರ ಹಾಗೆ
ಆದುವು. ತನ್ನ ಇಪ್ಪದಂತೆ ಗುಣವರ್ಧನನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿ
ಷೇಕ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒರಿಯ ಮಗ ತಪೋವರ್ಧನ
ನಿಂದ ಬಿಡು ಅಭ್ಯಂತರ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೂಡಾ
ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟನು ಯಶೋವರ್ಧನ.

ಮಗುಗಳಾಗಲಿ ಹುತ್ತದಂತಿರುವ ಗುಣವರ್ಧನನು
ರಾಜನು ಗುವುಮ ಯಾರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅದರೂ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲು
ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಶಂಕೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೆ ಮುಂದೆ
ನೋಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ವೀರಪುರದ ಸಾಮಂತನಾದ
ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸಭಾಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ
ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಗುಣವರ್ಧನನ ಮಜ್ಜಿತನಗಳನ್ನು
ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತ, ಅವನು ರಾಜನಾಗಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ
ಅರ್ಹನಲ್ಲವೆಂದು, ಇನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿ
ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು
ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಹರ್ಷಧ್ವನಿ
ಮಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು
ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ
ಸಾಮಂತರು ಮಾತನಾಡಿದರು. ಕೆಲವರು ಯಶೋ
ವರ್ಧನನೇ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕಾಲ ರಾಜನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು
ಅಶಪಟ್ಟರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಪೋವರ್ಧನನಿಗೆ
ರಾಜಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಬರುವಂತ ಪ್ರಯತ್ನಿಸ

ಬೇಕೆಂದೂ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತಪೋವರ್ಧನನನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹೊರೆಯಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಜನು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರಲಾರರೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು.

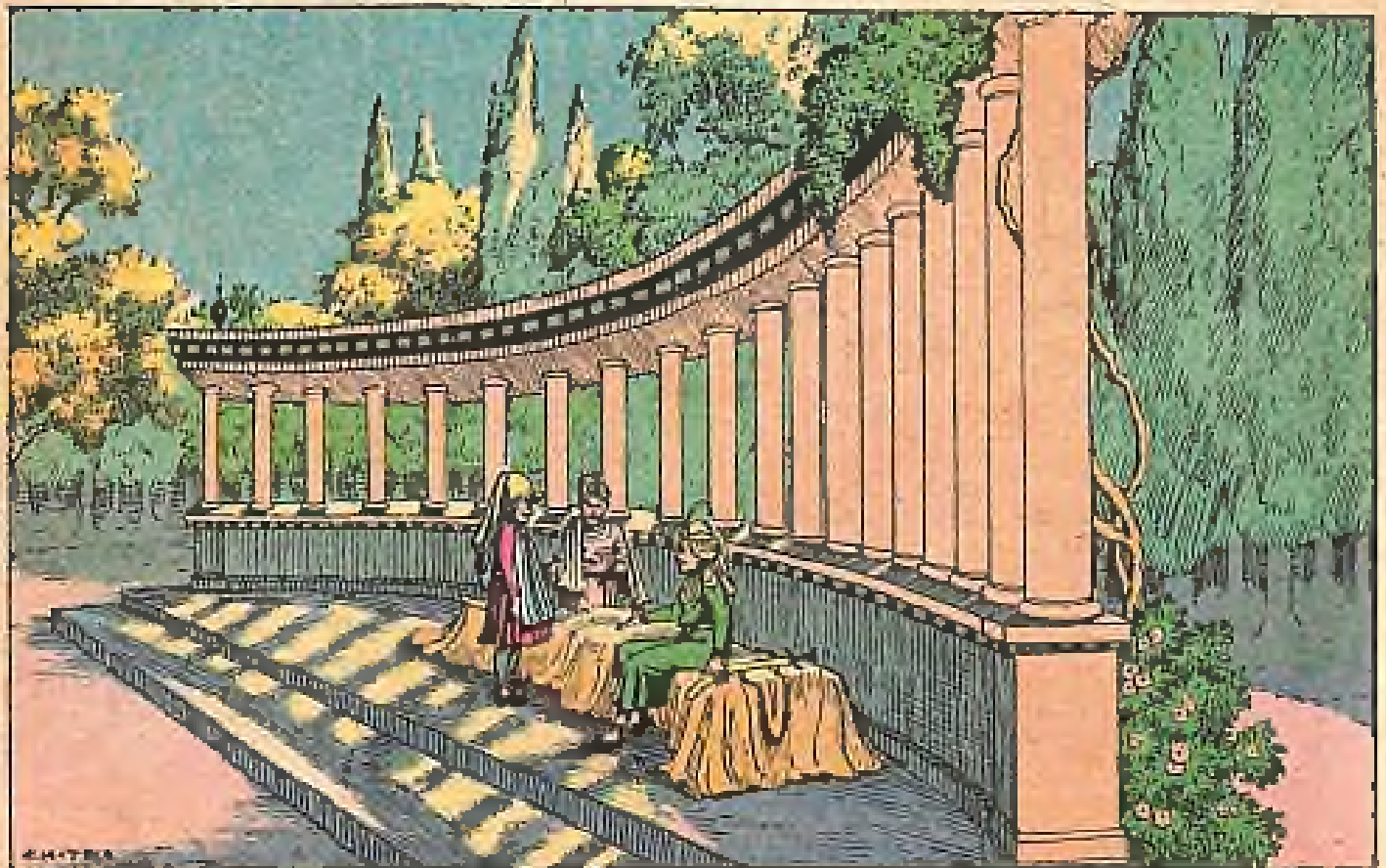
ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಯತೋವರ್ಧನನು ಗಲಿಬಿರಿಗೆ ಬಿಡ್ಡನು. ಏನೂ ತೋರದಂತಾದನು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಮಂತರನ್ನೂ ಹಿರಿಯರನ್ನೂ ವ್ಯತಿ ರೇಕಿಸಿ, ತಾನು ಚಿಕ್ಕವನನ್ನೇ ರಾಜನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ದೇಶದೊಳಗೆ ಉತಯುಗವು ಎಳೆದಿರದು. ಆಗ ತನ್ನ ಸಾಮಂತರೊಳಗೆ ಬರಿಷ್ಠನೂ ಪ್ರಭಾವ ಶಾಲಿಯೂ ಆದ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಭುಜಾಯ ಪೇಳುವವರಿಗೆ ನಾಯಕನೂ ಆದನು. ಪ್ರಸ್ತುತ ದಲ್ಲಿ ದೇಶದೊಳಗೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕಾದರೆ ತಾನು ರಾಜ್ಯ ಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವ ಆಶೋಚನೆ ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದೊಂದೇ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. "ಸರಿ, ಪ್ರಸ್ತುತ ನಾನೇ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಿರ್ವಹಿಸಿ

ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದೆ ನೋಡೋಣ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಭೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದನು. ಸಭಿಕರೆಲ್ಲಾ ಆನಂದವನ್ನು ಧೃವಿಸಿದರು.

ಸಭೆ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಯತೋವರ್ಧನನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನೇರಾಗಿ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ ಅದೇ ಏಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಾಗ, ಮಂತ್ರಿಯೊಬ್ಬ, ಯಾವುದನ್ನೂ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು.

ಸಾಮಂತರಲ್ಲಿ ಅವನು ಬರಿಷ್ಠನಾದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ರಾಜನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಸುಗಮವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅದರಂತೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನನ್ನು ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕರೆಯಿಸಲಾಯಿತು. ಯತೋವರ್ಧನನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ಕರೆದು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಅಸನ

ಹಲ್ಲಿ ಕೊಡಿಸಿ, "ಸೂರ್ಯವರ್ಮಾ, ನೀನು ಈ ದಿವಸ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಹೊರಬಡಿಸಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ, ನಾನು ಏಕೀಭವಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರೂ ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ವೀರಪುರದ ಸಾಮಂತರಾದರು ಮಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಭುಭಕ್ತಿ ಪರಾಯಣರೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಗುಣವರ್ಧನ ಕುವರನು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನು. ಇನ್ನೂ ಹೊಣೆಯರಿಯದವನು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿನ್ನಂತಹ ಅನುಭವಜ್ಞರ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ, ಸಹಾಯವೂ ಇದ್ದರೆ ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಪಾಲಕನಾಗಬಹುದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ" ಎಂದನು.

"ಮಹಾರಾಜರೇ, ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಗಳ ತಾರತಮ್ಯ ತಿಳಿಸದವನೂ, ಸಾಧುಹೀನನೂ ಆದ ತಪೋವರ್ಧನ ಯುವರಾಜನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ನೀವು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಡಲು

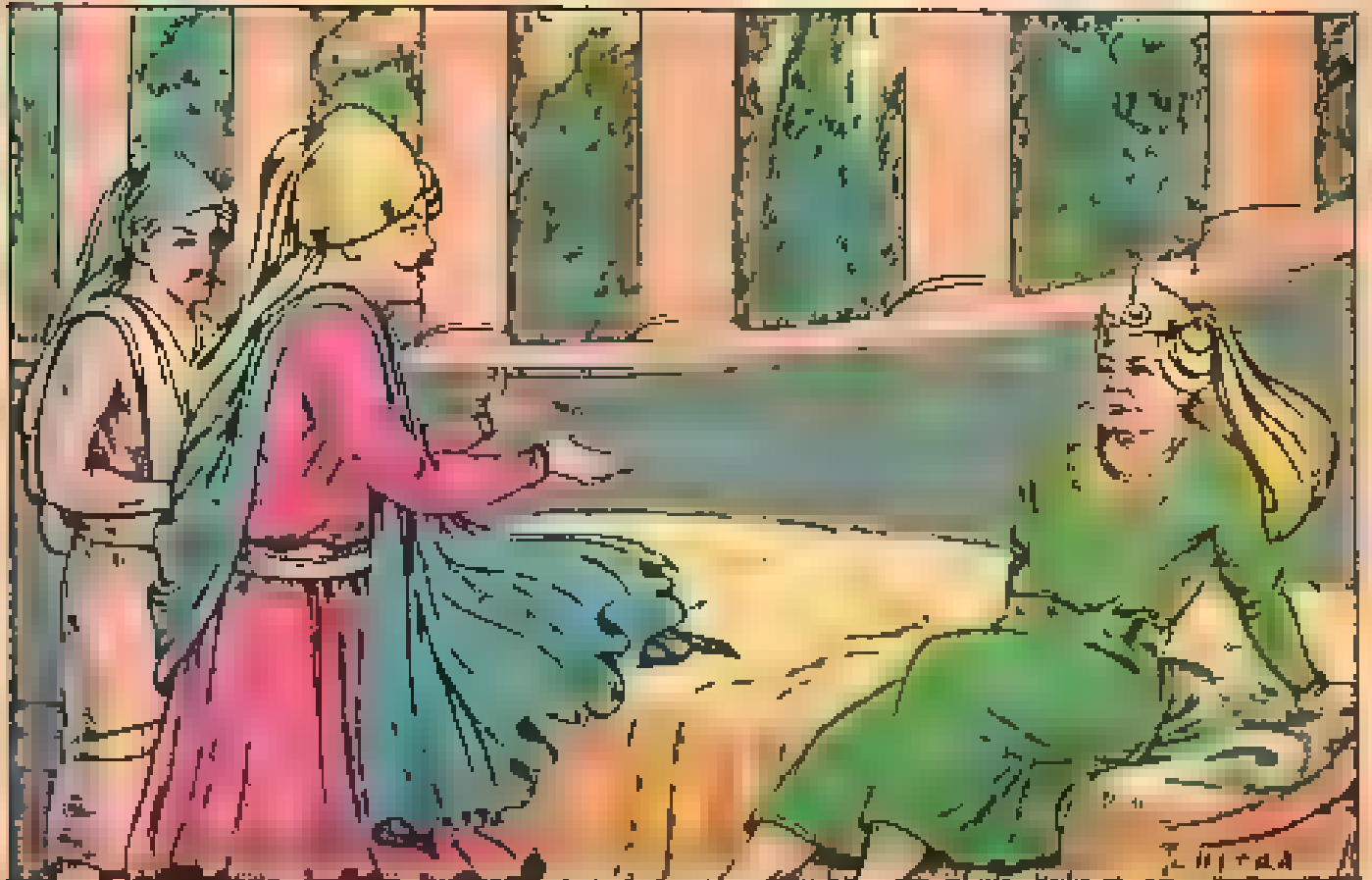
ನೋಡುವುದು, ಪುಜಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮ.

"ತಪೋವರ್ಧನನು ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಕ್ತನುಳ್ಳ ಸುಲ್ಪ ಅಂಥವನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ, ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ. ಅಂದರೆ ರಾಜ್ಯವು ಅರಾಜಕವೇ ಆಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಯಶೋವರ್ಧನ.

"ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಅವನಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಕ್ತಿ ಒರುವ ಹಾಗಿ ಮೂಕನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಜೈಷ್ಠ ರಾಜಪುತ್ರನಾಗಿ ದೂಸಿದ ಅವನ ಬಾಲ್ಯಕೆಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದರೆ, ಅವನು ಕಷ್ಟದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಿರ್ವಹಿಸುವಷ್ಟು ಸಮರ್ಥನಾಗುತ್ತಾನೆ." ಎಂದನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮ.

ದುರೋದಧರ್ಮನು ಮಂತ್ರಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಮಂತ್ರಿ, ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೆ ಹೌದೆಯಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದು ಮಾತೋಣ, ತಪೋವರ್ಧನನನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಸಂರಕ್ಷಣೆ

ಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ, ದಾಖಲೆ ಅರ್ಹವಾದ ಕ್ಷಾತ್ರ ಗುಣಗಳು ಬರುವ ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಯಶೋವರ್ಧನ ರಾಜ.

ಅದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತನ್ನ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಈಗ ತಾನು ಮುಂದಾಗಿ ವಿರಾಜರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಪುಷ್ಪಾಲಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಇದಕ್ಕೆ ಯಶೋವರ್ಧನನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಯಶೋವರ್ಧನನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ದತ್ತವಾದ ತನ್ನ ಬಡದಿಗೆ ಹೋದನು. ಅದಿನ ನಾಯಕನೊಬ್ಬನೇ ಅವನು ತನ್ನ ನೆರಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸನ್ನಿಹಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು.

ಇಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ಹೊರಡುವ ಸನ್ನಿಹವನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನು ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ದು ಹಾಕಿ, ಅವನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಒಮ್ಮಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಸರ್ವಕೀತು ಎಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಾಮಂತ ರಾಜನೇ ಅದಕ್ಕೆ ನಾಯಕನು. ವಿರಾಜರವರ ಎಲ್ಲೆಯಲ್ಲೇ ಅವನ ರಾಜ್ಯವಿತ್ತು. ಹೇಗಾದರೂ ತಾನು ವಿರಾಜರವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬಹಳ ಕಾಲವಿಂದ ಮನಸಿಟ್ಟು, ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಯ ಬಂದಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವನು ಯಶೋವರ್ಧನನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನಾದ ಗುಣವರ್ಧನನನ್ನು ಕರೆತು. ತನ್ನ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಜಯವಿರಬಹುದು. ಅವರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಸುಲಭವಾಗುವುದೆಂದು ಅವನ ನಂಬಿಕೆ.

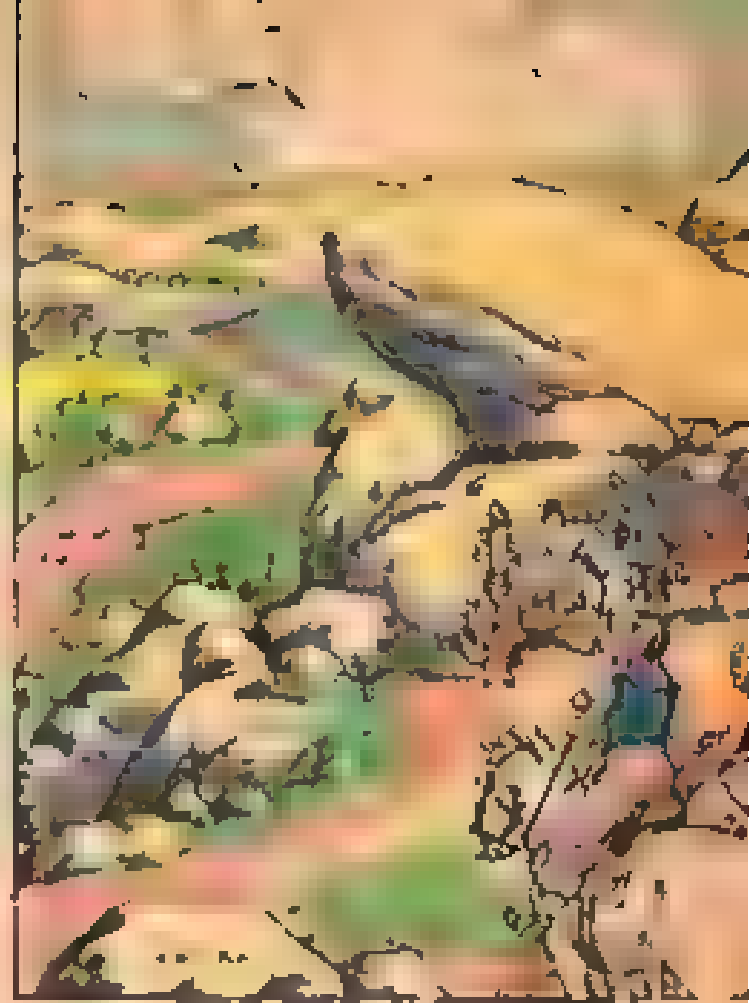
ತಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆಂದರೆ ಅವನು ವ್ಯತಿರೇಕವಾದವನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನಿಂದ ತಿಳಿದು ಗುಣವರ್ಧನನಿಗೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಕೋಪದ ಉರಿ ಏಳಿಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಆಶ್ರಯ ಬೇರೊಬ್ಬರ ಅನೇಕ ಸಾಮಂತರು ಅವನನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಉದಯವ ಬಂತೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅದರೇ ತಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅಪ್ಪ ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಇದ್ದಿರಬೇಕು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಗುಣವರ್ಧನನ ವಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಧೈರ್ಯ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ.

ಗುಣವರ್ಧನ ಕುಮಾರನು ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಹಗೆ ತೀರಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆಂದು ತನ್ನ ಕಿಡಿಯ ತಳೆದುಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಧೂತ ನಾವ ಸರ್ವಕೀತು ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು.

ಅವನು ಗುಣವರ್ಧನೆಯಿಂದಾಗಿ, "ನನ್ನ ಕಾಲೆ
ಒಳ್ಳೆಯ ಅರೋಗ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಹಾಜ್ಯವನ್ನು
ಸಂಪಾದಿಸುವುದು ನನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸದ ಕೊಡುಗೆಯೆಂದು
ಹೇಳುವನಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನೇ?" ಎಂದು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ತನ್ನ ಹಾವಳಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಅವನ
ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾನೆ. "ನನ್ನ ಕಾಲೆ
ಗುಣವರ್ಧನೆಯಿಂದಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಲವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.
ಈ ದಿನ ಕೆಲವೇ ಮಂದಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ
ವೀರಭರತಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸೂರ್ಯನ
ಮುಖವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯನ
ಮುಖ ಸರ್ವಕೀರ್ತಿ ಹೇರಲು ಅವಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ
ಬಲವು ತನ್ನದೆಯೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದನು
ಸರ್ವಕೀರ್ತು.

"ನೀವು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹಯಪ್ರವಣಾಗಿ
ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಸರಿಯಾದ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ನಾನು
ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬಲವಂತವಾದ ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವನ್ನು
ಅತಂತ್ರವಾದ ಹೊಗಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಾನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ವಿಧವೆ ನೀಡೆ! ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಮುಖ ಸಹಜವಾಗಿ
ನಿಮಗಾಗಿ!" ಎಂದನು ಗುಣವರ್ಧನ.

"ನೀನೇ ಮಹಾರಾಜನಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಶವು
ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೇ ಅಗುವುದೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡು
ನಾನು ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವನ್ನು ಅರಿಯುವ
ಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅರಿಯುತ್ತಿದ್ದೆನು.
ಅವನ ಮರಣವಾರ್ತೆ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ,
ನನ್ನ ಸ್ನೇಹವು ಆ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಆ ರಾಜ್ಯ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವನ್ನು
ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವುದು ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.
ನನ್ನ ಸ್ನೇಹವು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬುತ್ತದೆ.
ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೊಡುವುದು ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮಹಾರಾಜನ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಅವನು

ಕೊಡುವ ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವನ್ನು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೊಡ
ದಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಬಯಸುವುದು ತಿಳಿದು ಬೀಳುವ
ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಸುವಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ. "ಆ ವಿಷಯ
ದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹವು ಬಹು ಜಾಗರೂಕವಾಗಿರು
ತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು ಸರ್ವಕೀರ್ತು.

"ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು
ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನು
ಗೋಮುಖವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರಿಂದ, ಪ್ರಜಾಕಂಠಕ
ನಿಂದ ತಂದೆಯೊಡನೆ ಸಮಯ ನೀಡಿ ಹೇಳು
ತ್ತೇನೆ. ಅದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ,
ನಡೆಯುವುದರಿಂದ ಅವನು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದು
ಬಹು ಸಲಭವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ"
ಎಂದನು ಗುಣವರ್ಧನ.

ಸರ್ವಕೀರ್ತುವಿಗೆ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹವಾಯಿತು.
ಬಹು ಬಲಿಷ್ಠನಾಗಿ, ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾಗಿ ಅವನು
ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವನ್ನು ಸತ್ಪ್ರವಣವಾಗಿ ಗುಣವರ್ಧನನಿಗೆ

ಮಾಹಿಷ್ಟಾತಿ ಪಾಠಕ್ಕೆ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭ. ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಎರವುರವನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದು ಬೆಳ್ಳೆ ನುಂಗುವಷ್ಟು ಸುಲಭ. ಆಗ ಕಡೆಗೆ ಮಾಹಿಷ್ಟಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಭಾವ ಒಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಘಾತುಕವಾದ ಒಳಸಂಚಿನ ಒಲೆಯನ್ನು ರಾಜ್ಯದೊಂದು ಸರ್ವಕೇತು ಅವಸರವಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ, ಒಹುಬೇಗನೇ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಎರವುರರ ಸಂಪತ್ತಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿವನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುಕಡೆ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಸೂರ್ಯ ವರ್ಮನ ಒರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸೂರ್ಯವರ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೀಗೊಂದು ದುಷ್ಟಂತ್ರ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗೊತ್ತಿರ ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೆಲವೇ ಮಂದಿ ಸೇವಕರೇ ಮೊದ ಲಾದ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿ ಲಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಮಜಲು ಬಿಟ್ಟು, ಬೆಳಗಾದ ಕೊಡಲೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದುವರಿಸಿದನು.

ಆ ದಿನ ಮತ್ತೆ ಸಾಯಂಕಾಲವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಗಡಿಯನ್ನು

ಮುಟ್ಟಿದನು. ಅದು ಗುಡ್ಡಬೆಟ್ಟಗಳ ವ್ಯಾಂತ. ಆದರೆ ಮಾವ ಅವಾಯದ ಶಂಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದ ಹೊಸ ಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಯಿಂದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಲಟವಟ ಧ್ವನಿ ಕೇಳತೊಡಗಿತು. ಸೂರ್ಯ ವರ್ಮನು ತಟ್ಟನೆ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ತನ್ನ ಅನುಚರರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಅವರ ಹಿಂಗಡೆಮಲ್ಲಿ ಮರಗಳಾಯಿಂದ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುರಜನರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವ ಅನೇಕರು ಆಯುಧ ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಕುಮಾರಗಳ ಮೇಲೆ ದೌಡಾಯಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅರಚುತ್ತ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಗುಂಪಿನವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅವೈರೋಧಿಗೇ ಕತ್ತಿ ಮಿಂಚಿ ಕುಣಿಯಿತು. ಅವನು ಮುಂದೆ ಬರುವುದರೊಳಗೇ ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟುಹೋದನು. ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಆಯುಧಧಾರಿಗಳು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಝುಳುಪಿಸುತ್ತ ಕೊಲೆ ಹುರುಳಿ ನಿಂದ ಕರ್ಗಾಕರ್ಗಾಶವಾಗಿ ಅರಚಿಕೊಂಡು ಅವನ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದರು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ದಾರಿಯ ಶ್ರಮವಾದರೂ ಮರೆಯಬಹುದು” ಎಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು :

ರತ್ನವಾದನು ಗೋಪವಾಡಿ ಎಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಂಸವಾದನೆಂಬ ಸಣ್ಣ ರೈತನೊಬ್ಬನ ಮಗ. ಅವನು ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಓದು ಬರಹ ಕಲಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಓದಿವಂತನಾಗಿ ಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರದಿಂದ ಅವನ ವಿದ್ಯಾ ದಾಖಲೆ ತೀರಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅದಾದರಿಂದ ಅವನು ದೂರ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಗುರುಗಳನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಪಂಡಿತನಾಗಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಊರೊಳಗೆ ಅವನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನೇಕರು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ಹೋದ ಆ ಮಾತು ರಾಜನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅಂಥವನು ತನ್ನ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ

ಅಲಂಕಾರಪ್ರಾಯವೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಅವನು ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಸಾವಿರ ವರಹ ಸಂಬಳದ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ವರ್ತಮಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಕೇವಲ ಸಾಧಾರಣ ರೈತನಾಗಿರುವ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕುವ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿ ತನಗೂ ಊರೊಳಗೆ ಗೌರವವೇರುವುದೆಂದು ಹಂಸವಾದನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಅವನು ರತ್ನವಾದನೊಂದಿಗೆ, “ನಿನ್ನಂಥ ಮಗ ನನ್ನು ಪಡೆದು ನಾನು ವ್ಯಥೆಪಂಕನಾದೆನು. ನೀನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಂಡಿತನಾಗಿರುವೆ. ನೀನು ಕೇಳಿದೆಯೇ ರಾಜನವರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಹೋಗಿದೆ. ನೀನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ ನೆನಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನಗೆ ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಸರಿಯೆಂದರೆ ಸಾಕು, ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ರಾಜ ಧಾನೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿ ಸುಖ ವಾಗಿರಪ್ಪ” ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ರತ್ನ ವಾದನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ತಂದೆಯ ಒತ್ತಾಯ ವನ್ನು ಮೀರಲಾಗದೆ ಸರಿ ಎಂದನು.

ಹಂಸವಾದನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಗೋಖೀ ನಾಥನೆಂಬೊಬ್ಬ ಧಾರ್ಮಿಕ ಭವನವಿದ್ದಿತು. ಅವನು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಗಟ್ಟೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕ ನಾಗಿದ್ದನು. ಹಂಸವಾದನೊಂದಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ದೂರದ ಬಂಧುತ್ವವೂ ಇದ್ದಿತು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಪಳಗಿದ ಸ್ನೇಹವೂ ಇದ್ದಿತು.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಗೋಖೀನಾಥನಿಗೆ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಸುಂದರ ಯಾಗಿ, ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಚುರುಕಿನವ

ಕೂಗಿ ಎದೆಯಾಗಲಿ ಉಳ್ಳವಳಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸ್ತಿದ್ದ ಚೆನ್ನಾ
ಗಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ತಂದ-ಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಹಂಪಪಾಡನ ಮನಸ್ಸು
ನೆಲೆಗೊತ್ತು.

ಈಗ ಮಗಳು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ
ಅಂಗಿಕಾರ ತಿಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಗೋಪಿ
ನಾಥನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮಗಳ ವಿಷಯ
ವಾಸ್ತವ ಹೇಳಿ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆದರೆ
ಅವನ ನಂಬುಗೆ ಹುಸಿಹೋಯಿತು.

ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೋಪಿನಾಥನು ಬೆರಗಾಗಿ
"ಮಿತ್ರಾ, ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಯಾವುದೋ ದೂರದ
ಬಾದರಾಯನು ಸಂಬಂಧವಿದ್ದಿರಬಹುದು.
ಮನುಷ್ಯರು ಕೂಡಂಥ, ಅವರೇ ಮುಟ್ಟುವಾಗದು.
ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ವತಂತ್ರನಾದವನಿಗೆ
ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಬಾಗಿ ಮೂವದಿನದ ನಗರವು
ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಿಗೆ ನಾನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾ
ರಿಸು. ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಹಳೆಯವನು ಬಹುದು.

ನನ್ನೊಬ್ಬ ಮಂಕನೆಂತಲೂ ಹೇಳಬಹುದು.
ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕು
ಕ್ಷಮಿಸು" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹಂಪಪಾಡನು ಸಣ್ಣ
ಮೊರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, "ನನ್ನ ಮಗಳ ಸೂಗತಿ
ವಾರಾ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೊರತೆ
ಇದೆ? ರಾಜಾಶ್ರಯ ಕೊಡಾ ಅವಳಿಗೆ ಒತ್ತಿದೆ.
ಅವಳಿಗಿರುವ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಿಂದ ಮುಂದೆ ಅವಳು
ಉಚ್ಚಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರದಿರಲಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ
ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದು" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಖಂಡಿತ ಹೇಳುವೆನೆಂದು ನೊಂದು
ಕೊಳ್ಳಬೇಡ, ಮಿತ್ರಾ. ರಾಜಧಾನಿ ನಗರದಲ್ಲಿ
ಪಾಂಡಿತ್ಯವೂ ಸೂಚಕವಾಗಿ ನಿಗದಿ ಬಹುದು ಸಾಗಿದ
ಬಹುದೇ ಹೊರತು ಸುಖ ಜೀವಾತ್ಮಿ ಅದೇನೂ
ಸಾರದು. ಅಲ್ಲದೆ ರಾಜಾಶ್ರಯವೆಂಬುದು ಒಬ್ಬರ
ಕೈಕೆಳಗಿನ ದಾಸ್ತವ್ಯಕ್ತಿ ಹಾಕೇ?" ಎಂದನು
ಗೋಪಿನಾಥ.

ಹಲವಾರೂ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ತಂದೆ ಚಿಂತೆಯಿಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರತ್ನವಾದನು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ತಂದೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ರತ್ನವಾದನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತಂದೆಗೆ ಗೋಪಿನಾಥನ ಮಗಳನ್ನು ಸೊಸೆಯಾಗಿ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಇದ್ದಿತೆಂದು ಅದುವರೆಗೂ ರತ್ನವಾದನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬೇರೆ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಪಕ್ಕದ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತಾರಾಂಗಿ ನಂಬುವನ ಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ರತ್ನವಾದನ ಮದುವೆ ನಡೆಯಿತು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ರತ್ನವಾದನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಹೋಗಿ ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿದನು.

ಶ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮದರೂ, ವ್ಯಾಪಾರ್ಯೂ ಸೇರಿಕೊಡಲಿತು.

ಧನವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕುಟುಂಬವು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಾ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ರಗಳೆಗಳೂ ಎದ್ದು ಅವನ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸುವವು.

ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಪುನಃ ಶಾದನಿಗೆ ವಯಸ್ಸು ಮೂರಿ ಹೊದಾದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗದೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ರತ್ನವಾದನು ತಂದೆಯನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿ, ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಾನೇ ತಲೆಹಾಕಿ ಮಡಿಯ ತೊಡಗಿದನು. ತಮಗಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಲದೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳನ್ನೂ ಗೇರುಗೆ ಕೆಳೆದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿದನು.

ರಾಜಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿಯ ಆಜ್ಞೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ರತ್ನವಾದನಿಗೆ, ಮಳೆಯನ್ನದೆ ಬಿಡಿಸನ್ನದೆ ಕಷ್ಟವೆತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದು ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನೂ, ಹುಲವನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಪಳಗುತ್ತ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಹೊಸ ಜೀವಿತಕ್ಕೆ ಪಳಗುವೂವನು.

ಅದು ಚಕ್ಕ ಗ್ರಾಮವಾದುದರಿಂದ ನಗರದಷ್ಟು ಖರ್ಚುಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಒರುವ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಹಣ ಸೇರಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಬೇರೆ ವರ್ತಕರ ಕೈಯಿಂದ ಮುಂದಾಗಿ

ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಬರುವ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಂದ ಒಂದ ಲಾಭವು ಲಕ್ಷವನ್ನು ವಿಸರಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಹಳೇ ಮನೆಯನ್ನು ಕಡವಿಸಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಹೊಸ ಭವನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಬೇರೆಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈಗ ರತ್ನಪಾದನು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿ, ಧನಿಕ ಜಮೀನುದಾರ. ಅವನ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಬೆಳೆದು, ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಳಗಿ ಸಮರ್ಥನಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರತ್ನಪಾದನಿಗೆ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ಗೋಪೀನಾಥನು, ನೆರೆಯ ಊರಿನ ದೊಡ್ಡ ಸಂಪನ್ನರ ಮನೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅವಳ ಮಗಳಿಗೆ ಈಗ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ರತ್ನಪಾದನ ಮಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಶೋಚಿತ ಗೋಪೀನಾಥನಿಗೆ ಒಂದುತು. ರತ್ನಪಾದನ ಮಗನ ಚದು ಕುತನವೂ, ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಅವನನ್ನು ತುಂಬಾ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷಾಧಿಕಾರಿಯ ಮಗ! ಒಂದು ದಿನ ಗೋಪೀನಾಥನು ಪಂಸಪಾದನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಮಾತನ್ನು ಬಯಲಿಗಿಟ್ಟು, "ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ನೆನೆದು ಬೇಸರಪಡುವುದು ಬೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಧಿವಶದಿಂದಾಗಿ ಅಂದು ನಾವು ಸಂಬಂಧಿಕರಾಗುವ ಯೋಗ ಕೈಜಾರಿ ಹೋಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು, ಈಗ ನಾವು ಸಂಬಂಧಿಕರಾಗೋಣ" ಎಂದನು.

ಪಂಸಪಾದನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಕೋಪದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ, "ಅದನ್ನು ಮರೆಯುವುದುಂಟೆ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೋಟೀಶ್ವರರು ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಕಾದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದನು.

ಹಿಂದೆ ಗೋಪೀನಾಥನಿಂದ ಆದ ಅವಮಾನವನ್ನು ಹಂಸಪಾದನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಕಾರ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಸಮಯ ವನ್ನು ಅವನು ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದೇ ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈಗ ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕನಾದ ತನ್ನ ಮಗನ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಗೋಪೀನಾಥನನ್ನು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸುವ ಸಮಯ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹೀಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರತ್ನಪಾದನು, "ಅಪ್ಪಾ, ನಾವು ಹಿಂದಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮರೆತುಬಿಡೋಣ. ನಮಗೆ ಈಗ ಧನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ

ಮಂಟೆ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೋಟೀಶ್ವರರು ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಕಾದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದನು.

ಹಿಂದೆ ಗೋಪೀನಾಥನಿಂದ ಆದ ಅವಮಾನವನ್ನು ಹಂಸಪಾದನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಕಾರ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಸಮಯ ವನ್ನು ಅವನು ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದೇ ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈಗ ದೊಡ್ಡ ಧನಿಕನಾದ ತನ್ನ ಮಗನ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಗೋಪೀನಾಥನನ್ನು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸುವ ಸಮಯ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹೀಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರತ್ನಪಾದನು, "ಅಪ್ಪಾ, ನಾವು ಹಿಂದಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮರೆತುಬಿಡೋಣ. ನಮಗೆ ಈಗ ಧನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ

ಗೋಪಿನಾಥನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಂದೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ತರುವಾಯ ಕುಳಿ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಗೋಪಿನಾಥನ ಮೊಮ್ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಂಸವಾದನ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಮದುವೆ ನಿಯತವಾಗಿ ವೈಭವದಿಂದಲೇ ನಡೆಯಿತು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ. "ರಾಜಾ, ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆಯನ್ನೂ ತನ್ನನ್ನೂ ಅವಮಾನ ಪಡಿಸಿದ ಗೋಪಿನಾಥನ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ರತ್ನ ಪಾದನು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಂಡನು ? ತಾನು ಹೊಂದಿದ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕಾರ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಆದಷ್ಟೇಕೆ ಪಾರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು ? ತಾನು ದೊಡ್ಡ ಉದಾರಿ ಎನಿಸಲಿಕ್ಕೋ ? ಅಥವಾ ಗೋಪಿನಾಥನಂಥವನೇ ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿರ ಕೆಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದನೆಯ ಸಂತ್ಕಪ್ತಿಯಿಂದಲೋ ? ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದು ಸಹಾ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ಇನ್ನೆ ತಲೆ ಒಡೆಯುವುದು ಬಿಡಿತ ? ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

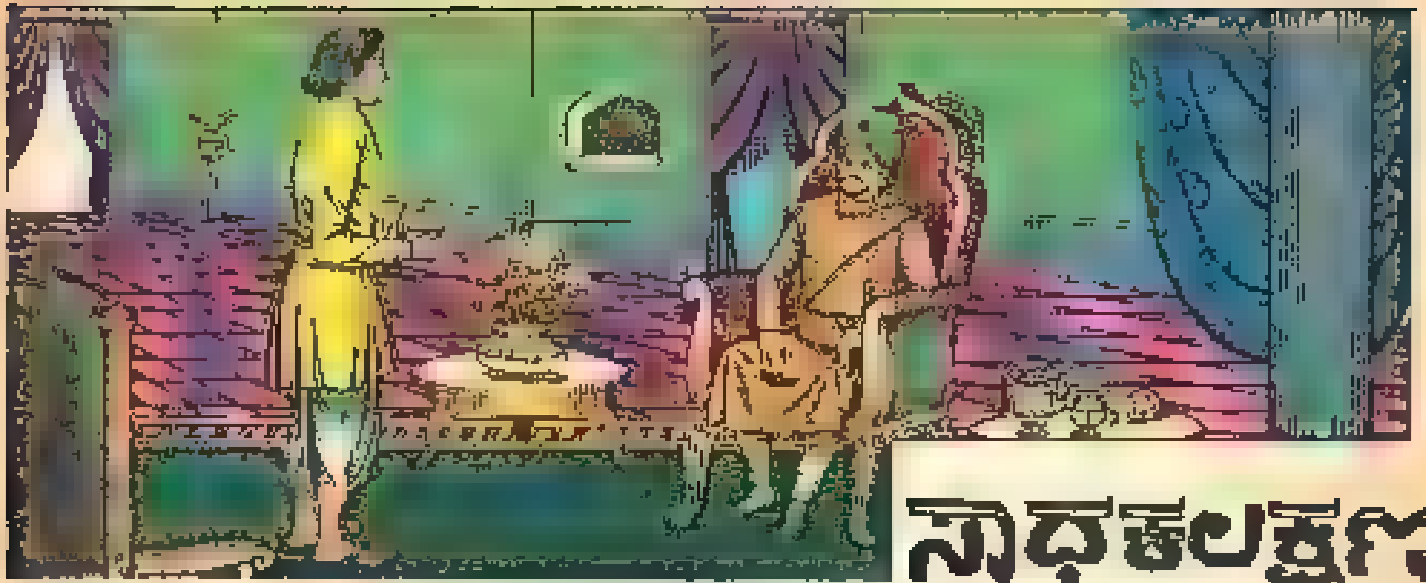
ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗಂದನು. "ಗೋಪಿನಾಥನು ಪ್ರತಿಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದ್ದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೇನೂ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥನು. ಬಾಟಕನೂ ನಂಬ

ತಕ್ಕದ್ದು. ಸರಿಸುತುಕೆ ಬೇಕು. ಅಂತೂ ಅವನು ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಆಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನ ಪಾದನಿಗೆ ಕೊಡಲು, ಒಪ್ಪದೆ ಸಂಪನ್ನರ ಮನೆಗೆ ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವು. ರತ್ನಪಾದನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕ ರೈತನ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಅಂತಸ್ತು ಒಂದ ಮೇಲೆ ಗೋಪಿನಾಥನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

ರತ್ನಪಾದನ ತಂದೆಯಾದ ಹಂಸವಾದನು ಕೇವಲ ಚಿಕ್ಕ ರೈತನೇ. ಏನವು ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆ ಅಂತರ ಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ದಾಟಿ ಒರುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅಂದು ಗೋಪಿನಾಥನು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿರುವುದನ್ನು ಅವಮಾನವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಅವನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡನು. ರತ್ನಪಾದನು ತಂದೆಯ ಹಾಗಿನವನಲ್ಲ. ತುಂಬಿದ ಕೊಡದಂತೆ ದೊಡ್ಡ ವತಗನೂ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿತನೂ ಅವ ರತ್ನ ಪಾದನಲ್ಲಿ ಆ ಬಗೆಯ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ತಾವಿಲ್ಲ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನೋಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶಪಥದೊಂದಿಗೆ ಮುಯ್ಯುವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾದಲು ತೊಡಗಿತು.

ಸಾಧಕಲಕ್ಷಣ

ಚೇಂದ್ರಪುರಿಡು ಜಮೀನುದಾರರ ಹತ್ತಿರ ಕೇಶವ ಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ದಿವಾನಿದ್ದನು. ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ದಿವಾನನಾಗಿದ್ದು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡವು ಜಾಸ್ತಿಯಾದುದರಿಂದ, ಸಹಾಯಕನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಜಮೀನುದಾರರು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಒದ್ದಿವಂತನಾದವನನ್ನು ಆರಿಸಿ ಇರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಮಭದ್ರನೆಂಬವನೂ, ಶಿವಕುಂದ್ರನೆಂಬವನೂ ಜಮೀನುದಾರರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತಾವು ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲೆವೆಂದು ಪೇಳಿಕೊಂಡರು. ಜಮೀನುದಾರರು ದಿವಾನ ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಕರೆದು, ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿದವನನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು.

ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ ಮೊದಲು ರಾಮಭದ್ರನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು, "ನೋಡಪ್ಪಾ, ದಿವಾನ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇದಿರಾಗುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೂ ಮೋಲಿಕೆಯೇ ಇರ

ಲಾರದು. ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ವಿಧಾನವು ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬಾರವು" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮಭದ್ರನು, "ಆಯ್ಯಾ, ನನಗೆ ಅಂತಹ ದಿವಾನ ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಅನುಭವ ಸಾಕಷ್ಟಿದೆ" ಎಂದನು.

"ಎಲ್ಲಾ ದಿವಾನಗಳೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ಆ ಬಗೆಯ ನಿನ್ನ ಅನುಭವವು ಇಲ್ಲಿಯ ದಿವಾನಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರವಷ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೋ ಹೇಳಲಾರೆನು. ಈಗ ಈ ದಿವಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಕೆಲಸಗಳು ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಜಟಿಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನವಾದ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆಲೋಚನೆಯ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆ ಯೇ ಬಲ್ಲೆಯಾ ?" ಎಂದು ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಪರಿಷ್ಕಾರಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರತಿ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಂದು ಮುಂದುಗಳೊಡನೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ, ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ

ರೀತಿ ಸರಿ, ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಅಂದಗೊಂಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕಾರ ಮಾಡಲು ಆತಂಕಗಳಿರವು" ಎಂದನು ರಾಮಭದ್ರ.

ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ದಿವಾನ ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ ಶಿವ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ರಾಮಭದ್ರನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿ, "ಹೇಗೆ ಪರಿಷ್ಕರಿಸುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶಿವಚಂದ್ರನು, "ನಾನು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಜಟಿಲ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲವು ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಕೃತ್ರಿಮವಾದ ಉತ್ತರಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಗಳು ಪೇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮೊದಲು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

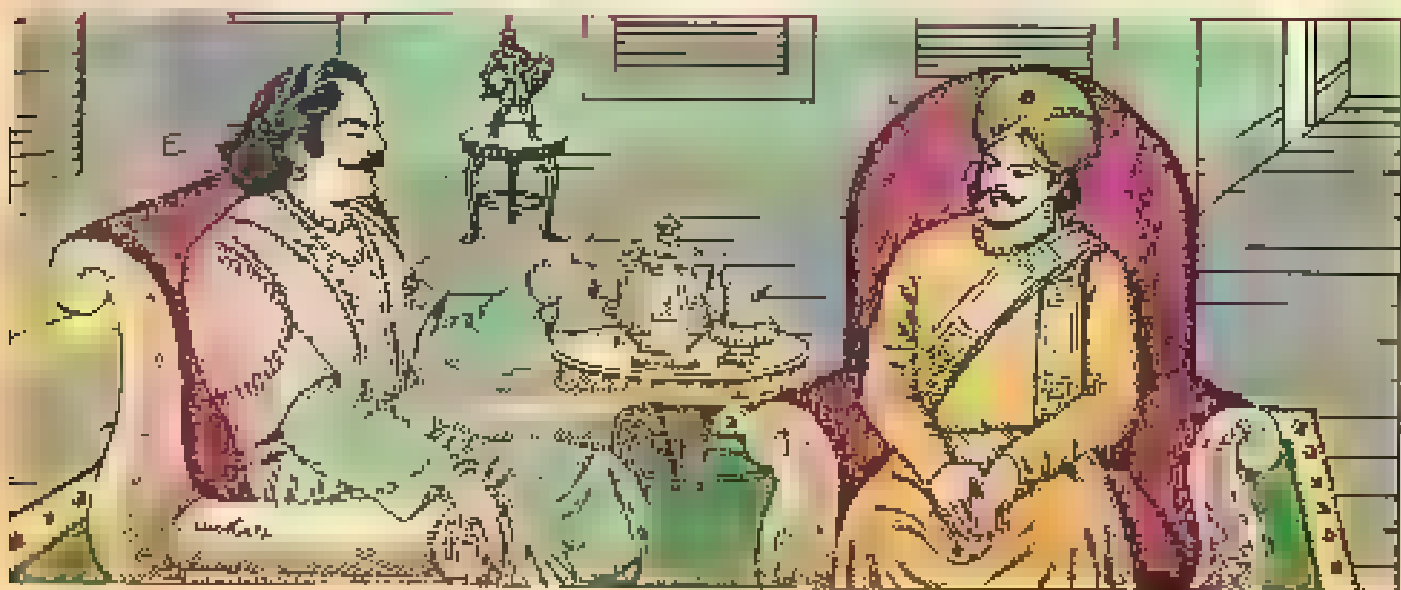
ಅವನನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ ಜಮೀನು ದಾರರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೇಳಿದುದನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. "ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸರಿಸಮಾನರೆನ್ನಬಹುದು?" ಎಂದರು ಜಮೀನುದಾರರು ಸಂತಯಿಸುತ್ತ. "ಅಂತಹುದೇನಿಲ್ಲ ಪ್ರಭುಗಳೇ ತಾವು ಶಿವ

ಚಂದ್ರನನ್ನೇ ಈ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿವಾನನಾಗುವ ಲಕ್ಷಣ ಅವನಲ್ಲಿದೆ" ಎಂದನು ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ.

"ಹಾಗೇನು? ನೀವು ಶಿವಚಂದ್ರನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಕಾರಣವೇನು? ಅಂತಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಏನು ಕಂಡಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಜಮೀನು ದಾರರು.

"ಕಾರಣವಿದೆ. ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಯಾವುದು ಮೊದಲು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಇದಿರಾಗುವ ಸೂಧಕ ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ತರ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಕಾರ್ಯಸಾಧಕನ ಸಮರ್ಥತೆಯ ಲಕ್ಷಣ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ನಾವೇ ಹೊದಲು ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹುಡುಕುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗದು. ಶಿವಚಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಈ ಲಕ್ಷಣಗಳಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅವನೇ ಈ ಪದವಿಗೆ ಅರ್ಹನೆಂದು ಹಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಹಿರಿಯ ದಿವಾನ ಕೇಶವಸ್ವಾಮಿ.

ವೃದ್ಧ ದಿವಾನನ ಅರಿಗೆ ಜಮೀನುದಾರರು ತೃಪ್ತರಾಗಿ, ಶಿವಚಂದ್ರನನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಿ ಮಾಡಿದರು.

విమర్శక

పేరియనూరు ద్వారా సుందరమైన బీయోగన్న మొదల (శిలగారయియు, అందు పక్షిగ గొర్రెగన్న, నువ్వుగన్న, పుగ్గరిగ బియ్యగన్న ఒకవైపుయింప బీయోగిగ రోయిల బయటగా కానవచ్చు.

ఒకరు నారి రూపం నూన కానవరానిదియ భూమిమనంద్ బీయోగ వ్యవహార వివరాలు మనవిదకు.

అప్పుడు నూనలు అనేక మంది బయట గుంపు గొలిచెను. అందు లు, విమర్శకుల గొర్రె. అందు పుగ్గరిగ పక్షిగ బీయోగిగ వచ్చిరి నెలకొనినది, అప్పుడు నూనలను కుంకు పక్షిదర్శనమందిగ వ్యాఖ్యానాలు చేయవలెను.

అది ఆ విమర్శకుల దృష్టి పక్షిమందు మనవి గలది కలెందయ్యెను అందు గొర్రెగ బీగి కలెందు.

అప్పుడు నూన అను. "గొర్రెగ మనవి కలెందర బీగిమందు! బీగిమ? వ్యాగ పక్షిగ కలెందర బీగిమందు ఈ గొర్రెగ వ్యాఖ్యానం గొర్రెగ కలెందర ఒక్కరు నూన కలెందర కలెందర కలెందర. అందు రోగి! అందు రూపం: "అందు.

అప్పుడు అందు విమర్శకుల గొర్రెగ అందు బీయోగి రోగిగను ఒక వారి మనవి. ఆ మనవి అందు రోగి బీయోగిమందు మనవి గొర్రె. మొక్కనీ కలెందర ఒకరు మనవి.

అందుకు విమర్శకు వ్యాఖ్యానం కలెందర కలెందర కలెందర.

విమర్శకు కానవలెనది కలెందర కలెందర మనవి.

ಕುಡುಪಂಠ್ಯಾಡ್ಯ

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಎರಡನೇ ಜಾಮದ ಹೊತ್ತಿ ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವರು ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಾಗಾವಳಿ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಆಚೆಯ ತೀರವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅವರು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಹರದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ವಿಕ್ರಮ ಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಕುದುರೆ ಗಾಡಿಯೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು.

ನಾಲ್ವರು ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಆ ಕುದುರೆಯ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಏರಿ ಕುಳಿತರು. ಗಾಡಿ ಹೊರಟಿತು. ಕತ್ತಲಿನ ರಾತ್ರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಜತೆಯಾಗಿ ಗೊಂಡವಿಯ ದಾರಿ. ಎರುತ್ಗುಗಳಿರುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಗಡಬಡಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕರಡಿಯೂ, ಅದರ ಎರಡು ಮರಿಗಳೂ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಒಂದು ವೇಗವಾಗಿ ಓದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮರಗಳಾಚೆಗೆ ಓಡಿಹೋದುವು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಲ್ಲೊಬ್ಬನು, "ಒಕ್ಕೋ ವೇಳೆ! ಆ ಕರಡಿಗಳು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥಾ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬುದ್ಧಿಗೇಡೀ ಕೆಲಸ ಬೇರೊಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು, "ನಿಲ್ಲಿಸು ಗಾಡಿಯನ್ನು!" ಎಂದು ಅಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಗಾಡಿ ನಿಂತ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿ, ತನ್ನ ದುಪ್ಪಿನಡೆಯಿಂದ ತಲತಲ ಹೊಳೆಯುವ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ತೋರಿಸಿ ಆಡುತ್ತ "ಈ ಚುಟುಕುಗಾಳಿ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದ್ದೀರಷ್ಟೆ? ತಬ್ಬಲಿಗಿಂತ ಭಯಂಕರನಾದವನು. ಈ ಸುತ್ತಲಿರುವ ಕಾಡುಗುಡ್ಡ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಎದುರಿಲ್ಲ! ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನಗುಟ್ಟು ಹಣಾ ಗಿಣಾ ಪೂರಾ ತೆಗೆದು ಕೊಡುವವರಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ! ಅವನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ತಡ ಮಾಡಿದರೂ, ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡರೂ ಅಂಥವರನ್ನು ಈ ಕತ್ತಿಗೆ ಬಲಿಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೇ! ಹೂಂ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಹಣ, ಬೆರಳಲ್ಲಿರುವ ಉಂಗುರ, ಒಂಟಿ, ನೇವಳ ಎಲ್ಲಾ ತೆಗೆದು ಪಾಯಾಳಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಇಡಿರಿ!" ಎಂದು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಸಿದನು.

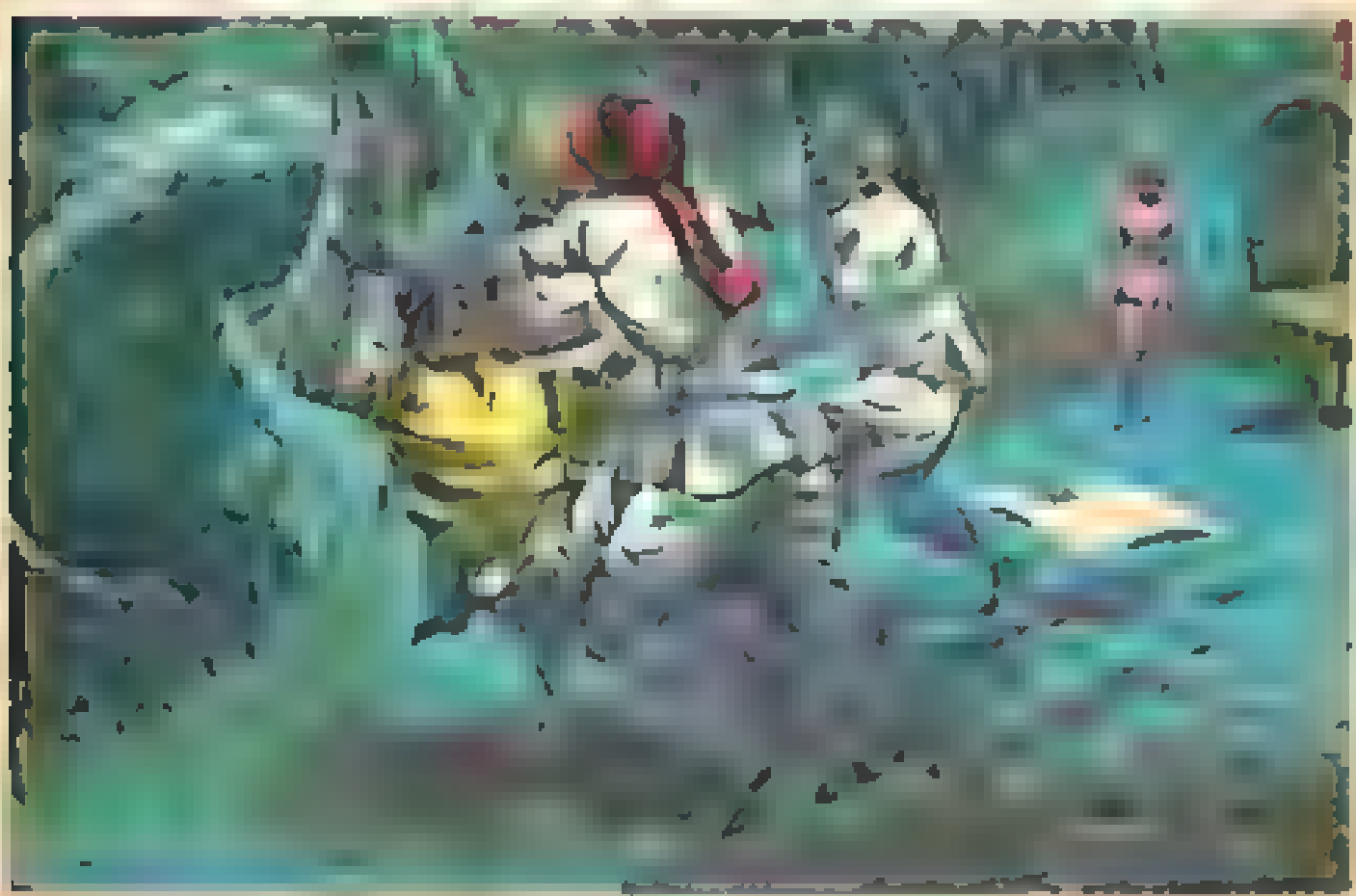
ಮೂವರು ಪ್ರಯಾಣಿಕರೂ ಗಡಗಡನೆ ನಡೆಗುತ್ತ, ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಮತ್ತು

ಒಂದಾದ ವ್ಯಾಳನ್ನು ಕನ್ನಡಿ ಕೊಡಲು ಹದಿನಾಲ್ಕನೇ
 ದಿನ. ಈ ಗಾಡಿಯವರು ಕೈಬಿಟ್ಟಿ ಬಾವಲಿ
 ಯನ್ನು ಹೂವು ಬೂಲೆಯು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಹಿಡಿದು
 ಕೊಡುತ್ತಾ. "ಬೋ" ದಾರಿ ಬೋಡುವ ಬಳಿ
 ಕನ್ನಡಿಸಿ ಕೊಡು" ಎಂದು ಗಾಡಿಗೆ ಹಕ್ಕುಮಾಡಿ
 ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ನೋಟಿ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರೂ
 ಕೂಲಿ ಬೋಡಿಯಾಗಲಿ-ಎಂದು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಗಾಡಿಯ
 ಮುಂದೆ ಮುಂದುವರಿದು. ಕನ್ನಡಿಸಿ ಬಿಡುಮಾಡಿ
 ಕಳುಹಿಸಿರುವ ಗೊಡಬಾರಿ ನಾನೆಂಬುದು ನಿನ್ನ
 ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಬೋ! ಇನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಗಾಡಿಯ
 ಈ ಕನ್ನಡಿಸಿ ಬೋ! ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಮುಂದು
 ವರಿಸಿ ಕೊಡು. ಗಾಡಿಯ ಮುಂದೆ
 ಇಂದಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು ನಿನ್ನ ಕಥೆ!" ಎಂದು ಗಾಡಿ
 ಯಿಂದ ಜಾರಿ ಮುಂದೆ ಕಾಲಿಟ್ಟನು.

ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೊಡಬಾರಿ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು
 ಕೇಳಿ ಕೆಲವರು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ
 ಗುಟ್ಟು. ಅವನು ತನ್ನ ಭೈರ್ಯವನ್ನು ಒಟ್ಟು

ಗೊಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗಾಡಿಯ
 ಮುಂದೆ ಬಾವಲಿಯನ್ನು ಅವನ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಕೈಬಿಟ್ಟ
 ಬಿಡಿದನು. ಅದೇ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ
 ಮುಂದುವರಿದು ಕೊಡು. ಅವನ ಮುಂದೆ ಕನ್ನಡ
 ಕನ್ನಡನ್ನು ಎಳೆದೊಡುವ ಬಾವಲಿಯು ಕೊಡ
 ದು. ಗಾಡಿಯವರು ಕನ್ನಡಿಸಿದ ಬಾವಲಿಯು
 ಕನ್ನಡಿಸಿ ಕೊಡು. ಕನ್ನಡಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಸಿ ಕೊಡು
 ಕೊಡು. ಗಾಡಿಯ ಸಿರಿ ಅದನ್ನು ಗಾಡಿಯ
 ಹಾಕಿ ವಿಶ್ವಮಧ್ಯರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಮುಂದೆ ಮುಂದುವರಿದು ಗಾಡಿಯ
 ನೊಂದಿಗೆ "ಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿ ಬೋಡುವ ಈ
 ಬಾವಲಿಯನ್ನು ಬಾವಲಿಯು ಕನ್ನಡಿಸಿ ಗಾಡಿಯ
 ಹೊಡೆದು. ವೇಷ ಹಾಕಬೇಕಾಯಿತು! ಬಹು
 ಮುಟ್ಟಿ ನಟಿಸಿದರಿ. ತಾವು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೊಡ
 ಬಾರಿಯನ್ನು ಕೊಡು. ಮುಂದೆ ಗಾಡಿಯ
 ನಾವು ಕೊಡು. ನೋಡಿ ಅಪ್ಪ ಹದರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ."
 ಎಂದು "ಅಗ ಈ ಬುಟಿಸುಣ್ಣನೂ ನನಗೆ ಬಿಡಿ

ತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಅಳುಗಳು ಈ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ವಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೋ? ಅಷ್ಟ ರೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯದಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು" ಎಂದನು ಗಾಡಿಯವನು.

ವಿಕ್ರಮಪುರವು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಗಾಡಿಯವನು ಕೋಶ್ವಾಲನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಕೋಶ್ವಾಲನು ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಗಾಡಿಯವನೂ ಉಳಿದವರೂ ಚುಟುಕು ನಡುವನ್ನು ಕೋಶ್ವಾಲನ ಮುಂದೆ ಕೆಡವಿದರು. "ಭೇಷ್ ಭೇಷ್! ನಿನ್ನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಒಹಳ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಈ ದೊಡ್ಡ ಕೆಳ್ಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ. ನೀವು ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿರಿ" ಎಂದನು.

ಕೋಶ್ವಾಲನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು, "ಅಯ್ಯೋ, ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವೂ ಶಕ್ತಿಯೂ ನಮಗಲ್ಲಿಯೆ? ಬಂದೀಗಾರನ ಮೇಷ ದಲ್ಲಿರುವ ಪಾರ್ವತೀಪುರದ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೂಢ ಚಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿಂದಾಗಿ ಇವನು ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಇವರಿಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಗುಡ್ಡ ದಂಥ ಧೈರ್ಯ ಬರುತ್ತಿತ್ತು? ನಮ್ಮ ಸೊತ್ತು ಯಾವುದೂ ಹೋಗದಂತೆ ಕಾಪಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ

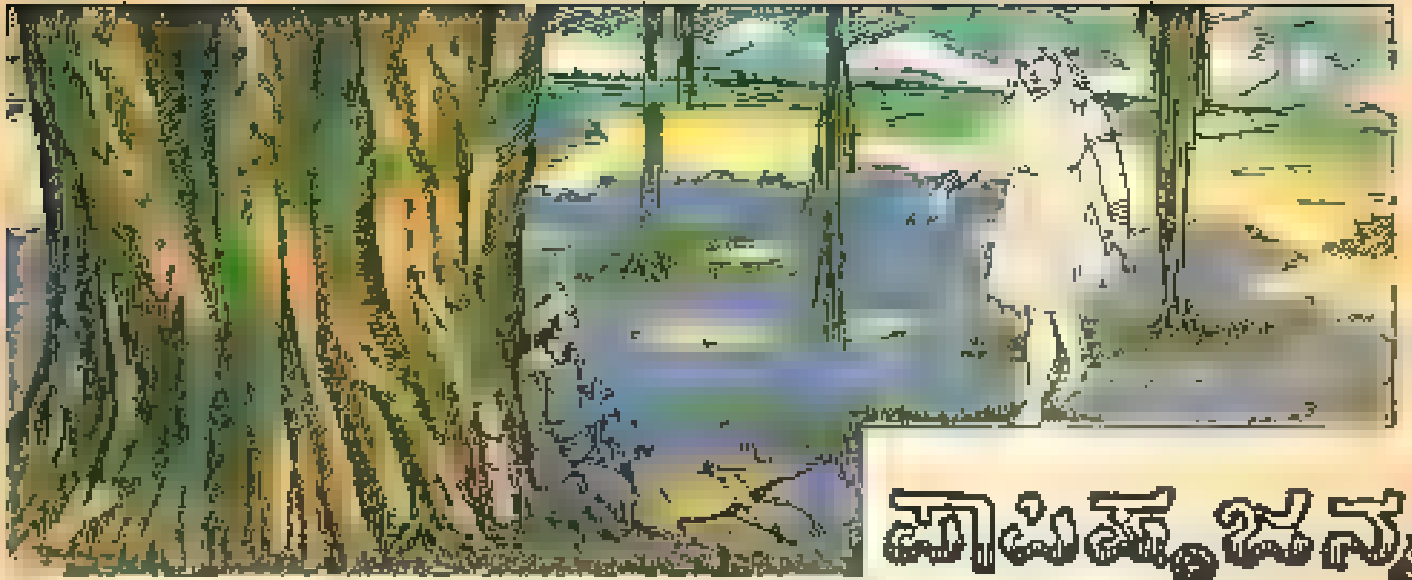
ನಮ್ಮ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರವಾಗಿ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದರು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ಅವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೋಶ್ವಾಲನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ಗಾಡಿಯವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಲೋ, ಲಕ್ಕಪ್ಪಾ! ಏನೋ ಇದು? ನೀನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೂಢಚಾರಿಯಾದದ್ದು ಯಾವಾಗ ನಿಂದಲೋ?" ಎಂದನು.

ಗಾಡಿಯವನು ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ನನಗೆ ಒಂದು ಸೂತ್ರ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಒಬ್ಬನು ಎದ್ದುನಿಂತರೆ, ಉಳಿದವ ರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ ಅಂತ. ನಾವು ನಾಲ್ಕು ಜನರಿರುವಾಗ, ಒಬ್ಬನನ್ನು ಅವನು ಎಷ್ಟು ಜೋರಿ ನವನಾದರೂ ಹಿಡಿಯದೆ ಹೋದರೆ ನಾವಿಗೆ ಯಲ್ಲಿವೆ? ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಗೂಢ ಚಾರಿ ಅಂದೆನು. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಕೋಶ್ವಾಲನು ಗಾಡಿಯ ಲಕ್ಕಪ್ಪನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಪಾರ್ವತೀ ಪುರದ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮರುದಿನ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಕಪ್ಪನ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ, ಸಮಯಸ್ತೂರ್ತಿಯನ್ನೂ ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಬಹುಮಾನ ಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಪೌಪುಷ್ಕಜನ್ಮ

ಹಿಂದೆ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ರಾಜನು ಕಾರ್ತಿಕ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದನು. ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುವವನು ಸುತನು ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಲ್ಲಿ ಬಡ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿ ಜನ್ಮ ಪಡೆದನು. ಅವನು ಬೆಳೆದು ಬೋಧಿಸುವವನಾಗಿ ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯಿಂದ ತಾಯಿತಂದೆಯರನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವನ ತಂದೆ ತೀರಿಹೋದನು. ತಾಯಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅವನ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಳು. ಅವನು ಇಡೀ ದಿನ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೂ ತನ್ನ ಗೂ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಶಿನ್ನುವಷ್ಟು ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸುತನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಸಂಪಾದನೆ ಸಾಲದೆ ಹೋಗಲು ಕಾರಣ, ಸುತನು ಮಿಗಿಲಾದ ದಾಸ ಒಡ್ಡಿಯೇ ಅವರಿಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಉಳಿಯುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ.

ಆ ದೇಶದ ರಾಜನಿಗೆ ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿ. ಅವನು ಅಗಾಗ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಾಡು ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬೆಣೆಯುತ್ತಾ ಇರುವನು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಹಾಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವಾಗ ಹೊಳೆ

ಗುಳಿನಿಂದ ಬೇರೆಯಾದನು. ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆದು ಬಿಟ್ಟನು. ಅದರ ಬಳಿಗೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಓಡಿಸುವಾಗ, ಕಲ್ಲೆಸೆದು ಕುದುರೆ ಪಾತಕಿಯೊಳಗೆ ಬೀಳುವುದೂ, ರಾಜನು ಈಡೆಗೆ ಹಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಆಯಿತು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಭಟರಾದೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರಾಜನೇ ಆ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಹೊಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ವರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಿಲಿನ ಜಲವು ಜೋರಾಯಿತು. ಓಣೋಡಿ ಬೇಟೆಯಾಡಿದುದರಿಂದಲೂ, ಜಿಂಕೆಯ ಭಾರದಿಂದಲೂ ರಾಜನು ಬಹಳವಾಗಿ ಬಲಗಿದ್ದನು. ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲವಾದ ಜಲದ ಮರವು ಕೇಡುಬಂತು. ರಾಜನು ಜಿಂಕೆಯ ಶರೀರವನ್ನು ಅದರ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ತಾನು ಕೂಡಾ ಕಳಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಇದಿನದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯೊಬ್ಬಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ, "ಎಲೋ

ಮಾಗವನು ! ನಿನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ !” ಎಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಕೈಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೂದಲಿ ಇಟ್ಟಳು.

“ಏನಿದು ಅನ್ಯಾಯ ? ಯಾರು ನೀನು ? ಪ್ಲನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ನಿನಗೇನು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

“ಈ ಅಲದ ಮರವು ನನ್ನ ಮನೆ, ಇದರ ಪೆರಳಿಗೆ ಯಾರು ಬಂದರೂ ತಿನ್ನುವ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸನಾದ ನಾನು ಅಂತಹ ವರವನ್ನು ಪಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸಾಯಲು ತಯಾರಾಗು” ಎಂದಳು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ.

ರಾಜನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ದೋಡೆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ಈ ದಿನ ಮಾತ್ರ ನನ್ನನ್ನು ತಿಂದು ತೆಗೆಬಿಟ್ಟರೆ ಮುಗಿದುಹೋದರೇ ? ನಾಳೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನಿನಗೆ ಅಹಾರ ಬೇಡವೇನು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ದಿನಾ ಅಹಾರ ಬೇಕೆಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಒಂದೊಂದು ದಿನ ಈ ನೆರಳಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದೂ ಉಂಟು. ಆ ದಿನ ನನಗೆ ಉಪವಾಸ” ಎಂದಳು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ.

“ಹಾಗೆ ಹೇಳು. ಈ ದಿನ ನನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಅಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ತೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ಜೊಳೆಯನ್ನು ತಿಂದು, ನನ್ನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಈ ರೋಷದ ರಾಜ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ದಿನಾ ಅನ್ನ ದೊಂದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ವಸುಮತ್ಸನನ್ನು ಒಡಕಾ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ಸಂತೋಷಪಡಿದಳು. “ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ದಿನವಾದರೂ ಅಹಾರ ಬಾರದೆ ತಪ್ಪಿ ಹೋದರೆ, ನಾನೇ ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಮರಳಿ ಬಾಕಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಡೆದಳೆಂದು ತಿಳಿಸಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನೆನಪಿರಲಿ !” ಎಂದಳು.

ರಾಜನು ಜೊಳೆಯನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು, ಅನಂತರ ಮಂತ್ರಿ ಯೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

“ಮಹಾರಾಜಾ, ಇದಕ್ಕೆ ನೀವೇನೂ ಚೆನ್ನಿಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಒಂದಿಬಾಸೆಯೊಳಗೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅಪರಾಧಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ದಿನಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ ಆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಮಂತ್ರಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಪೈದಿಯನ್ನು, ಅನ್ಯಾಯಾಚಾರಗಳಿಂದಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಲದ ಮರದ ಒಡಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾ, ಒಂದೊಂದು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ಆ ಪೈದಿಯನ್ನೂ, ಇತರ ಅಹಾರ ವನ್ನೂ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಬಂದಳು.

ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪೈದಿಗಳೂ ಖಾಲಿ ಯಾಗಿ ಹೋದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾಡುವುದೆಂದೂ ಮತ್ತಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ರಾಜ್ಯಮೊಳ ಗಿಲ್ಲಾ ಹೀಗೆ ಡೆಜನರ ಹಾಕಿಸಿದನು.

"ಯಾರು ಅನ್ನ ತೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಲದ ಮರದ ಒಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಒಲಿಯಾಗುವರೋ, ಅವರಿಗೆ ಮಹಾರಾಜರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ."

ಈ ಡಂಗುರವು ಬಡವನಾದ ಸುತನುವಿನ ಕಿವಿ ಗಳಿಗೆ ಭಾಗ್ಯವರ್ಷಗಾದಂತೆ ಕೇಳಿತು. "ನಾನು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರೂ ಹಣವನ್ನು ಕೆನ್ನೊಂದೆ ನೋಡಲಾರದಿದ್ದೇನೆ. ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಆಹಾರ ಒಯ್ಯು ಕೊಟ್ಟರೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಸಿಗುತ್ತದೆ!" ಎಂದು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯ ಬಳಿಗೆ ಆಹಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಆ ಹಣದಿಂದ ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ಈಗ ನನಗೀಸು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆಯವ್ವಾ? ನಾನು ಸುಖವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ನಮಗೆ ಬೇಡವ್ವಾ. ಬಡತನವೇ ನಮಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ಪುಗನೇ" ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

"ನನಗೆ ಯಾವ ಅಪಾಯವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಸಂ ಯತ್ನ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುತನು ತಾಯಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ, ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟನು.

"ಮಹಾರಾಜಾ, ನನಗೆ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ, ಕೊಡೆಯನ್ನೂ, ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ, ಒಂದು ಬಂಗಾರದ

ಪಾತ್ರವನ್ನೂ ಕೊಡಿಸಿರಿ. ನಾನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯ ಅಲದ ಮರದ ಒಡಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಸುತನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಅನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಇವೆಲ್ಲಾ ವಿತಕ್ಕಿ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

"ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ!" ಎಂದನು ಸುತನು.

ಹೇಳಿದಂತೆ ಸುತನು ಕತ್ತಿ ಧರಿಸಿ, ಪಾದರಕ್ಷೆ ಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ, ಕೊಡಬಿಡಿದು, ಬಂಗಾರದ ಪಾತ್ರ ದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯ ಅಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಅದರ ನೆರಳಿಗೆ ಕಾಲಿಡದೆ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೊಡೆಯ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತನು.

ಅವನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮ ರಾಕ್ಷಸಿ, "ಒಲಿನಲ್ಲಿ ಬಹುದೂರದವರಿಗೆ ನಡೆದು

ಬಂದು, ನೆರಳಿಗೆ ಬಾರದೆ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲೇ ನಿಂತರೇಕೆ ?
ಆಲದ ನೆರಳಿಗೆ ಬಂದು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದಳು.

"ಇಲ್ಲಯಿಲ್ಲ ! ನಾನು ಬೇಗನೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲೇ, ನಿನಗೆ ಆಹಾರ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೋ" ಎನ್ನುತ್ತ ಸುತನು ಬರಗಾರದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಆಲದ ನೆರಳಿಗೆ ದೂಡಿದನು.

ಸುತನುವಿನ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ಮಹಾ ಕೋಪದಿಂದ, "ನಾನು ಆಹಾರವನ್ನೂ ಆಹಾರ ತಂದವನನ್ನೂ ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ, ಬಾ ಮುಂದೆ !" ಎಂದು ಹೂಂಕರಿಸಿದಳು.

"ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ ಬರಲೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ನಿನಗೆ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು ಸುತನು.

"ಹಸಿಹಸಿ ಮೋಸ ! ನನಗೆ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಏಕೆ ಮಾತು ? ರಾಜನನ್ನೇ ಎಳೆದು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ಚೀರಿದಳು.

"ರಾಜನು ಮಾತು ತಪ್ಪಿದರೆ ತಾನೇ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ? ನೀನು ಮಹಾ ಪಾಪ ಮಾಡಿ ಇಂತಹ ಹಾಳುಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದ್ದೀ. ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಯಾಗಿ

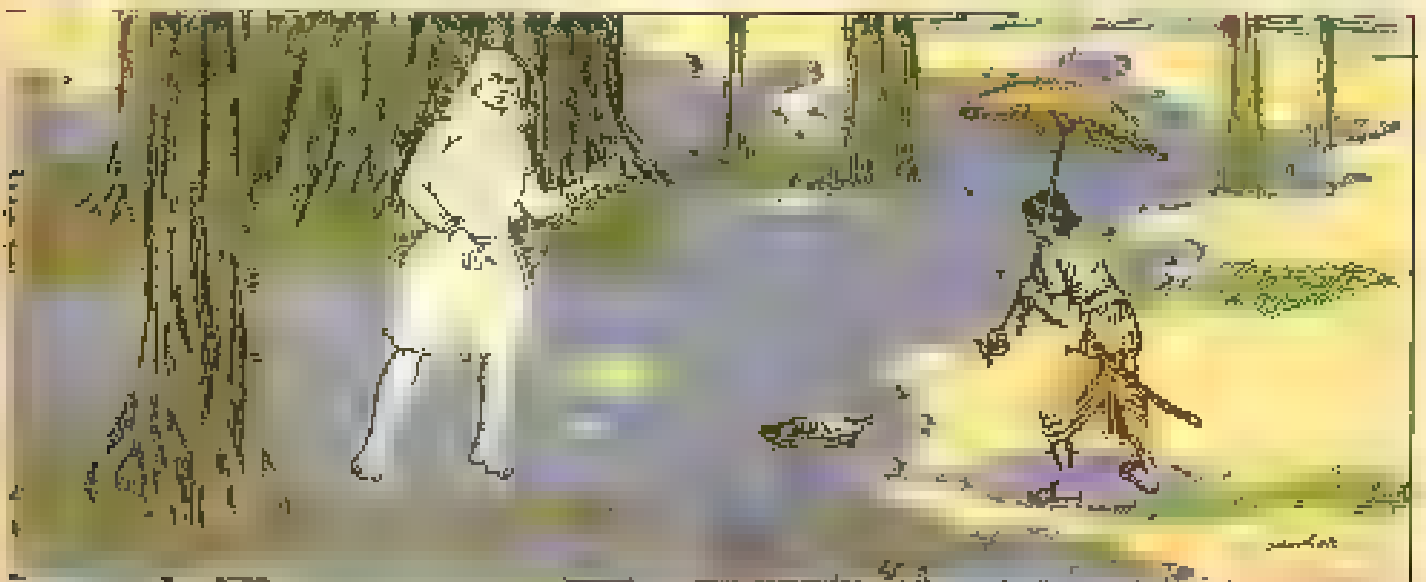
ಆಲದ ಮರದಲ್ಲಿ ಒಂದಿನಿಯಾಗಿದ್ದೀ ಇಷ್ಟೊಂದು ನೀಚ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರಬೇಡವೆ ? ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕೊಂದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಪಾಪ ಮಾಡಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುವಿಯಾ ? ಇನ್ನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ತಂದುಕೊಂಡು ಈ ಪಾಪಿಷ್ಠ ಜನ್ಮದಿಂದ ಮುಕ್ತಳಾಗು |" ಎಂದು ಸುತನು ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ವಿಚಾರದಿಂದ, "ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ? ಒಳ್ಳೆಯ ಜನ್ಮ ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನಿನಗೆ ದಿನಾ ಆಹಾರ ಕಳುಹಿಸುವ ವಿರ್ಬಾಡು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುವ ಲಭ್ಯವೆ ಬಿಡು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿನಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ನಾನು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕೋರಿಕೋ" ಎಂದನು ಸುತನು.

ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸಿ ಹಾಗೆಯೇ ಒಪ್ಪಿದಳು.

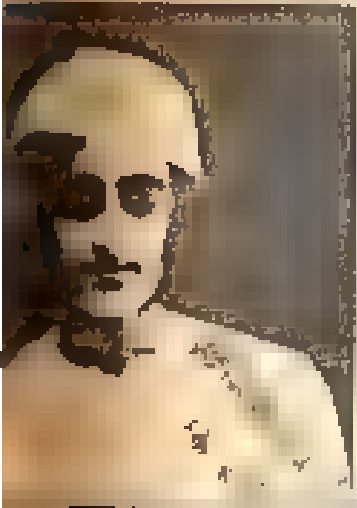
ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದ ಸುತನುವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಶಿಲೆದು ರಾಜನು ಅಕ್ಕಾನಂದಗೊಂಡು, ಸುತನುವನ್ನು ತನ್ನ ಸೇನಾಪತಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ, ಅವನ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಸುಖವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ

ನಾನು ಬಲಿಯಾದಾಗಿನಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ಮಲಕಾ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನೈಸಿ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ, ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಗಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೆ? ಆದರೂ ನಾವು ಮೂವರೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ದಿನಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೋ! ನಾನೂ ಆ ದಿನವನ್ನೇ ಇದಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಅಲೆನಾಚನೆಯೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿಳಗೊಳಿಸಿ ಸಂತೋಷವಡಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿವೇಕವನ್ನೂ ಪ್ರಸಾದಿಸಿತು. ತನ್ನ ಗಂಡನೂ
ಚಿಕ್ಕ ಕುಮಾರನೂ ಮರಣ ಹೊಂದಿದ ಮಹಿ
ಮಾಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಕೆ ತೋರಿಸಿದ ಅತ್ಯಸ್ಥೆಯಾದ
ನಿರವಮಾನವಾದುದು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ
ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇದಿರಾದಾಗ ಆಕೆ
ಆಕೆ ಅಂತಹ ಸಹನೆಯನ್ನೇ ತೋರಿಸಿದರು.

ಇದೇ ಕಳೆದ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೩೧ ರ ದಿನ ಇ
ಗಾಂಧಿ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ತ್ಯಜಿಸಿ
ಹೋದರು. ಆಕೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರೇಮಿಸಿ
ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿ. 'ಮಾತೆ'
ವನ್ನು ಕೂಡಾ ಆಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರೀತಿ
ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. "ಪ್ರಕೃತಿಯ" ಗುಣವನ್ನು
ಪ್ರಾಪಂಚಿಕರ ಅನ್ಯತವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ
ಪ್ರದಯಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.
ಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಗೌರವ
ಗಾಗಿ ಹೊರಡುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಗುಣಗಳನ್ನು
ಉಪಸಾಹಸಗಳನ್ನು, ಸಂಸ್ಕೃತಿ
ಯನ್ನೂ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ
ವಂತಿರಬೇಕು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅವು

ಇರುವ ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೂ, ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ
ಯಿಂದ, ಸತ್ಸಂಬಂಧತೆಯಿಂದ ಭೀವಿಸುವ ವಿಧಾನ ತೋರಿಸಿ
ವಂತಿರಬೇಕು. ಚಂದಮಾಮದ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಮಹತ್ವವನ್ನು
ಶುಭಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹಿಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಆಕೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'ಚಂದಮಾಮ' ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಹಿಮ್ಮೆಲೆ
ಗೊತ್ತಾದಾಗ ಆಕೆ ಹೀಗೆ ಬರೆದರು "ಸಂಸ್ಕೃತವು ಭಾರತೀಯ
ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಮೂಲಾಧಾರವಾದುದು. ನಮ್ಮ ಮಹಾಪುರು
ಷಾಂತಿಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತವು ತಾಯಿಯಂತಹುದು. ಆ
ಭಾಷೆಯ ಸಂಪತ್ತು ಯುವತೀ ಯುವಕರಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಗಬೇಕು.
ಸಂಸ್ಕೃತ 'ಚಂದಮಾಮ'ಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಶುಭಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ"

ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಪ್ರೇಮ, ವಿವೇಕ, ನಮಗೆ
ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿ ಭಾಸಿಸುತ್ತದೆ. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು
ಬೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಕೃತಜ್ಞತಾ ಭಾವದಿಂದ ನಿರಂತರವೂ ಆಕೆಯನ್ನು
ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

SIMJES O JUDCP 4 KAN

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರ

ಖ್ಯಾತನವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿದ್ವಿಪದೇದ ಸುನಿಕಾಲವಾದ ಭಾರತ ದೇಶ ವನ್ನು ಕೆಲಮಂದಿ ವಿದೇಶೀಯರು, ಪಾಲಿಸುವು ದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರೇಕವಾಗಿ, ದೇಶವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸವಲೈಸುವು ಎದು ವ್ಯಾಪಕವೊಡಗಿತು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಭಾರತೀಯ ಮುಖಾಂತ ಕೆಲವರು "ರೋಟರ್ ಅಂಡ್ ದಿ ಡೇಗರ್" ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥ ಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಮಹಾಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾದಿ ಸಂಘಟನೆಯಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಿ, ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಮರ ಗೋಧರ ತಿಲಕರು (1875-೧೯೨೦) ಹಿವ್ರ ವಾದ ವ್ಯತಿರೇಕವೊಡಗುತ್ತಿದ್ದು ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ದಿವು ಒಂದುದಾಗಿವೆ. ಅವರು ಭಾರತೀಯರ ಗೌರವಾರ್ಥವಾಗಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಾಚನವಾದರು.

೧೯೦೬ ರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರದ ಸ್ವಯಂ ಮಹಾಸಭೆಯು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಂಬ ಪ್ರಕಟವೊಡಗಿತು. ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯವೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಿವ್ರ ನಾಯಕರು ಹಿಂಸಾರಿದುದರಿಂದ, ಅರವಿಂದರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯಾಗಿ ಒಂದು ಸಭೆ ನಡೆಯಿತು. ಆ ಸಭೆ ಯಲ್ಲಿ ತಿಲಕರು ತಮ್ಮ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಪ್ರಕಟವಾದಿಸಿದರು.

ಬೆಳಗದಲ್ಲೇ ಅರವಿಂದರು ಅತಿವಾಡ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ
ನಾಯಕರಾದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಸಾಹತುಗಳನ್ನು
ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದು, ಹೊಸಾಯಿತಿಗಳ ಮೂಲಕ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು,
ದೇಶೀಯ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು,
ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು,
ಗೌರವವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿವಾದಗಳಿಂದ
ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಅವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ
ವ್ಯತಿರೇಕಿಸಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಭೋಲೀತನರು
ಅತಿವಾದಿಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ನಡೆಸಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ
ಪಿಡುಕುತಿದ್ದಾರೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರವಿಂದರು
ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅತ್ಯಂತ
ಗಣನೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದರು. ಅವರು ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು. ವಿವಿಧ
ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ
ಮುಖಂಡರಾದ ಮಹಾಶಯ ಶರಣದಾಸ್
ವಿವರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಮೂಲಕ ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು. ವಿವಿಧ
ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ
ಮುಖಂಡರಾದ ಮಹಾಶಯ ಶರಣದಾಸ್
ವಿವರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಮೂಲಕ ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರವಿಂದರು
ರಾಜಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅತ್ಯಂತ
ಗಣನೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದರು. ಅವರು ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು. ವಿವಿಧ
ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ
ಮುಖಂಡರಾದ ಮಹಾಶಯ ಶರಣದಾಸ್
ವಿವರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಮೂಲಕ ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು. ವಿವಿಧ
ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ
ಮುಖಂಡರಾದ ಮಹಾಶಯ ಶರಣದಾಸ್
ವಿವರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರ ಮೂಲಕ ಅದ
ರಿಂದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದರು.

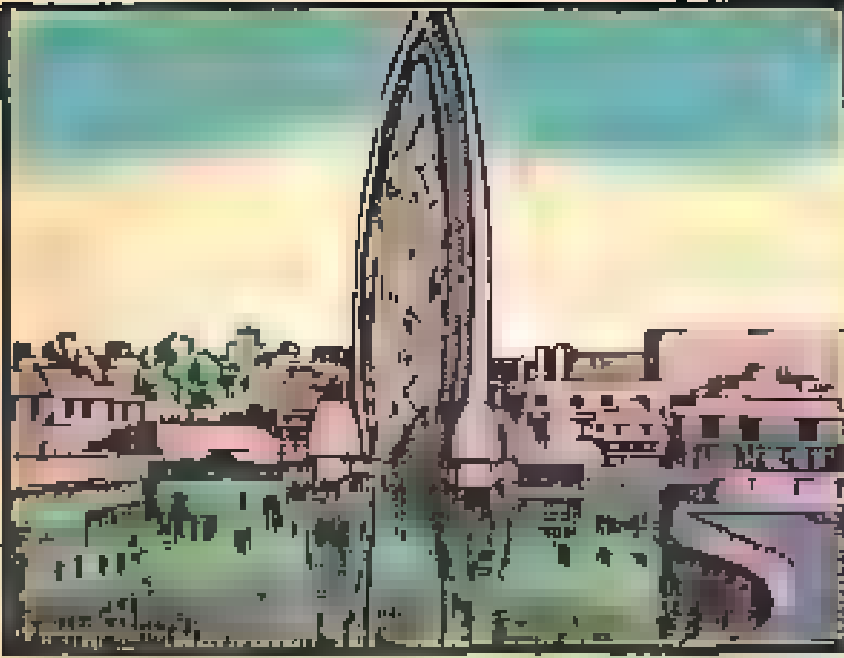
೧೯೫೭-೫೮ರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವಾರ ದುರಸ್ತಾಯೋಗವನ್ನು
ವ್ಯತಿರೇಕವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ ಗಾಂಧೀಜಿ ೧೯೫೭ ಈ
ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದರು.
ಅಹಿಂಸಾ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು
ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋರಾಡುವ "ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ"
ವಿಧಾನವನ್ನು ಗಾಂಧೀಜಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿಕೊಂಡರು.
ಜಿಹಾರಿಡ ಚಂಪಾರನ್ ರೈತ ಕೂಲಿಗಳನ್ನು
ಸಮ್ಯಕ್ ಪಡೆದು ಅಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವೀರಿವರ್ತಕರ
ದುಷ್ಕೃತನವನ್ನು ವ್ಯತಿರೇಕಿಸಿದರು.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ವಿದೇಶದಿಂದ ತೆರಳಿ ಬಂದು
ವೃದ್ಧಿವೃದ್ಧಿಯಾದರೂ ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿ
ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿರುಗಿಕೊಂಡು ೧೯೫೭ರ ವರ್ಷ
ವಿಶ್ವಲ್ಪ ೧೨ರಂದು ಅಮೃತಸರದ ಸಮೀಪ
ವಿಧ್ವಂಸಕರಾದ ಬಲಿಯನ್‌ವಾಡಿಯಾಗಿನ ಹತ್ತಿರ ಸಾವಿ
ರಾರು ಮಂದಿ ಕೊಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯರೂ
ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ಅರಣ್ಯಕರು ಸೇರಿದ್ದರು. ಆಗ
ಜಹರಲ್ ದಯ್ಯಲ್ ಎಂಬ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸೈನ್ಯಾಧಿ
ಕಾರಿಯ ಪರಿವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಅಮೃತಸರ ಇದ್ದಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಸಭೆ ನಡೆಸಲು
ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಹೊರತು. ಜಾವಲ್
ದಯ್ಯಲ್ ಅನುಭವವಾಗಲಿಲ್ಲದ ಕೊಂಬುತ್ತು
ಮಂದಿ ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಘರ್ಷಣೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು.
ಎಂಥಹ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಗುಂಡು
ಗಳನ್ನು ತಾರಿಸಿದನು. ಅವರಿಂದ ೩೨೯ ಮಂದಿ
ಸತ್ತರಾದರೂ ೧೨೦೦ ಮಂದಿ ಗಾಯಗೊಂಡ
ರಾದರೂ ಅಧಿಕಾರವಾಗಲಿಲ್ಲದ ಮಾರ್ಗಗಳು ತಿರುಗಿ
ಬಂದಿವೆ.

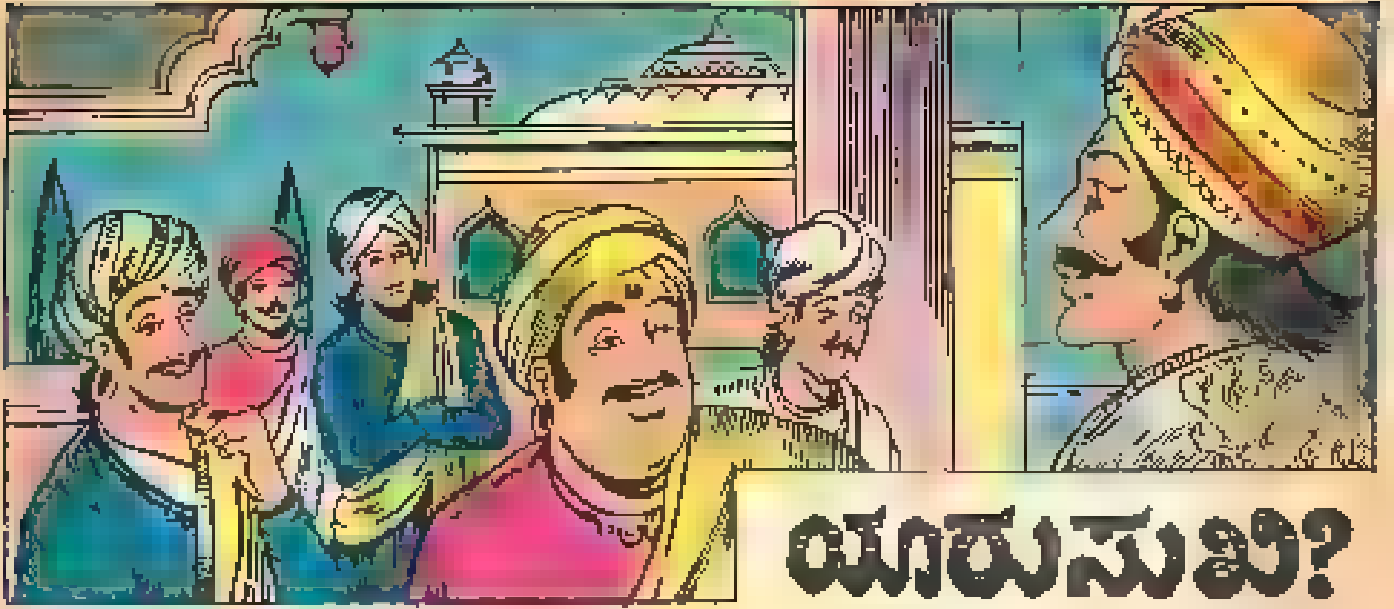

ಜಲಿಯನ್‌ವಾಲಾಬಾಗ್ ಓಡಾಳಾದ ನಡೆದ
ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಹ್ಯಾಗ್‌ಗಳ ಸ್ಮಾರಕ ಚಿಹ್ನೆ
ಇದೆ. ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ
ಎಲ್ಲಾ ಮನೆಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಸಾವಿರಾರು
ವೀರರ ಋಣಾತ್ಮಕಗಳಿಗೆ ನಾವು ತೋರಿಸುವ
ಗೌರವ ಮಂಚಾದಿಗಳ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿ ಅದು
ಬೆಳೆಗೊಂಡಿದೆ.

ಶೀವ್ರವಾದಿಗಳಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಯೋಧರು
ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಅನಾರೋಗ್ಯಕರ
ವಾದ ಪಾತಾಳವರಣಕ್ಕೆ ಹೋದ ಹೋದ
ಅಂಡಮಾನ್ ದ್ವೀಪಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು.
ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಅನೇಕ ವ್ಯಾಧಿಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ
ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡರು.

ಸಾಧೀನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ
ಒಂದೊಂದು ಮೂಲಾಭಿಮಾನಿ ಹೊಸ ತೀವ್ರ
ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಉದ್ದೇಶ, ತಪಾಸಿಸುವ ಒಡವರ
ಮಾಲಿಕೆಯಾದ ಪುಟ್ಟದಾದ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ತೆರಿಗೆ
ವಿಧಿವಿಧಿ, ಗಾಂಧೀಜಿಯ ಅದೇಶದಂತೆ ಪ್ರವೇ
ಶಗಳ ಉತ್ತರ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವ್ಯತಿರೇಕವಾಗಿ ಹಲವು
ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಭಾಗವಾಗಿ
ಬೃಹದಾಕಾರದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗುರಿ ಮಾಡಲು

ಯಾರು ಸುಖಿ?

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂಲವ ದೇಶವನ್ನು ಪುಷ್ಕಳನೆಂಬ ರಾಜನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪರಿವಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಸೂಗಸು ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಇಷ್ಟ ವಾಗಿದ್ದ ಅವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಹಾ ಭೋಗಿಯೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವವ ರೆಲ್ಲಾ ಮುಖಿಸುತ್ತಿಗಾರರಾಗಿದ್ದರು. "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ! ನಿಮ್ಮ ಏಶ್ವರ್ಯವೆಂದು ಮುಂದೆ ಇಂದ್ರನ ಏಶ್ವರ್ಯವೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಖಜಾನೆಗೂ ಕುಚೇರನ ಖಜಾನೆಗೂ ಯಾವ ಹೋಲಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸುಖಿಯಾದ ಮಹಾರಾಜನಾರೊಂದರೆ ಪುಷ್ಕಳ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ದೇಶಸಂಚಾರಿಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಪ್ರಭೂ!" ಎಂದು ಹೊಗಳುತ್ತ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಬಗೆಯ ಹೊಗಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನಂಬಿ "ನನ್ನಂಥ ಭೋಗಿಯೂ, ಸುಖಿಯೂ ಇನ್ನಾರೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ವೆಂದೇ ರಾಜನಿಗೂ ತೋರಿತು. ಹಾಗೆ ಯಾರಾದರೂ

ಇರುವರೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವರಿಗಿಂತ ತಾನು ಹೆಚ್ಚಿನವ ನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕನ್ನೊಳಗೆ ಹವಣಿಸುವನು. ಅಂತಹ ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ ಯೋಸತಾಗಿ ಯಾರು ಬಂದರೂ ಆ ವಿಷಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸುಖಭೋಗಗಳೇ ದೊಡ್ಡ ತನವೆಂದೂ, ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡತನದವರು ತನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ, ಇರಲಾರದ ವೆಂದೂ ಅವನ ಅನಿಸಿಕೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಪುಷ್ಕಳ ಮಹಾರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಧನನೆಂಬ ಮಹೋಪನು ಒಂದನು. ಅವನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಪುಷ್ಕಳನು ಈ ಮೊದಲೇ ಕೇಳಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಹೆಸರು ಸಾಧಾರಣವು ವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರುವುದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು. ಅದುದರಿಂದ ಪುಷ್ಕಳನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ, ಆದರೋಪಚಾರ ಮಾಡಿ, "ಸ್ವಾಮಿ! ನಿಮ್ಮ ಬರುವಿಕೆಯಿಂದ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯವು ಪಾವನ ವಾಯಿತು" ಎಂದನು. ಜ್ಞಾನಧನನಿಗೆ ಪಂಚಭಕ್ಷೆ, ಪರಮಾನ್ನಗಳಿಂದ ಆತಿಥ್ಯವಿತ್ತು. ಸುಖಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದನು. ಅವನ ಮುಂದೆ ಗುಯನ ಕಚೇರಿ

నడచివారు. తమిళంబ వర్తకమును చేశివారు. నర్తకములు ఒకం రమ్మవారి నాట్టివన్న అడి కేరికివారు. అవరిగిల ఒకమంబుగళ ఏతరణాయూ నడయితు.

బ్హానధనను ఆదన్నేల్లా నోడి యావ భావనన్న వ్యక్తిపడినద సుమ్మనెర్దును. ఎల్లర హాగి బ్హానధననూ త్త వేభవనన్న మోడి ఎరమియియనెంతు ద్వికళ ఒండు అవనన్న గవనెనెత్తివారు. బ్హానధనను కుటి కదరినద. కణ్ణు అరళినదే జడనుకిరువ్వుదన్న నోడి. ఇవనోవ అరికినోడి అగ్ని రాజున టాన్నవ తగ్గితు. కడగి సుమ్మనెరలు మనమ్మ బారద. "మహానుభావగి. తాబ్బ అనేక దేతాళన్న సుక్తిదవరు. అనేక రాజరన్న కంఠవరు. నవగింత వేచ్చిన సుఖిభోగగళ రాజను యారావరూ ఇద్దారేయి?" ఎందు కేళిదను.

అదర్ బ్హానధనను "రాజ మహారాజుర వరగి క్షోగింబ అగత్యవో ఇల్లి. నన్న టావి నర్లయి: ప్రతాపనేయెప్పిన్ద్రును. అవన: ఎల్లిరింతలూ కేచ్చు సుఖి ఎందు జోళ ఒకంతు" అందను.

"ప్రతాపనో? యారవను? అవన వేవనో? నాను కేళివర్తా! అంతక సామన్న నోబ్బను నవగింత వేచ్చిన సుఖి ఎందరే అర్థయవగిద! నంబిలిక్క: అగ్నెప్పిన్" అందను రాజు.

"రాజు, ప్రతాపను రాజనెల్లి. నిన్న హాగి సుఖిభోగగళ జాడ్యదవనూ అల్లి. అవర సుమ్మనెర్దునెంతు నిను. కర్వనన్న సంబాదియగు. మోట్టి తుంబా తిన్నెత్తివగు. ఇతరరిగిల కేరియెత్తివగు. గిండు వేణ్ణు మక్కళన్న పడెదను. మక్కళన్న యావ కేరికేయూ ఇచ్చెంకే సరియగి బేళివను. మోట్టి మక్కళగి మంచు మోడిదను. సోశ ఒంబిరన్న మనగి కండు మోమ్మక్కళన్న ఎత్తికేరియెను. అరువత్తు వర్షగళగింత వేచ్చగి ఒడవదను. కడగి మోత్త దేరక్కాగి క్కేదర్ల సేరి యిద్దయిడి ఏరమిరగి మోడియ" అందను బ్హానధన.

"మోగలి, ఆ ప్రతాపన అనంతర నాను రేక్క ఒరుక్కేమో?" ఎందు రాజను కేళిదను.

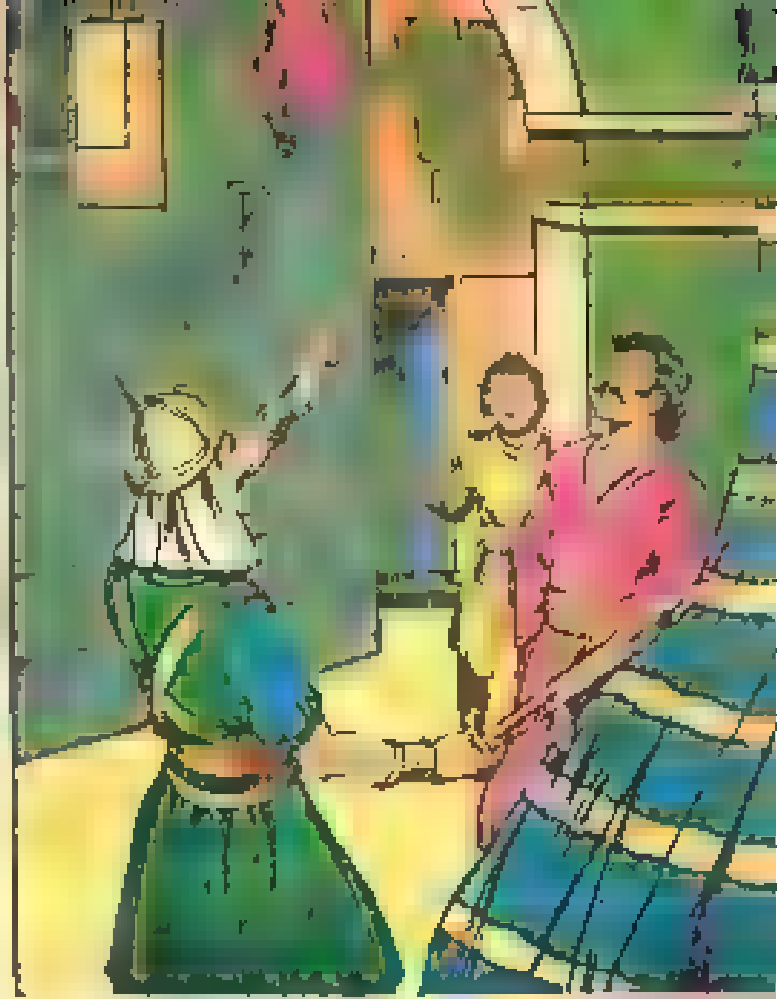
"ఇల్లి రాజు ఇల్లి. ఆ ప్రతాపన అనంతర "రువవరు ఇట్టరు అగ్నావమ్మందిరు క్షోడా నమ్మ కడరిగళ ఇద్దారే. ఒక్క దేవదావ్క టాళ్ళవరు. నిమగల వ్యదయదవరు. వడియెవ కార వారాయగరు. ఒకళ కంకొక్కెల్లిరు వాగిలె వ్రాణ బిట్టరు" అందను బ్హానధన.

పుష్పళుగే క్షోభ పందితు. "నీవు దోడ్పడే రేయికిందం గారవదింద పుష్ప కేశచర వివేచన అభవించిందే మేళవిరా? నీవు మేళవ ఆ సామాన్య బసరిగూ నన్న సుఖ భోగ వృథవగాగూ ఎల్లయ సామ్య?" ఎందను రాజు.

"క్షోభిసహేద రాజా, నీను అనుభవను వ్రాగి. నన్న ముందే ప్రదర్శింపవచ్చుగాగూ సుఖభోగగాగూ బేసరల్ల. ఎల్లరూ హా అంబాక్షోభవచరింద నీనూ అందుకోంది రువి. ఇదెల్లూ అతాత్మకతాదువు. యోవుదు అయత్తద బదు క్షో అదు సుఖిజీవన ఆవహ సువి" అందు మేళి బ్లానధనను తన్న దారి పిడిదు తోరటు తోరదు.

"అదను తోరచరే మోగరి ప్రభూ, అవన గడ్డ మీసేగన్ను నోడి వివేచ నంబి ఆతనిగే మయోదే ముడిదిది, ఎత్తిగోను గొత్తు అవ లక్కిదు రుచి? ఎంబ హాగే తమ్మ వృథవ వన్న సుఖివన్ను కల్పబిడి నోడిదరూ మద్దరూ ఎల్లూ ఒందే అసమత్తద మహా బ్లానధననిగే. సుఖిదుబ్బిగే తారతమ్య అరిత నమ్మధవరే అవన్న మేళిజీకు. యోరిగే తుక్కిత సుఖిభోగగాగూదు కేశచర సుసంశయ మిగియూ నీవే మహాశామి!" అందు సభేయల్లిద్దవనోబ్బును మేళిదను. క్షోచరే ఎల్లరూ "పుష్పళ మహారాజరిగే జ్య!" అందు ఘోష ముడిదరు.

స్మృతిప్రయనాద పుష్పళ రాజును అదరింద సంతోషపట్టు. బ్లానధనను మేళిదుదన్నెల్లి ఒందు స్మృతేందు భావిసి అదన్న మరతు ఎందినంతిద్దను.

ఒందు వర్షద మేళి ఒందు దిన పుష్పళ రాజును ఆహావరదల్లి గాథ నివ్వయల్లిద్దను "తత్తుగళు! తత్తుగళు!" ఎంబ క్షోగు ఒమ్మగే నాల్కు సుత్తయి కేశకేడిగారు. గడబిడి ఎద్దు అత్తిత్త నోడువు రాజన బళి రాజభురు ఒడిఒందు, "శామంతరాజ మహాబలను సేనయోందిగే భక్తే ఒందు క్షోటియన్న ముత్తిదాన నమ్మయరు తదయు త్తిద్దరూ రాభవేనిల్లి" ఎందరు.

మరుక్షణదల్లి "మహాబల రాజనిగే జ్య" ఎందు తత్తుగళు క్షోటియోగే మగ్గి ఒరువు దన్న పుష్పళో నోడివను.

ఇన్న క్షణాల ఊహోక్ష ముడిదరూ బ్రాహ్మ ఊళదులారయందు పుష్పళను తన్న రాజుభూషా గళన్న కళతి సామవ్య దుస్సు హాకోందు జీవ లుళి క్షోల్లలు ప్రయత్నించు

“ಯಾವವೋ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಓಡಿದು ಕೊಲ್ಲಿ!” ಎಂದನು ಶತ್ರುಗಳ ಸೇನಾನಿ. ಅವನು ಪುಷ್ಕಳನೊಬ್ಬ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯದೆ ಶತ್ರು ಸೈನಿಕ ನೊಬ್ಬನು ಕಡಿದುಹಾಕಲು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದನು. ಆಗ ಪುಷ್ಕಳನ ಹಿಂದೆಯೇ ಅವನ ಎರಡನೆಯ ಕುಮಾರ ನಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಾಯಿಬಾರದ ಮೂಕನಾದರೂ ಈ ಗಾಬರಿಯ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ನಾಲಗೆ ಮಗುಚಿ, “ಅಯ್ಯೋ! ಇವರು ನನ್ನಪ್ಪ, ಪುಷ್ಕಳ ಮಹಾ ರಾಜರು! ಕೊಲ್ಲಿಬೇಡಿ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಕೊಲ್ಲಿಲು ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದ ಭಟನು ನಿಂತು, ಪುಷ್ಕಳ ನನ್ನ ಒಂಭಿಸಿ ಒಯ್ದು ಮಹಾಬಲನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು.

ಶತ್ರು ಶೇಷವನ್ನು ಉಳಿಸಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡು ಮಹಾಬಲನು “ಈ ಮಹಾ ಸುಖಿಯೆಂಬ ಭ್ರಮೆ ಹಿಡಿದವನನ್ನು ಬೆಂಕಿಯ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಪುಷ್ಕಳನ ಸುತ್ತಲೂ ಓಣಗಿದ ಕುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಪೇರಿಸಿದರು. ನೋಡಲು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದರು. ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು ಕೂಡಾ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಪುಷ್ಕಳನು ಒಂದು ಸಾರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ತನ್ನ ಕೋಟೆ, ಭವನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿದನು.

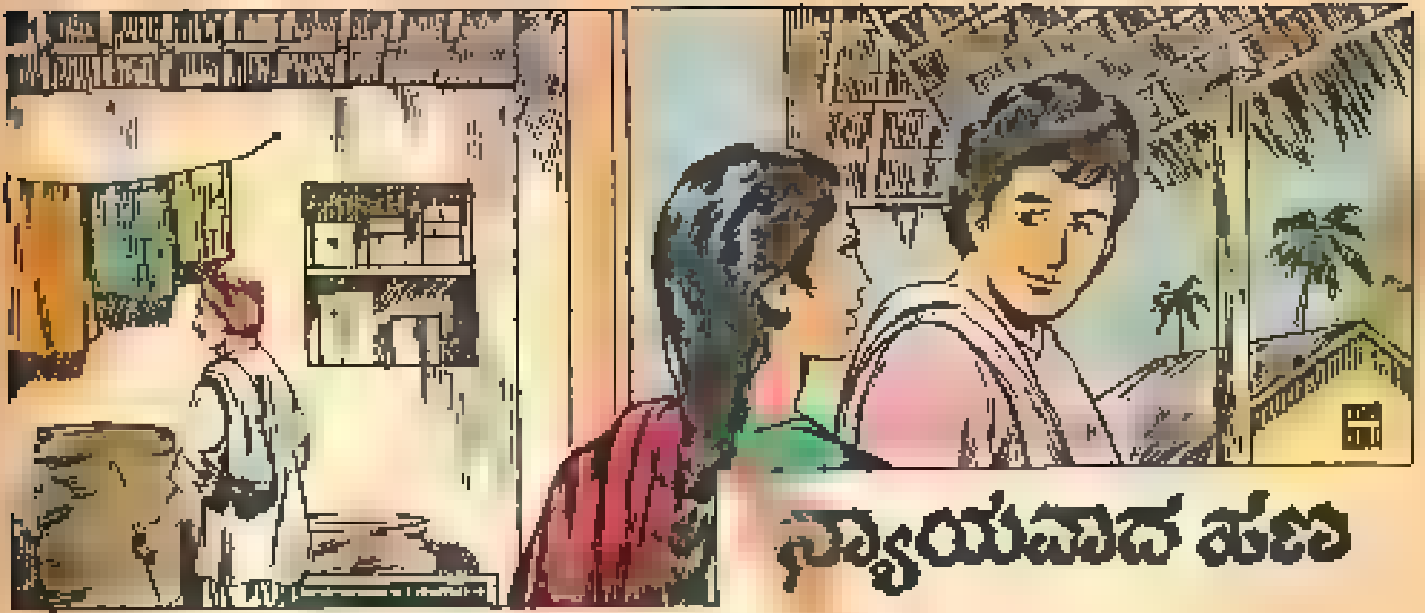
ಈಗ ಅವಾವು ತನ್ನವಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಎಂತಹ ಮಾರಾಡು! ಈಗ ತನಗೆ ಎಂತಹ ದಾರುಣವಾದ ಮರಣ ಬಂದಿದೆ! “ಅಯ್ಯೋ! ಜ್ಞಾನಧನವು ಹೇಳಿದ್ದು ಅಕ್ಷರತಃ ನಿಜವಾಯಿತು! ನನ್ನದು ತೀರಾ ಅಶಾಶ್ವತ ಬದುಕು. ಸುಖವಾದ ಒದುಕು ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಓ! ಜ್ಞಾನಧನಾ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ಬಾಗಾರ ದಂಥವು!” ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡನು ಪುಷ್ಕಳ ರಾಜ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾಬಲನು, “ಯಾರು ಆ ಜ್ಞಾನಧನ? ನಿನಗೇನು ಹೇಳಿದ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಮಹಾಬಲನು ಅಲೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದು, “ನಿಜವೇ! ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಜಯ ಕಂಪಾದಿಸಿದ ತನಗೆ ಮುಂದೆ ಏನು ಕಾದಿದೆಯೋ! ಪುಷ್ಕಳನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಲು ನಾನು ಯಮನಾಗುವುದು ಬೇಡ!” ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟನು.

ಮಹಾಬಲನು ಪುಷ್ಕಳನಿಗೆ ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ತಾನು ಅವನ ಸಾಮಂತನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಜನಾದನು! ಈಗ ಪುಷ್ಕಳನಿಗೆ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಆಮಲು ಇಲ್ಲ.

స్వామిమద పతి

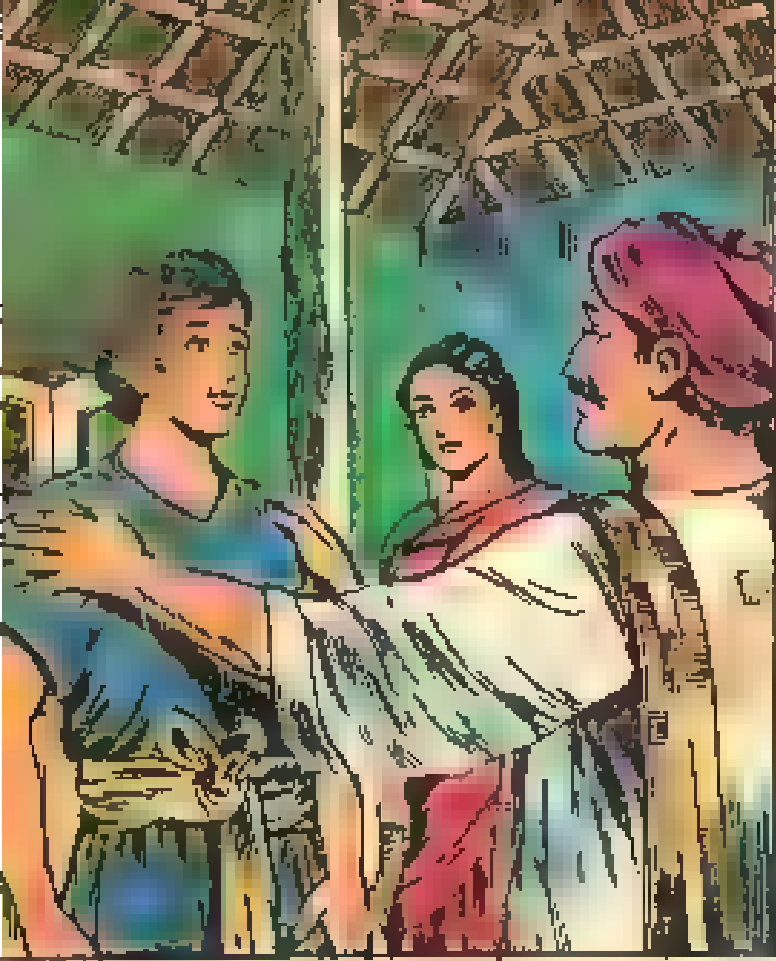
ఒరిసా లూరినల్లి పాపన్ననాయుడు యువశిష్యుడు. ఆతనికి అష్టానామ ఒకటి బరహ కిందిద లిల్లి. ఆదరే ఆవన మోతూ కిలసగలూ ఒక్కయవారిద్దరు. లూరినానలిల్లిదే కిలస మోడువను. ఆదుదరింద లూరినవరు ఆవనన్న కరెదు కరెదు కిలస మోడికిలసక్తిద్దరు పాపన్న దాక్షిణ్యద స్వభావదపనాదాదరింద, తాను మోడిద కిలసక్తి ఎప్పు కిలసక్తిద్దరు అష్టానామ బాయిమొచ్చి సుమనాగివను. మనస్కినల్లి కిలస ఆవర మోల కిలసమొచ్చి కిలసమొచ్చి. మత్త కిలసక్తి కరెదురూ మోగి కరియగియే మోడువను. ఈ కారణాదిగా పాపన్నని కిలస మిలసగాగి మోడ ఆగత్త బిల్లాగిల్లి కిలస బారియగియే ఇద్దరు ఒకర కష్టపడువను.

ఆ లూరినల్లి లక్ష్మి ఎంబ మోడుగియొచ్చి శిల్పము. ఆవర మోల పాపన్ననిగి ప్రత్యేక వాద్యము ఆభిమానమొటానియెను. లక్ష్మిగూ ఆవర మోల ఇష్టమొగిత్తు. ఇవరిద్దరు మోలము

లక్ష్మియ కుదగి గొత్తాగిబిట్టెను. ఆవను పాపన్నని కరెదు. "ఎలూ పాపన్న, నిను బాయి ఇద్దరు మోకనంభవను. నినుగి న్న మగల మోల ఇష్టమొగిత్తు సంగతి ననుగి గొత్తాయెను. ఆదరే మోడియెన్న మోడియెని నినుందావాదెను? నినుగి కడిపత్త ఎరదు ఎరరే యెష్టావరూ మోల గర్భగిద్దరే మోలతు నన్న మగలన్న కడిపారే" ఎందు కేగిదను.

ఈ మాతముగి పాపన్నని ఒకరగాగి కంగిడితు ఆగి లక్ష్మి ఆవనన్న మోగియెంద కరెదు మరయెల్లి రహస్యగాగి. "అష్టాన మోతు కేల అష్టానామ బింతెదదబేలాగిల్లి. నిన్న మోల అష్టానామ ఇష్టమో ఇదే. నన్న అష్టానామ ఒంతు మోల బారి బాయి మోడుగొడు. నిను అష్టానామ మోడియె నాకు. నన్న మోడుగి ఒంతుకొచ్చుత్తారే" ఎందుకు.

పాపన్న సంతోషమొచ్చి, మోడియె ఆ లూరిన దొడ్డ సామూహరన ఒంగి మోగి, తనుగి ఒంతు బారి బాయి బేకిందు కేగిదను.

“ಅದಕ್ಕೇನು? ಒಳ್ಳೆಯ ಜೀವಿ ಶಾಲೆ ಕೊಡು ತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೇ ಕೊಡು ತ್ತೇನೆ. ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದನು ಸಾಹುಕಾರ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ.

ಪಾಪಣ್ಣನು ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಸಾಹುಕಾರನಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಾಹುಕಾರನು ಸರಿಯಾಗಿ ದಣ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪಾಪಣ್ಣ ನೊಂದು ಒರೀಶಾಲ ಕೀಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾ ತರಲು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ!

ಪಾಪಣ್ಣನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಾವ ಮಾತೂ ಹೇಳದೆ ಒಂದಿರುಗಿದ್ದನು. ಊರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರವೂ ತನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಮೋಡಿದನು. ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಉದಾರ ಬುದ್ಧಿ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಪಾಪಣ್ಣ ಪಕ್ಕಟೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟವನೇ. ಈಗ ಅವರೆಲ್ಲ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವರಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನು

ತುಂಬಾ ನಿರುತ್ಸಾಹ ಪಟ್ಟನು. ಆ ದಿನದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತ. ಹೊಟ್ಟೆ ಬಾಯಿಕಟ್ಟಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆ ಖರ್ಚು ಹೋಗಲಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ತರುವಾಯ ಅವನು ಆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಸಾಹುಕಾರನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಜೀವಿ ಶಾಲುವೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಅಮೇಲೆ ಶಾಲುವೆಯೊಂದಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ, “ಅಬ್ಬ! ಒಹಳ ಶಾಲದಿಂದ ನನಗಿದ್ದ ಆಶೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಬಿಟ್ಟ! ಒಹಳ ತೃಪ್ತಿಯಾದಂತಹದ್ದು. ನಿನಗೂ ವಿನಾದರೂ ಕೋರಿಕೆ ಇದ್ದೀತು. ಕೇಳು, ತೀರಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿರಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ?” ಎಂದನು ಪಾಪಣ್ಣ.

“ಹೌದೋದು, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದ ನಿನಗೆ ದೇವರು ಒಳ್ಳೇದು ಮಾಡದಿರಲಾರ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಸುಖವಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಂದೆ.

ಪಾಪಣ್ಣನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾದೊಂದು ಸಂಗತಿ ಹೊರಟಿತು.

ಪಾಪಣ್ಣನಿಗೆ ಒರೀಶಾಲನ್ನು ಮಾಡಿದ ಸಾಹುಕಾರನ ಮಗನಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡಲು ತೊಡಗಿತ್ತು. ಅದೇನು ರೋಗವೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ವೈದ್ಯರಿಂದೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಧಾರವಾದ ಮೇಲೆ, ಸಾಹುಕಾರನು ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವಿನ ಒಳಗೆ ಹೋದನು

ಸಾಧು. ಮನೆಗೆ ಒಂದು ರೋಗಿಯಾದ ಹುಡುಗ
ನನ್ನ ರೋಗಿ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, "ನೀನು
ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳು ನ್ಯಾಯವು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ
ಮಗನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ದೀಪ್ತ
ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ಹಣ ಕೊಡ
ಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಹಣ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಒಪ್ಪಿದ
ಕೂಡಲೇ ಸಾಧು ಅವನ ಮಗನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ದೀಪ್ತ
ಕೊಟ್ಟನು. ಕೊಡಲೇ ಅವರ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು
ಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆದರೂ
ಸಾಮಾನ್ಯನ ಮಗನ ರೋಗವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮು
ಖ್ಯವಾದುದು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಾಧು
ಮಗ ಒಬ್ಬಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯರು
ತನ್ನ ಮಗನ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಂಬ
ಹೆದರತೊಡಗಿದನು.

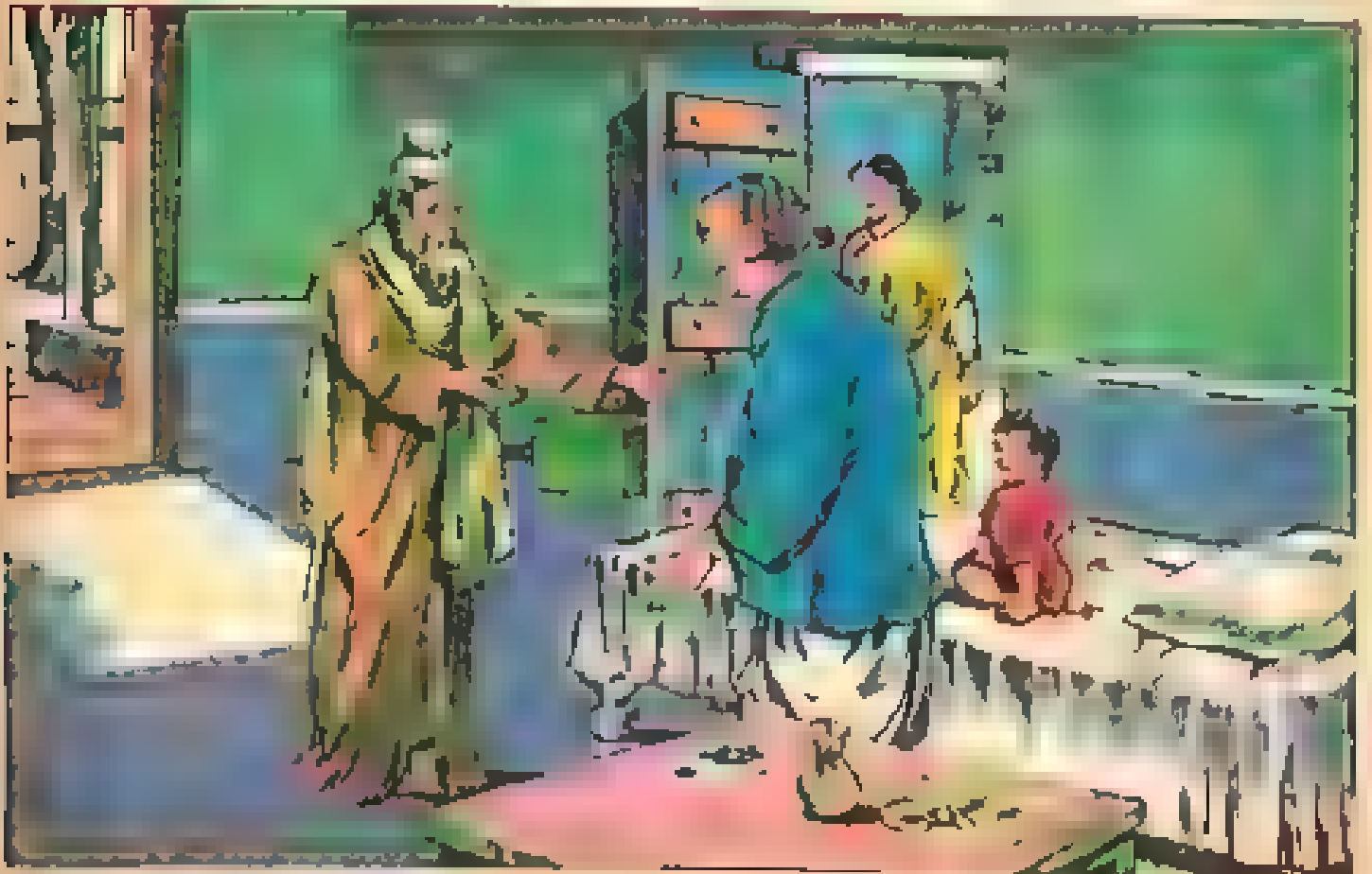
"ಕಾರಣ ತಿಳಿಯಿತು. ನೀನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ
ದೀಪ್ತದ ಹಣ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದು ಅಲ್ಲ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರೊಂದೇ
ನನ್ನ ದೀಪ್ತ ಫಲವೆಂದು ತೋಗಿದೆ" ಎಂದನು ಸಾಧು.

"ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಸ್ವಾಮಿ?" ಎಂದು
ದಿಗಿಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿದನು ಸಾಮಾನ್ಯರು.

"ನನ್ನ ದೀಪ್ತವು ನ್ಯಾಯವಾದ ಸಂಪಾದನೆಯ
ಹಣಕ್ಕೆ ಫಲಿಸುವಂತೆಯದು. ನಾನು ಕೇಳಿದಂತೆ
ಮಾಡಿದರೆ ನಿಜವು ನಿರೂಪಗವಾಗಿದೆಯುತ್ತದೆ.
ನೀನು ಸಾಮಾನ್ಯನಾದುದರಿಂದ ದಿನಾ ನಡೆಯುವ
ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೋ ಜ್ವರವು ನನಗೆ ಹಣ
ತಂದುಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಬಂದವರ
ಹೆಸರು ಗುರುತಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದ ಪಾವನ್ನು
ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರು. ನ್ಯಾಯವಾದ ಸಂಪಾದನೆ
ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೊಡಲೇ ನನ್ನ ಮಗನ ರೋಗ
ಗುಣವಾಗಿದೆಯುತ್ತ. ಆ ಪಾವನ್ನುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿ
ದುದೆಲ್ಲ ಪಾಪವು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸಾಧು.

ಸಾಮಾನ್ಯರು ಹಾಗೆಮೇ ಮೂಡತೊಡಗಿದನು.
ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಪಾವಣ್ಣನು ಅವನಿಗೆ ಹಣ

ಕೊಟ್ಟು ಶಾಲೆ ಕೊಡುಕೊಡವೆ. ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಾಹುಕಾರನು ಸಾಧುವಿನ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಮರುನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅವನರೊಬ್ಬರು ಮಂತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನ ಮಗನು ತಟಕ್ಕನೆಂದು ಕುಳಿತು, ತಂದೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮೂತಾಡತೊಡಗಿದನು.

“ಇದೇ ನ್ಯಾಯವಾದ ಹಣ! ಇದನ್ನು ಯಾರ ಕೈಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಯೋ ಅವರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಬೇರೆ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಬಹುದು” ಎಂದನು ಸಾಧು.

ಸಾಧು ಕೊಟ್ಟ ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಾಹುಕಾರನು ಪಾಪನ್ನನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಹುಕಾರನ ಮನೆಗೆ ಗ್ರಾಮದ ಪಟೇಲನು ಬಂದನು. ಪಟೇಲನ ಮಗನೊಬ್ಬನು ಏನೋ ರೋಗವಂತ. ಸಾಹುಕಾರನು ಒಬ್ಬ ಸಾಧುವಿನಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿಸುವನೆಂದು ತಿಳಿದು ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದನು. ಸಾಧುವು ಮಗನ ರೋಗ

ವೂರ್ತಿ ಗುಣವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪಟೇಲನು ಸಾಧುವನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೂ ಒರೆಸಿಕೊಂಡು ಕೊಂಡನು.

ಪಟೇಲನ ಮಗನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಸಾಧು, “ನೀನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ರೋಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಾದ ಹಣವಿದ್ದರೆ ನಾನು ಕೊಡುವ ಔಷಧದಿಂದ ಗುಣವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಟೇಲನ ಮಗನ ಬಾಯಿಗೆ ಏನೋ ಔಷಧವನ್ನು ಹಾಕಿದನು.

ಪಟೇಲನು ಸಾಧುವಿಗೆ ಹತ್ತು ಪರಿಹರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆದರೆ ಪಟೇಲನ ಮಗ ಎಚ್ಚರವಿಲ್ಲದೆ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು.

“ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಯಾರ ಹತ್ತಿರವೂ ನ್ಯಾಯ ಶುದ್ಧವಾದ ಹಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಪಾಪ ಮಾಡುವ ಜನರೇ ಹೆಚ್ಚಾದರು. ಇದು ಬಹಳ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ” ಎಂದನು ಸಾಧು.

“ಸಾಹುಕಾರನ ಮಗನ ರೋಗವು ಪಾಪನ್ನನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದ ಗುಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ನೀನು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಪಟೇಲನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಆಗ ಸಾಧು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು, “ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಕೇಳು. ಪಾಪನ್ನನು ಸಾಹುಕಾರನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾಣ್ಡುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಅದು ನ್ಯಾಯವಾದ ಹಣವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ವೆಂಪವೆಂಪಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಹುಕಾರನು ಅವುಗಳನ್ನು ಪಾಪನ್ನನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗನ ರೋಗ ಗುಣವಾದುದಕ್ಕೆ ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ದಾನವೆ. ಅವನಿಂದ ಈಗ ಅದು ನ್ಯಾಯವಾದ ಹಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಮಾನವೂ ಕಷ್ಟದ ಸಂವಾದವಾಗೂ

ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಪಾಪಣ್ಣನ ಹತ್ತಿರ ಬೇರೇನಾದರೂ ಹಣವಿದ್ದರೆ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದನು.

ಪಟೀಲನು ಪಾಪಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಾಧು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪೇಳಿ, ಬೇರೆ ನ್ಯಾಯದ ಹಣವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಪಾಪಣ್ಣನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ, “ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಹುಕಾರರು, ಕೊಟ್ಟ ಆ ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಹಣವೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಪಟೀಲನು ಪಾಪಣ್ಣನು ಕೊಟ್ಟ ಆ ನಾಲ್ಕು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಸಾಧುವಿನೊಂದಿಗೆ ಪಾಪಣ್ಣ ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದ, ಆ ಹಣವನ್ನು ಸಾಧುವಿನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಪಟೀಲನ ಮಗನು ಚುರುಕಾಗಿ ಮಂಚುಬಿದ್ದು ಹಾರಿದನು. ಅವನ ರೋಗ ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು |

ಪಟೀಲನು ಆತ್ಮರ್ಪದಿಂದ ಸಾಧುವಿನೊಂದಿಗೆ, “ಸ್ವಾಮಿ, ಪಾಪಣ್ಣನ ಹಣದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಹಿಮೆ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬೇರೆ ಯಾವ ಹಣವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಹುಕಾರರು, ಅವನಿಗೆ ಬಹು ಮಾನ ಕೊಟ್ಟು ಹಣವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ” ಎಂದನು.

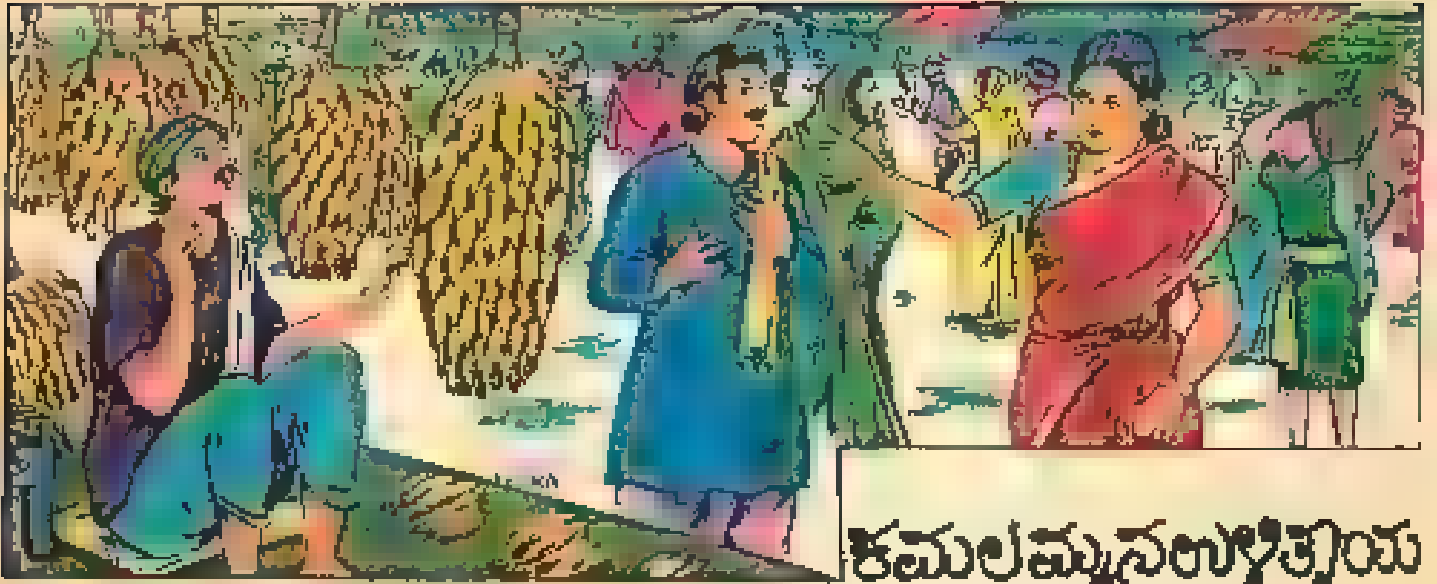
ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಾಧು ಕೋಪದಿಂದ, “ಅಂದರೆ ಇದರ ಅರ್ಥ, ಸಾಹುಕಾರನು ಈ ಹಣವನ್ನು

ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುವಂಥಾದ್ದೆಂದೇ ಆಯಿತು. ಧರ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ಒಂದು ಮಾಸವೇನೆಲ್ಲ | ಹೀಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಹಣವನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ರೋಗದ ಕಾಟ ಒರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯ ವಾದ ಸಂಪಾದನೆಯಷ್ಟೇ ಅವರನ್ನು ಕಾಪಾಡ ಬಿಟ್ಟುಡು” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಸಾಧು ಹೇಳಿದ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತು ಪಟೀಲನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಊರೊಳಗಿದ್ದವರಿಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಪಾಪಣ್ಣನಿಂದ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ ಕರಿಯಾಗಿ ಹಣ ಕೊಡದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡವರೇ ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಪರ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ಪಾಪಣ್ಣನಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನೂ ಎರಡು ಎಕರೆ ಹೊಲ ಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಪಾಪಣ್ಣನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ನ್ಯಾಯವಾದ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ ಊರ ಜನರು ಕೂಡಾ, ನ್ಯಾಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೇ ಬದುಕಲು ತೊಡಗಿ, ರೋಗಗಳ ಕಾಟವಿಲ್ಲದೆ ಸುಖಪಟ್ಟರು.

ಕಮಲಮ್ಮನ ಉತ್ತರ

ಕಮಲಮ್ಮಳೂ ನಾರಣಪ್ಪನೂ ಅನ್ನೋನ್ನ ದಂಪತಿಗಳು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರ ಬಂಧುಗಳೊಬ್ಬರ ಪುನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಏನೋ ಒಂದು ಶುಭ ಸಮಾರಾಧನೆಗಾಗಿ ನೆರೆಯ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವ ದಿನ, ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸಂತ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಬಾಳೆಗೊನೆಗಳನ್ನು ಪೂರರಿಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಅಗ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಗ್ಗಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಬಾಳೆಗೊನೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ತೀರಲೇಬೇಕೆಂದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಅವಳು ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, "ನೋಡಿದಿರಾ? ಇಲ್ಲಿ ಬಾಳೆಗೊನೆ ಎಷ್ಟು ಅಗ್ಗ! ನಾವು ಒಂದು ಗೊನೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡುವ" ಎಂದಳು.

"ಇಡೀ ಗೊನೆ ನಾವೇನು ಮಾಡೋಣ? ನಮಗೆ ಪುನೆ ಶುಂಬ ಮಕ್ಕಳಿ, ಮರಿಗಳ? ಆ ಹುಚ್ಚು ಬಿಡು" ಎಂದನು ನಾರಣಪ್ಪ.

"ದೋರೆಗಾಯಿಯಾಗಿರುವ ಗೊನೆ ನೋಡಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡರೆ, ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿಗೆ ದೊರೆಯುವ

ಗೊನೆಗೆ, ನಮ್ಮೂರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಿಗೋದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಉಳಿತಾಯ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ನೀವೇ ನೋಡಿ. ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನನ್ನು ಹುಚ್ಚೀ ಅನ್ನ ಬೇಡಿ" ಎಂದಳು ಕಮಲಮ್ಮ.

ಅವಳ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ನಾರಣಪ್ಪನು ಒಂದು ಗೊನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯಲೂ ಬೇಕಾಯಿತು. ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳುವಂತೆ ಉಳಿತಾಯದ ಮಾತು ಹೇಗಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿತು. ಉಳಿತಾಯದ ಲೆಕ್ಕ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಕೂಲಿಯವನಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೇ? ಗಂಡನಾದವನಿಗೆ ಒಂದು ಗೊನೆ ಹೊರುವುದು ಕಷ್ಟವೇ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ನಾರಣಪ್ಪನು ಪಾಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮಧ್ಯದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅರ್ಧ ದಾರಿಯವರೆಗೆ ಗಂಡನೇ ಹೊತ್ತುದರಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಇನ್ನಿದ್ದರೆ ಸಂತೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಊರಿನವರಿಗೆ ಕೂಲಿ

ಯುವನಿಗೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಗೊನೆ ಮನೆಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ.

ವಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೂಲಿಯವನಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಮೂತಾಡಿ, ಆ ಬಾಳೆಗೊಲೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರು ಆ ದಂಪತಿಗಳು. ಹೀಗೆ ಕೂಲಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕರ್ಧ ಉಳಿತಾಯವಾಯಿತೆಂದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಹರ್ಷವಾಯಿತು.

ಮರುದಿನದಿಂದ ಬಾಳೆಯ ಕಾಯಿಗಳು ಹಣ್ಣಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾದುವು. ಆ ಹಣ್ಣುಗಳು ಒಂಕರು ಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳಾದವರಿಂದ ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಅವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದರು. ಎದ್ದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ಮರುದಿನ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮೂಲೆ ಮಂದವಾಯಿತು. ಊಟದ ಮೇಲೆ ಮೂವತ್ತು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

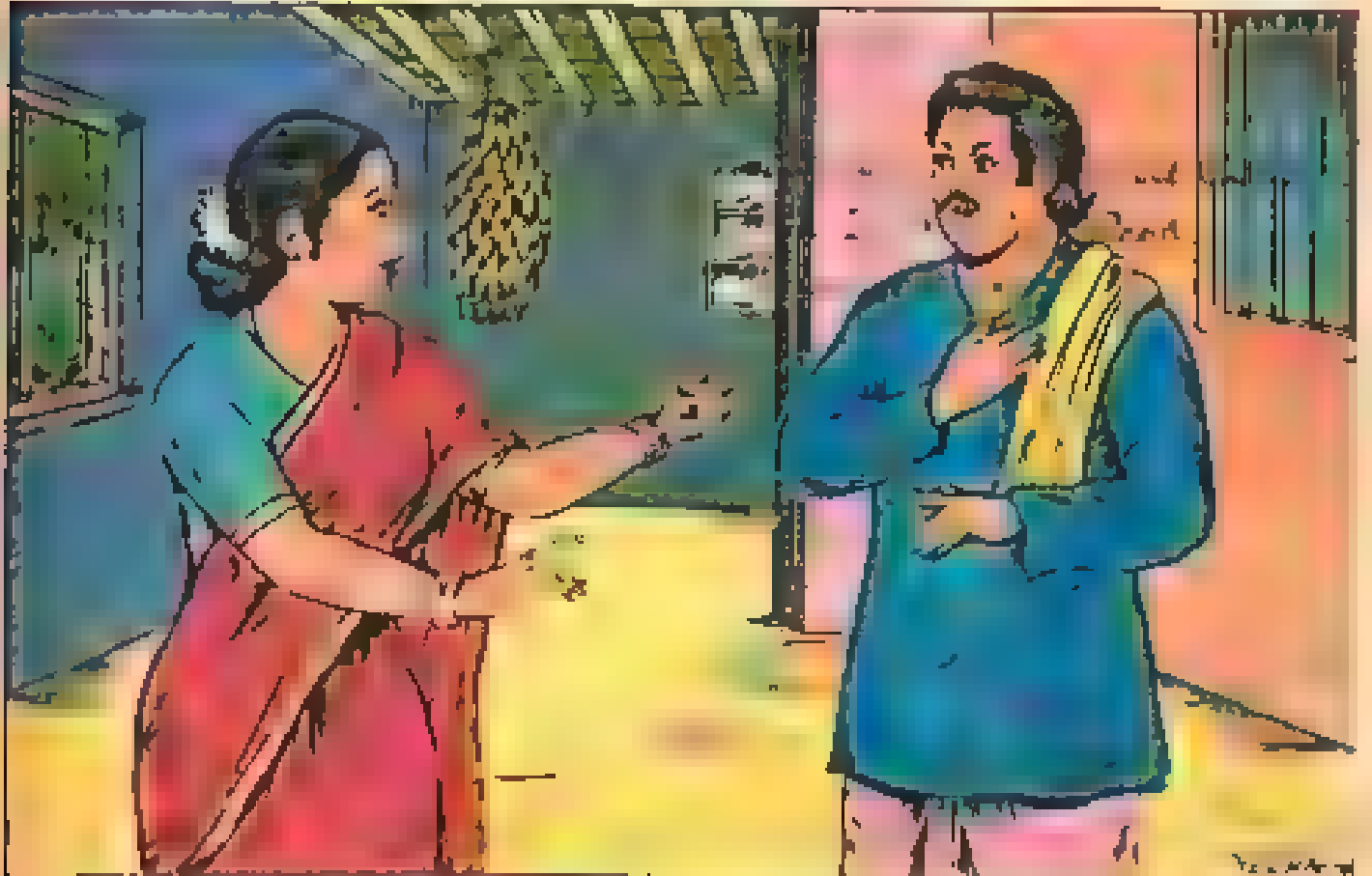
ಈ ಕಮಲಮ್ಮ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ "ನೋಡಿದಿರಾ, ಈ ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳಿಂದಾಗಿ ಉಜ್ಜಿ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಅದೂ ನಮಗೆ

ರಾಫ ತಾನೇ ?" ಎಂದಳು. ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನಿಂದ ವಾಯಿರುಚಿಗಿಟ್ಟ ನಾರಣಪ್ಪನು ಮೆಸರದ ಮೊಲೆಯಿಂದ, "ಬಂದೆ ರಾಫವೇ ಸಾಕಷ್ಟು. ಈ ಉಳಿದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೆರೆಗೆಯುವವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋಣ. ಅವರಾದರೂ ತಿಂದು ಸಂತೋಷಪಡಲಿ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಮಲಮ್ಮ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. "ಅಮ್ಮ ಮೂಲದಿಂದ ಅಗ್ಗದಷ್ಟೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೇನು ?" ಎಂದಳು.

ಮತ್ತೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಕಾಯಿಗಳೂ ಹಣ್ಣಾದುವು. ಎರಡು ಹೊತ್ತು ಆ ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಊಟಕ್ಕೆ ಬದಲು ಬಾಳೆಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ತಿಂದರು. ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಕೊಂಡಾ ವೃಥಾ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಕಮಲಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಹಟದಂತೆಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅಡಿಗೆಯೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸೇರದಿದ್ದರೂ, ಬಡದೆ ತಿಂದು. ಅಂತೂ ಗೊನೆಮು ಹಣ್ಣುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಗೇ ಹೋದುವು.

ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ವಿಶೇಷವಾದ ಆಜೀರ್ಣವೂ "ಅಯ್ಯೋ, ಅಮ್ಮಾ!" ಅನಿಸು ವಂತಹ ಹೊಟ್ಟೆನೋವೂ ಬಂದಿತು.

"ನೋಡಿದೆಯಾ? ನಿನ್ನ ಉಳಿತಾಯ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಿತೋ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ? ಈಗ ವೈದ್ಯ ರಿಗೂ ಮದ್ದುಗಳಿಗೂ ಆಗುವ ಖರ್ಚು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ನೋಡು. ನಿನ್ನ ಉಳಿತಾಯವನ್ನು ಮಿಂಚಿ ಹೋಗುತ್ತೆ" ಎಂದನು ನಾರಣಪ್ಪ.

"ಅದು ನಿಜವಾಗಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಒಂದೇ ಒಂದು. ಮನಸ್ಸು ಕಲ್ಲು ಮಾಡಿ ನಾವು ಉಪವಾಸ ಇಡ್ತುಬಿಡುವ. ಲಂಘನಂ ಪರಮೌಷಧ ಅಂತ ಹೇಳುತ್ತಾರಷ್ಟೆ?" ಎಂದಳು ಕಮಲಮ್ಮ.

ಅದಕ್ಕೆ ನಾರಾಯಣನು ಒಪ್ಪದೆ. "ಹಾಗೆ ಉಪವಾಸ ಇದ್ದರೆ ನಿತ್ಯಾಣವಾಗುತ್ತೆ. ಬೇರೆ ರೋಗ ಒಡುತ್ತೆ. ಅಜೀರ್ಣದಿಂದ ಉಟಿದ ಇಷ್ಟ ಎಲ್ಲದೆ ಉಪವಾಸವೇ ಇರುವಾಗ ಅದು ಔಷಧ ಹೇಗಾಗುತ್ತೆ? ಈ ರೋಗ ನಾನು ತಾಳಲಾರೆ ವವ್ವ" ಎಂದು ನಾರಣಪ್ಪನು ವೈದ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

ವೈದ್ಯನು ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆದು ಕೆಲವು ಗುಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎರಡರಡರಂತೆ ನಂಗಳಲು ಹೇಳಿದನು. ನಾರಣಪ್ಪನು ಅವುಗಳನ್ನು

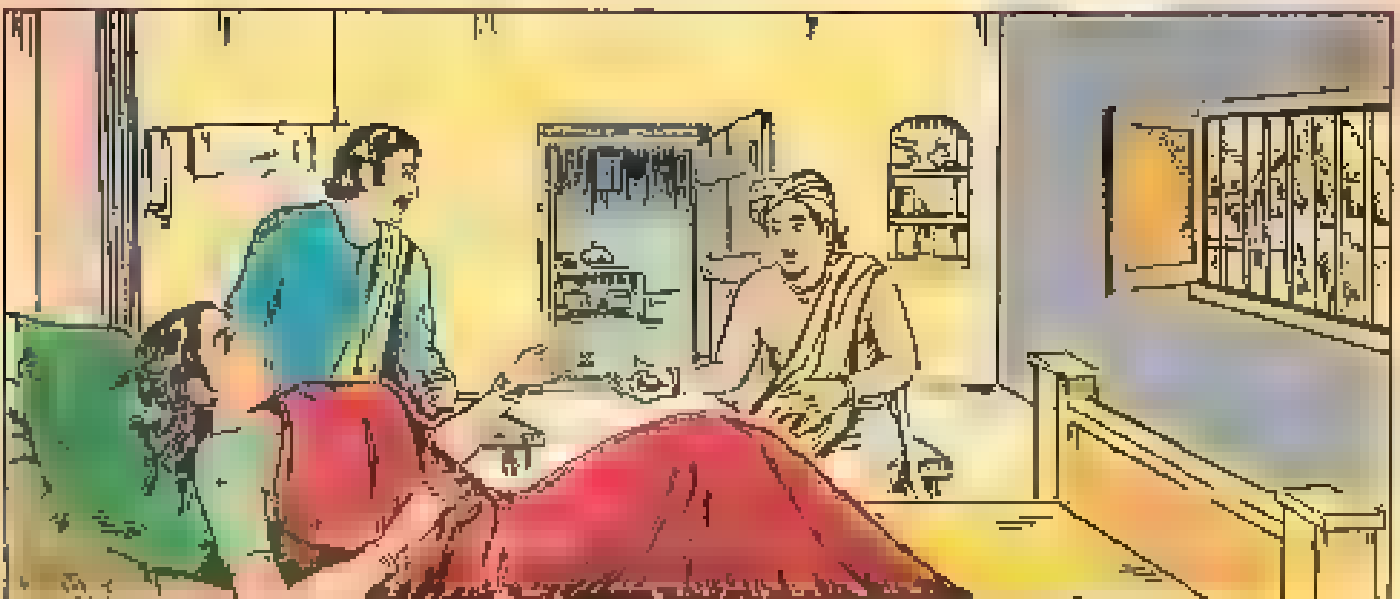
ಮನೆಗೆ ತಂದು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಂಗಳು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಾರಣಪ್ಪನ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಯಿತು.

ಉಳಿತಾಯದ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಕಮಲಮ್ಮ ವೈದ್ಯನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎರಡು ಮಾತ್ರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಒಂದೊಂದೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಿಂದ, ವೈದ್ಯನ ಗುಳಿಗೆಗಳು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ ದಂತೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು.

ನಾರಣಪ್ಪನು ವೈದ್ಯನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅವನು ಕಮಲಮ್ಮ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ತಿಳಿದು ನಗಾಡುತ್ತ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, "ಈ ಮಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ರೋಗ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಚುರುಕುತನ ಬರುತ್ತೆ. ಇಂಥಾಔಷ್ಕ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಗುರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

ಆದರೆ ನಾರಣಪ್ಪನಿಂದ ವೈದ್ಯನು ಎರಡನೇ ಸಾರಿ ಕೊಟ್ಟ ಔಷಧಕ್ಕೆ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಸಂಗತಿ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಬಾರದೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಬುದ್ಧನು

ಶಿವರಾಜ

ಬುದ್ಧನ ಆಗಮನವನ್ನು ತಿಳಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೂ ನಗರವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೂತನ ಜೈತನ್ಯವೆದ್ದಿತು. ಕಪಿಲವನ್ನು ನಗರದ ಜನರೆಲ್ಲ ಬುದ್ಧನನ್ನು ಇ್ವಾಗತು ಕೊಳ್ಳಲು ತೊಡಗಿದರು. ಹಾಹಾ ಅನ್ನುಷ್ಠಾರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಗತಾಲಂಕಾರಗಳ ಶೋಭೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಹೊಸ ಪ್ರಕಾಶ ಹರಡಿತು. ಪ್ರವಚಕ್ಕೆ ಜೋತಿಯಾಗಿ ನಿಂತ ಬುದ್ಧವೇವನು ತಮ್ಮ ನಗರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನೆಂದುಕೊಂಡು ಪೌರರು ಅನುಭವಿ ಸುವ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಮೇಲೆಯೆರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮನ್ನು ಆಳುವವನಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದ ಸ್ವಾರ್ಥ ರಾಜ ಕುಮಾರನು ಪ್ರಪಂಚದ ಸರ್ವ ಮಾನವಳುಯೆ ಮಾನವತ್ವಕ್ಕೆ ಜಶ್ರವತಿಯಾಗಿ ಬರುವನೆಂದು ಜನರೆಲ್ಲ ಆನಂದದಿಂದ ಉಕ್ಕುವ ಹೃದಯಗಳಿಂದ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಹೂವಿನ ಹಾಗಿಗೆ ಹಾಸಿದರು.

ಕುಮಾರನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಗ್ಯ ಬಂದಿ ತೋಗೊಂಡು ವೃದ್ಧನಾದ ಶುದ್ಧೋದನ ಮಹಾ ರಾಜನ ಪತ್ನಿ ಹೃದಯವು ತವಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ಬುದ್ಧನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಅಧಃಸಮೀರಿತ ಸೇತ್ರಗಳಿಂದ, ಶಾಂತ ಗಂಭೀರ ಕ್ರಮದ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ, ನಿಶ್ಚಲ ಛಾಯೆದ ವದನಮಂಡಲದೊಡೊವು ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ಯಾಗಿ ಬುದ್ಧನು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ "ಬುದ್ಧಂ ಶರಣಂ ಗಚ್ಛಾಮಿ, ಧರ್ಮಂ ಶರಣಂ ಗಚ್ಛಾಮಿ, ಸಂಘಂ ಶರಣಂ ಗಚ್ಛಾಮಿ" ಎಂಬ ದಿವ್ಯ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನುಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ಅಸಂಖ್ಯ ಜನ ಸಂದೋಹವು ಮಾಯವ ಧ್ಯಾನವು ಗಂಭೀರವಾದ ಸಮುದ್ರ ಘೋಷದಂತೆ ಕೇಳಿ ಒರತೊಡಗಿತು. ಭೂಮಿಯೇ ಜನಸಮುದ್ರವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ರಾಜಾ ಶುದ್ಧೋದನನೂ, ಯಶೋಧರ, ರಾಮಲರೂ ರಾಜಪ್ರಾಸಾದದ ಸೋಪಾನಗಳನ್ನು ಇಳಿದು ಇದಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಿಂತರು. ಜೆನ್ನನು ಪ್ರಾಂಗಣದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಅದರೊಳಗಿನಿಂದ ಸುರಿಯುತ್ತ ಇದಿರು ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

[illegible]

ಚಿಕ್ಕವಾಗಿ ಬಂದು ಮೊಟ್ಟೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ನೋಡಿ
ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕುವುದು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವೇ
ಯೋ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವು ಕೆಳಮಟ್ಟದವರು
ಕಾಣುವರು. ಅರಿವಿನವರು ಅಜ್ಞತೆ ಕ್ಷಿಣಿಕವೇ ಬದಲನ
ವಿಲ್ಲದೆ ಜಾಗರೆಯೇ ಕಾಣದುವು.

"ಅಪ್ಪಾ ! ಕೆಂಬಾ ! ಕೆಂಬಾರಾ ! ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ !
ಗೋಪಾ !" ಎನ್ನುತ್ತ ಕೆಂಬಾರಾ ಮುಂದೆ
ಹೋಗಿ ಕೆಂಬಾ ಕೆಂಬಾರಾ ಹೋಗಿ ಕೆಂಬಾ ಕೆಂಬಾರಾ
ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ

ಬುದ್ಧನು ಕುರಿತು, ತಂದೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ
ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಕೂಗುತ್ತಾ, ಕೂಗುತ್ತಾ
ದಿಂದ ಗಾಂಧಿ ಬಿಟ್ಟದನು. ಕುಮಾರನ ಅಪ್ಪ
ಕೈಕಾಡಿಯ ಕಿಮ್ಮೆ ವಾಗ್ವಾ ಎತ್ತಿ, ಅಮ್ಮ

“ಅಪ್ಪಾ, ವಸ್ತ್ರ ಪುಣ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರಿ. ನಾನು
ಸಿದ್ಧವಾದ ಅರ್ಧವೊಂದು ಒಪ್ಪಾಕೊಳ್ಳಿ. ಇನ್ನೊಂದು
ಪ್ರಾಣಿ” ಎಂದು ಹೇಳುವ ಒಬ್ಬನ ಮೊತ್ತಗಳು
ಅದ್ಭುತ ಒಪ್ಪಾಕೊಳ್ಳಿ. ಒಬ್ಬನಿಂದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ
ವಿವಿಧ ಒಪ್ಪಾಕೊಳ್ಳಿ. ಅರ್ಧವೊಂದು ಒಪ್ಪಾಕೊಳ್ಳಿ
ಮೊತ್ತವು ಈ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೇಲ್ಮೆ
ಅಪೂರ್ವವಾದ ಕೇವಲವು ಕಾಣಿಸಿದಾಗಲೂ,
ಮೊತ್ತವು ಅದ್ಭುತವೆಂಬುದು ಮೊತ್ತವು
ಒಬ್ಬನಿಂದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೊತ್ತವು ಒಬ್ಬನಿಗೆ
ಅಪೂರ್ವವೆಂಬ ಕಾಣಿಸಿ, ಕೆಳಲೆಯಿಂದ ಮೇಲೆಗೆ,
ಭವ್ಯವಾದ ಮೊತ್ತವು ಕೊಟ್ಟ ಮೊತ್ತವು ಮೇಲ್ಮೆ
“ಒಬ್ಬನಿಂದ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಗುಣವು...” ಎಂದು ಮೊತ್ತವು
ಗಣ, ಅದ್ಭುತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು
ಕುಣಿಸುವವನು ಸಾಲಿಗೆಯೂ ಅಪೂರ್ವವು ಅದ್ಭುತವು
ಹೇಳಿಕೊಡಲಿಗಲೂ, ಮೊತ್ತವು ಕೊಡಾ ಅದ್ಭುತವು
ಅದ್ಭುತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು
ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು
ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು ಮೊತ್ತವು

ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ರಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೂತ್ರಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿ, ಮಗಿ ಸ್ತುತಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿ ನಾನು ಇವ್ಯವರಾರನು ಬೈದ್ದು ಈ ಮನೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿ ಭಾವಾನ ನೆನು ಭಾವನೆಯೂ ಅಷ್ಟೆ. ಎಷ್ಟರೂ ಸಮಾನ ರೆಯ ಮಾನದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಯುವುದು ಬೇಕಾದುದು" ಎಂದನು.

ಒದ್ದನು ಮಾತನಾಡುವ ಈ ಚಿತ್ತನು ಬೇಡಿ ಕೊಳ್ಳುವವನು. "ಒದ್ದ ಭಾವಾನೆಯು ಇಂದ ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿ ಸಮಗಿ ಬಹಳ ತೃಪ್ತಿ ಆದರಿಂದ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯ ಮೇಲೂ ಸಂಘ ಸೇವೆಯ ಮೇಲೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಕ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಆಯುವುದನ್ನು ಬಿಡು ಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಭಾವಾನ ನೆನು ಆರಾಧನಾಭಾವದಿಂದ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿವನ್ನು ಬಿಡುಬಿಡು

ಚಿತ್ತ. ಒದ್ದತೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ನಾನು ರೇವರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ಆದರಿಂದ ಯಾವ ಅಮೂಲವೂ ಆಗದು. ತನ್ನ ಅಭಿ" ಎಂದನು.

ಒದ್ದನು ಮನೆಯಾಗಿ ತೆರೆಯಲಿದನು. ಈ ನಿಂದ ಒದ್ದನು ಒದ್ದ ಭಾವಾನೆಯೇ ಕರೆಯ ಬೈದ್ದನು. ಎಷ್ಟರ ಭಾಯಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒದ್ದರವ ನಾದನು. ಕಷ್ಟವು ಮಾನವನ ದೇವರೆಯ ಅರ್ಥ ದಲ್ಲಿ ಒದ್ದನು ಅವಕ್ಕೆ ತುಂಬನಾಗಿ ಸುಮ್ಮನು ಬೇಕಾದುದು.

ಕಷ್ಟ ವಂದದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿಯ ಹೊರಲು ಕೂಡವರಲ್ಲಿಕೂ ಒದ್ದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ದರು. ಒದ್ದನ ಅರೇಚಗಳನ್ನು, ಕೂಡವರನ್ನು ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಅವರನ್ನು ಧರ್ಮಗಳಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಪತ್ಕೆ ಸಮವಾಗೆ ಮಾಡಿದರು. ತಮ್ಮನ್ನು ಜನಜನಿಗೆ ಅಂಕಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವಿರೋಧಿಯಾದ ರೇವ ರತ್ತನು ಮೂತ್ರ ಸ್ವರೋಯಿಂದ ಬೈದ್ದ ಧರ್ಮ ವನ್ನು ನಿರಾಧ ಮಾಡುತ್ತ. ಒದ್ದನ ಮಾತನಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಂಕಿಗಾವ ಕೆಲವರನ್ನು ಗುಂಪುಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಣ ಕುಂಟುಬಿಡುವುದಾದ ರಿಂದ ಅವರೂ ಕೂಡವರು ಕೊರಗಲಾಗಿರುತ್ತರು.

ಒದ್ದನು ಕೊಡುವುದು ಸುರಿಯದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟನು. ಅವನ ಅನುಯಾಯಿ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಿಕ್ಕರೊಂದಿಗೆ ಯಶೋಭಯವು, ರಾಹುಲನೂ ಸಹ ಹೊರಟರು.

ಈಗ ಹಿಂದಿರುಗುವ ವಾಯಲ್ಲಿ ಒದ್ದನು ಸುಪಾತಕ ಮನೆಗೆ ಧರ್ಮವಾಗಿ ಹೊರಟನು. ಹೇಳಿದ ಮೂಲವು ಮರೆಯದ ಒದ್ದವನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಪಾತಕನಿಂದ ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಒದ್ದನು ಸುಪಾತಕ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಅರಿವಾರ್ತನಾದನು.

రాసులవేదియికి "రామరా, ఈ మమగనం
నెనగి తమ్మనూ, నీలవిబ్బరని స్నేహితరాగి
అత్తరాగి, సోచరరాగి, మా విభేదగళి
అతీతరాగి ముందత్తవగళి, మనుభేద కమలంబ
వేమ నీతివనూ వ్రమంజీ, వ్రమంజీ
బేళు" ఎందు బేళిదళు.

సుజాత బుద్ధన కిచ్చళిగి యజ్ఞాధర
మొంది మతీగొడిచి, గృహిణీమరాగిద్రు
కోండే స్త్రీయరు బొద్ద ధర్మవన్న
అమలమి, మరళిగళి లుక్మ మూదరాగి
కిచ్చి బేళిమవ ముత్తమంతగళిగిదచికిందు
మరి రొగళి మొంజి ధర్మ సుజాల
మమకరాగిరుప్పదేందు యజ్ఞాధర సుజాత
యంగి బుద్ధను ఆదేశ మాడిదళు.

మిద్దను తన్న అనుచరరావ కిచ్చరళిగళి,
ధర్మకళి, సంతాలనేగి నాల్కు దిక్కుగళిగళి
కళిచివనను. యజ్ఞాధరమమూ, రామర
నాల్ కిచ్చిలవచ్చి నూయే మొగి వేద్యనద
కదెచ్చిదానన్న నోడికొళ్ళుత్త, రామర
వన్న ధర్మ మూగవర్ష నదేచిమికిందు
బేళి కళిచివనొట్టిను.

టాగి ఎల్లరనూ కళిచివనొట్టి మేలే
మిద్దను బుద్ధికి అరగ మూగవన్న ఎడిచు
మొగికిచ్చిదళు. అవన దారి ఫొరరాగి
దొళిగి మొంజి, ఆ అరగదొళిగి ఫొరరాతి
ఫొరరావ, బొరత్తవ ముత్తిమంతగళిద్ర
"అంగిరమార" మొంజి దారి దొళిచివ
కొళ్ళిగళిద్రను ముంజర వేద్యరళిగళి
మూలయూగి సురిదుకొండ తన్న కొరళి
మొకకొండవను ఆ గొడకొండ, అవన కన్నగి
చిచ్చు అవనగి వేచు కరగాగి జీవ లుగళి

కొండవరచు, అథవా అవనవ దొళిచ్చి
వూగి కళిమకొండవరచు ఆ వేద్యరళిగళి!
అవన కన్నగి చిచ్చురు వేద్యరళి కళిచు
కొళ్ళిరేబేళు.

టాగి మొదలవరు యారని ఈ భూమి
మొదలవరదేమందు అంగిరమారయ లుద్దర.

బుద్ధినే ఆ కాడినొళిగి మొంజువ బుద్ధ
నన్న నొండి దారియల్లి కిచ్చ కురుబ
మడగళి, "కామూ, ఆ కళిగి మొంజిరా"
ఆ దారియల్లి నలవచ్చి మొంజింత కడిచు
మొగి మొంజవరారని కళిచివనొట్టి. టాగి
యారని మొంజిచ్చి, అర్థి ధర్మరళిగళి
కళిచివనొట్టి. బుద్ధిచ్చిరాగి మొంజవ
రారని మొంజిచ్చి బుద్ధి బంతుదిచ్చి, బుద్ధి
వచ్చు వేద్యరళి కళిచివనొట్టికాగళిత్తవ!
ఎందు ఎట్టిరొసిదరు.

ಸಮಾಜದವರು ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಆನಂದದಿಂದ ನಾಯು ಪಂಚಾಗಬೇಕು. ಅದೇ ನನ್ನ 'ಲಗ್ನ ಕೊಲ್ಲು' ಎಂದನು ಬುದ್ಧ.

ಬುದ್ಧನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅಂಗುಲಿಮಾಲಿಯ ತಲೆ ತಿರುಗಿಹೋಯಿತು. ಏನೋ ಅಲೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಫೋರ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿ ದಳು. ತನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾ ಪಾಪಿಯಾದ ತನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬಲ್ಲವನು ಯಾವನು? ಯಾರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಹಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ? ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಬಿಡುವಾದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧನು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನವರೇ ಬುದ್ಧನನ್ನು ಕೊಂದು ಕೇಳಿದ್ದರು. ಹುರಿಯನ್ನೂ ಮೆಕೆಯನ್ನೂ, ಹಾವನ್ನೂ ಕಪ್ಪೆನುನ್ನೂ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ಬುದ್ಧನೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದನು. ಈಗ ಆ ಬುದ್ಧನೇ ನನಗೆ ದಿಕ್ಕು! ಬುದ್ಧನ ಮೂಲಮಂತ್ರವೆಂದು ಯಾರೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ "ಬುದ್ಧಂ ಪರಮಂ ಗುಹ್ಯಮ್" ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಅಂಗುಲಿಮಾಲೀ! ನಾನೇ ಬುದ್ಧನು! ನಿನಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಾದರೂವರೇ ನನ್ನ ಭಕ್ತರ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸು. ಕಳೆದ ಜೀವಿತವನ್ನು

ಮರೆತುಬಿಡು. ಅದಕ್ಕೇ ಯಾರಿಗೂ ಕಳೆದ ಜನ್ಮಗಳು ನೆನಪಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸರಿಮಾದ ಮುಂದಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡು! ಅದೇ ನನ್ನ ಹೊಸ ಜನ್ಮದ್ದು. ಭೌದ್ಧ ಭಿಕ್ಷುವಾಗಿ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಬಾ. ಹೋಗೋಣ ನಡೆ!" ಎಂದನು ಬುದ್ಧ.

"ಬುದ್ಧ ಭಗವಾನ್..." ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಅಂಗುಲಿಮಾಲಿ ಬುದ್ಧನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, "ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಒಳಿತು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಯೋಗದು. ನನ್ನ ಅನುಚರರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರು, ಭಿಕ್ಷುಗಳು!" ಎಂದು ಅಂಗುಲಿಮಾಲಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು, ತನ್ನ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವುದೇ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅಂಗುಲಿಮಾಲಿಯೂ ಅವನ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅನುಚರರೂ ಬುದ್ಧ ಭಿಕ್ಷುಗಳಾಗಿ ಬುದ್ಧನ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟರು. ಬುದ್ಧನ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕ ಬುದ್ಧನು, ಮೊತ್ತ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು.

ಬುದ್ಧನ ಉಪಮೇಶಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಷ್ಟೋ ಧರ್ಮಪಾಪಿರರೂ, ದುಷ್ಟರೂ ತಮ್ಮ ಗತ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಪರಿಶ್ರಮಿಸುವುದು ಬಿಟ್ಟು, ತಾವು ದಿಂದ ಬುದ್ಧನ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ, ಭಿಕ್ಷುಗಳಾಗಿ ಸಂಘ ಸಭೆಗೆ ಅಳಿರಿನಂತೆ ಲೀನ ಪಾವಿತರನ್ನು ಲೋಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ವೃತ್ತಿ ಧರ್ಮ

ಶಿವಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ರಾಮನಾಥನೆಂಬ ವೈದ್ಯನಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆಲ್ಲ ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ವೈದ್ಯ ನಡೆಸುವನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಥಿತಿಮಶರು ಅವರಾಗಿ ವಿನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವನು. ಒಡವ ರಾರಾದರೂ ತಮ್ಮ ಶ್ರುತಿಗಿಂತಲೂ ಹಣ ಕೊಡುವರೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಯ್ಯು ಬುದ್ದಿ ಹೇಳುವನು.

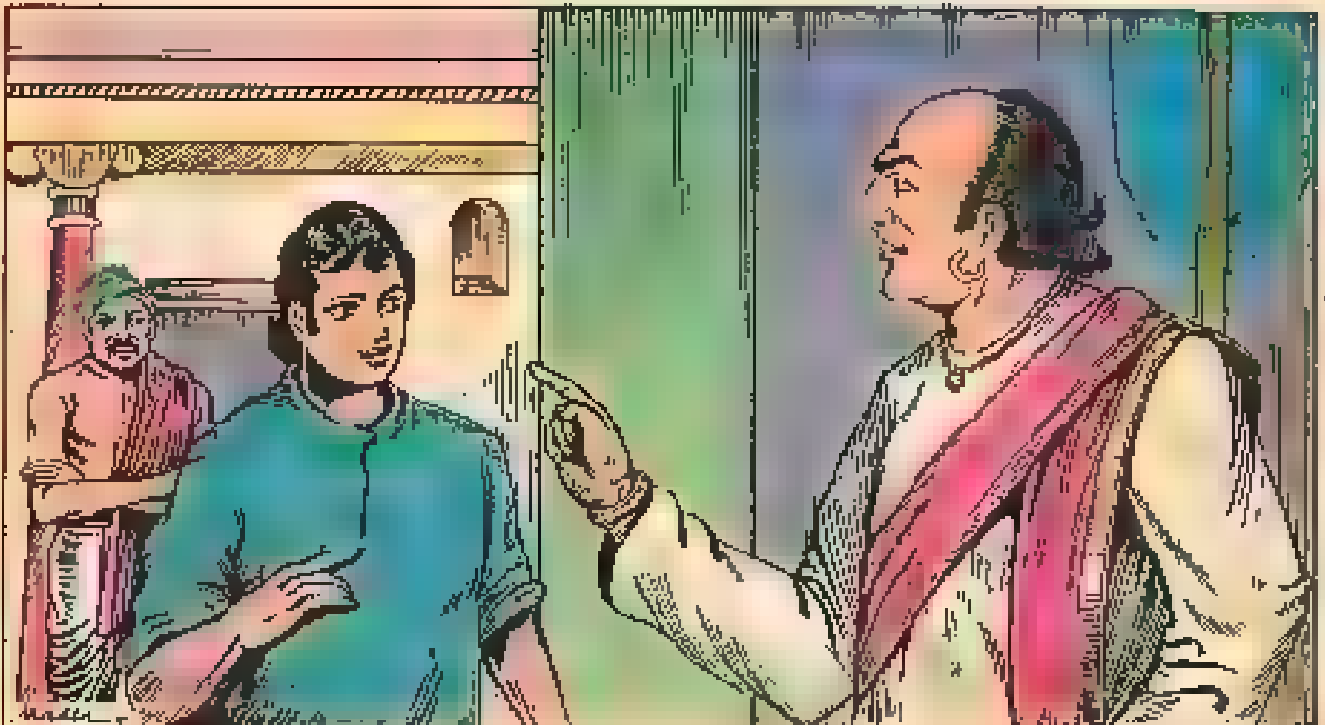
ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರ್ದಾಗ ಹೊರಬಾಗಿಲು ತಪ್ಪುಹಾಯಿತು. ಅವನು ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದನು.

ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗೆ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮುದುಕನೂ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಯುವಕನು ಪಕ್ಕದ ಗ್ರಾಮದವನು. ಅವನ ತಂಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾಳಂತೆ ಮುದುಕನದು ಶಿವಪುರವೇ. ಅವನ ಮೊಮ್ಮಗಳು ವಿಷಾಪ್ಪರದಿಂದ ಪಾಠಪಠುತ್ತಿದ್ದಾಳಂತೆ.

“ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಟಿಪ್ಪಣಿಗೆ ಯಾರು ಹಣಕೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ?” ಎಂದು ವೈದ್ಯ ರಾಮನಾಥನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ಸ್ಥಿತಿಮಂತ್ರ. ನೀವು ಎಷ್ಟು ಕೇಳುವಿರೋ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟೇನು” ಎಂದನು ಯುವಕ. ಮುದುಕನು ಮಾತ್ರ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಅಗ ರಾಮನಾಥನು ಯುವಕನೊಂದಿಗೆ, “ಪಕ್ಕದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಮಾಲಯದ ಇಂದಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಒಳ್ಳೆಯ ವೈದ್ಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಅವರು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ವೈದ್ಯಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹಣ ಕೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರನ್ನು ನಿನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನು ನಿನೊಂದಿಗೆ ಬಂದರೆ ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯರು ಈ ಬಡವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಇವನ ಮೊಮ್ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ತಿಳಿಬೇಡ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುದುಕನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಕ್ರಮಶಿಕ್ಷಣ

ಇರಾಕ್ ದೇಶದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಠಶಾಲೆ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹಸನ್ ಅಬ್ದುಲ್ ಎಂಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಬೋಧನಾಕೃತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕ್ರಮಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ತಮ್ಮ ಸಂಬಂಗೆ ಇದ್ದಿತು. ಇವರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪದ್ಧತಿಯು ಸರಿಯೆಂದೂ, ತನ್ನಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬೇರೆಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ, ದುರಭಿಮಾನ, ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹತ್ತು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂತೋಷ.

ಯಾವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾದರೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ತಡ ಮಾಡಿ ಒಂದರೆ ಪಾಲ್ಕು ಸುರೂ ಬೆತ್ತದ ಬೀದಿಯ ಭದ್ರತೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಪಾಠ ಹೇಳುವಾಗ ಯಾವನಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ತಲೆ ತಿರುಗಿದರೆ ಹತ್ತು ಬೆತ್ತದ ಪೆಟ್ಟು ಬಿತ್ತ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಯಾವನಾದರೂ ಸೀಸಿಬಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂತು ಕೊಳ್ಳಲು ಅವರನ್ನು ಮೂರುಸಾರಿ

"ದೇವರ ಸಮ್ಮುನ್ನು ಕೈಮಿಸಲಿ" ಎಂದು ಆದೇಶಿಸುತ್ತಾ ಪದ್ಧತಿ ಎಂಬಂತೆ ಹೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕ್ರಮಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಇದ್ದೊಂದು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಅವುಂಪಡಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದ್ದೆಂದು ಅವನ ಮಿತ್ರರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿ ನೋಡಿದರು. ಅಬ್ದುಲ್ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ, "ನಿಜವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೆತ್ತದ ಪೆಟ್ಟಿನ ಗುರುತು ನೆನಪಿರುವ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಕೇಳಿರದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಪಾಠವೂ ತಿಳಿಯದರು. ಶಿಕ್ಷಕಗಳ ಪಾಠಗಳಿಗೆ ಅಂಟು. ಅಪಾದರಿಯಲೇ ಪಾಠವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣವೆಂತಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಸೀಸಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲುವುದರಿಂದ ಅವರೊಳಗೆ ಒಂದು ಪಕ್ಕತಾ ಭಾವನೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಒಗೆಯ ಹೊಸ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನ ಬೋಧನಾ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅವನ ಪದ್ಧತಿ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಅನಿಸಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದವು. ಇವರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಮಗಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನೇ ಅಂದುಕೊಂಡರು.

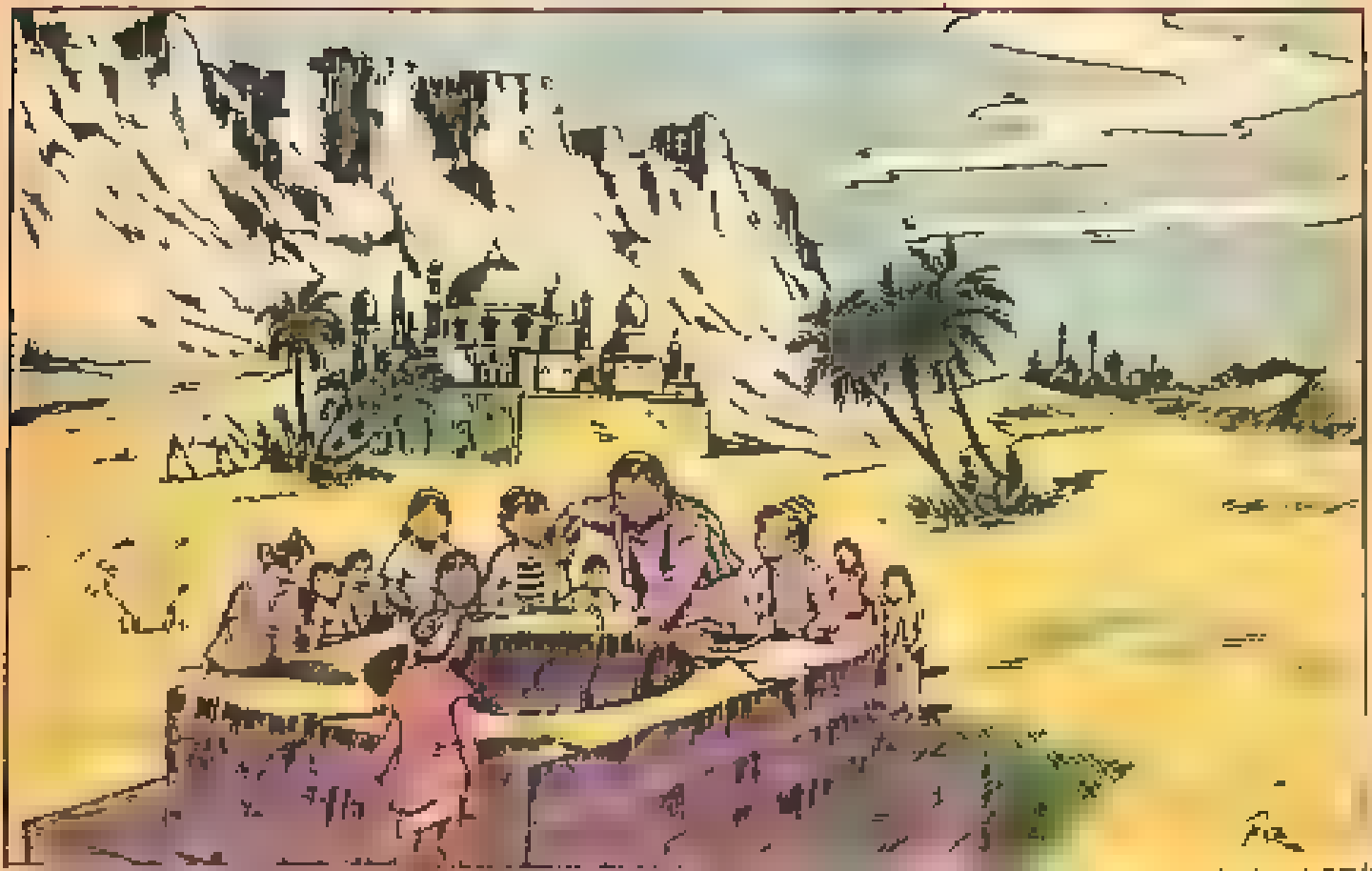
ಒಮ್ಮೆ ಕೆಲವರು ಅಬ್ಬಾಲಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ "ಈ ಹೊಸ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಕ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯ ಶಿಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಬಹುಬೇಗ ಪಂಡಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮೊದಲು ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವವರ ಹೊರತು ಶಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವೂ ಇಲ್ಲ, ಪದ್ಧತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ದಡ್ಡರಾಗುತ್ತಾರೆ." ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಸಾರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಣದ ಪರಿಸರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ಯಾನವನ ಪ್ರಾಂಶುಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ವಿನೋದಯಾತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದ್ದಿತು. ಹಾಗೆ ಅಬ್ಬಾಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನ ಮುಂಜಾವಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ದಾಟಿ ಕೃಷ್ಣದೂರ ಹೋಗಿ. ವಿನೋದಯಾತ್ರೆ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒರತೊಡಗಿದರು.

ಆಗ ಇನ್ನೂ ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೆಲವರು ಬಹಳ ದಾಹವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅಬ್ಬಾಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾಲ್ವಿ ಮೊತ್ತವೇ ಇದ್ದಿತು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿದ್ದ ನೀರು ಮುಗಿದು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಅಬ್ಬಾಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಡಿಸಿ ನೋಡಿ. "ಓ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಾವಿ ಇದೆ. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಹಗ್ಗವೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದಾಹವಾಗಿದೆ ಮಜ್ಜೆ? ದಾಹವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಬನ್ನಿ, ನಾವು ಹೋಗಿ ಬಾಲ್ವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸೇದಿಕೊಂಡು ನೀರು ಕುಡಿಯೋಣ" ಎಂದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅದರ ಅದೊಂದು ಪಾಳುಬಾವಿಯಾಗಿತ್ತು. ತಳದಲ್ಲಿ ನೀರಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಜರಿದುಬಿದ್ದ ಕೆಲ್ಲುಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ

ಕೈಗಳು ನೋಡುವೇ ಹೊರತು, ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ನೀರಿ ಸಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರಿಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಬ್ಬಾಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೊಂದಿಗೆ. "ನಾನು ಬಾವಿಗೆ ಇಳಿದು ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಸೇದಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಗೆ ತುಂಬಿಸೋಳ್ಳಿರಿ ಅಮ್ಮೇ! ನಾನು ಹಗ್ಗದ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಮೇಲೆ ಎರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ತನ್ನ ಸೊಂಬಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಾವಿಗೆ ಇಳಿದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗಳು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿನೆ ಬಿಡುತ್ತ ಬಾವಿಯ ತಳದ ವರೆಗೆ ಬಿಟ್ಟರು.

ಅಲ್ಲಿ ನೀರಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಲ್ಲು ಇದ್ದಿತು. ಅಬ್ಬಾಲಿ ಅದನ್ನು ಒದಿಗೆ ಸರಿಸಿ ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿ ಸಿದನು. ತನ್ನ ನಡುವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಬಾರ್ಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆ ನೀರಿನ ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡರು.

ಓಣಿ ಅಬ್ಬಾಲಿ ಐದುಸಾರಿ ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ಕೇರಿಸಿಂದ ತುಂಬಿಸಿದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆತ್ತಿರ ದಾಹವೂ ತೀರತು.

ಅಮ್ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಾರ್ಡಿಯನ್ನು ಹಗ್ಗ ದಿಂದ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಅಬ್ಬಾಲಿಗಾಗಿ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಾವಿ ಯೊಳಗೆ ಇಳಿಸಿದರು.

ಅಬ್ಬಾಲಿ ಹಗ್ಗವನ್ನು ತನ್ನ ಸೊಂಬಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದು ಕೊಂಡನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆಯ ತೊಡಗಿದರು ಅವನು ಬಾವಿಯ ಅಂಚಿಗೆ ಬರಲು ಎರಡು ಮೂರು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ದೂರವಿರುವಾಗ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ದೊಡ್ಡ ದನುಸಿಯವ ಸೀನಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಂಡುಗರೊಂದಿಗೆ ಎಗ್ಗ ಎಳೆಯುವವರೂ ಸಹ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು "ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ!" ಎಂದು ಮೂರು ಸಾರಿ ಕೂಗಿದರು.

ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಿಳಿಯುವುದ ರೊಳಗೇ ಅಬ್ಬಾಲಿ ಅವೈತ್ತರದಿಂದ ಬಾವಿಯ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸೊಂಬಕ್ಕೆ ಭಾರಿ ಪೆಟ್ಟು.

ಅಬ್ಬಾಲಿ ಕ್ಷಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗು ತ್ತಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೆವರಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಗ ತೊಡಗಿದರು.

ಈ ಗಲಾಟೆ ಕೇಳಿ ಕೆಲವರು ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ಅಬ್ಬಾಲಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಕಪ್ಪದಿಂದ ಪಾವಿಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದರು.

ಅಬ್ಬಾಲಿಯ ನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಯಿತು ಈ ಅನುಭವದಿಂದ ಅವನ ಕ್ರಮ ನಿಕ್ಷಗದಲ್ಲಿ ಓಂಕೆಗಳು ಪೂತಿ: ನಾಯವಾಯವು

ಅವಮಾನ

ಕೆಳ್ವೂರಿನ ಭೂಪಾಲನೊಬ್ಬನು ಕೆಳ್ವೂರಿನ ನಿವಾಸಿಯಾದ ವೀರಯ್ಯನ ಮಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು.

ಆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ವೀರಯ್ಯನು ತನ್ನ ಬಳಗದವರೊಂದಿಗೆ ಭೂಪಾಲನ ಮನೆಗೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು. ಹುಡುಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿತು. ವೀರಯ್ಯನಿಗಿರುವ ಅಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ ಮೊದಲಾದುವು ಭೂಪಾಲನಿಗೂ ತ್ಯಕ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಭೂಪಾಲನು ಮದುವೆಗೆ ಮುಹೂರ್ತ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲು ಕಾಳವ್ವನೆಂಬ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ವೀರಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ವೀರಯ್ಯನು ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಪಾಲ್ವಾರು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದಿದ್ದನು.

ಸಂಬಂಧಿಗಳಾಗಲಿರುವವರು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ಲಾಂಛನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೀರಯ್ಯನ ಮಗಳು ಸುಗುಣ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳೂ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹುಡುಗಿಯೇ.

ವೀರಯ್ಯನು ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂದು ಮಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಅವಳು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವಾಗ ಆ ನಾರಾಯಣ ನನ್ನ ಜಡೆ ಓಡಿದು ಎಳೆದ!" ಎಂದಳು ಕಣ್ಣು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ.

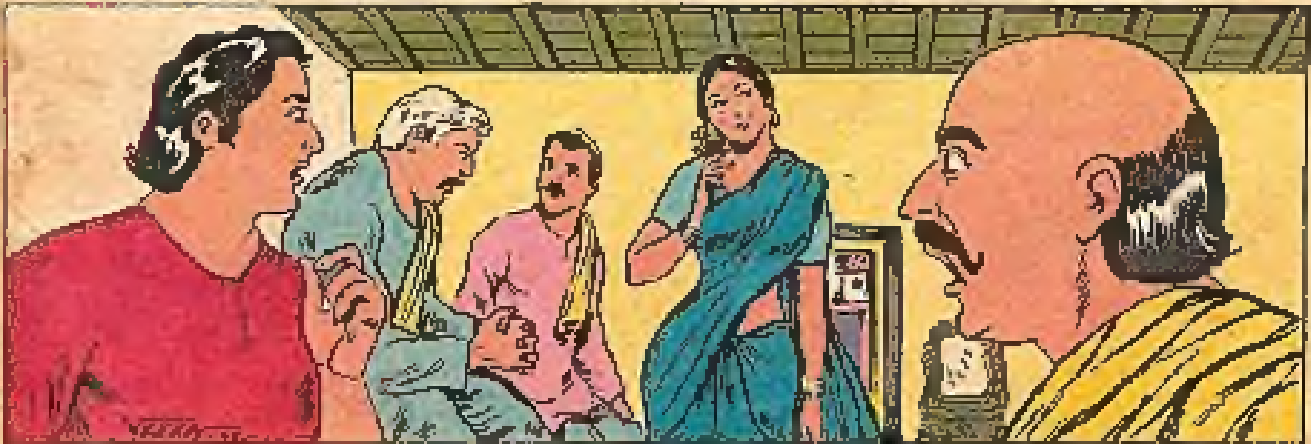
"ಅವನೊಬ್ಬ ದುಷ್ಟ ಲೌಡಿ. ನೀನೇಕ ಒಬ್ಬಳೇ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದಿ?" ಎಂದು ವೀರಯ್ಯ ಕೋಪದಿಂದ.

"ಎನಗೆ ಎಷ್ಟೂವಾರಿ ಹೇಳಿದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳೇ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದೆಂತರೇನು?" ಎಂದು ವೀರಯ್ಯನ ಮಗ ಕೂಡಾ ತಂಗಿಯನ್ನು ಜರೆದು ಮಾತಾಡಿದನು.

"ಸರಿಕೂ! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತಾಡೋಣ. ವೀರಯ್ಯನವರೇ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಭೂಪಾಲನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಕಾಳವ್ವನೆಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಳವ್ವನು ಭೂಪಾಲನೊಂದಿಗೆ, "ಪಕ್ಕನ ಎದ್ದು ಹೋದಿರೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವಮಾನವಾದರೆ ಆ ತಂದೆಮಗಂದಿರು ಕೈಲಾಗದವರ ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲಾರೆ. ನಾಳೆ ಸೂಸೆಯಾದವಳಿಗೆ ಹೀಗೇನಾದರೂ ಆದರೂ ಅಷ್ಟೇ ತಾನೆ? ಅದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಆ ಮನೆಗೆ ಸೂಸೆಯಾಗಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬಿಡಿ!" ಎಂದನು ಭೂಪಾಲ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦ ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೫ ಫೆಬ್ರವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

S. B. Prasad

M. C. Monbad

• ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಮುದ್ರಿಸುವಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. • ಎಸೆಬರ್ ೧೦ ರೋಳಿಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. • ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷತ್ವಮವೆಂದು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಬಹಿಷ್ಕರಣೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. • ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋ ಕಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫರಿಕಾಂತ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : " ಬೀಳ್ಕೊಡುವ ದಿನವಲ್ಲಾ ಹೀಗೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ,

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : "ನಿನಗೆ ನೂರೊಂದು ಸಲಾಪು ಗೊತ್ತಾಯ್ತಾ?"

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಜಿ. ಕೆ. ವಸುಂಧರ, ಕನಕಮಾಲು, ಕೂರ್ಮಿ

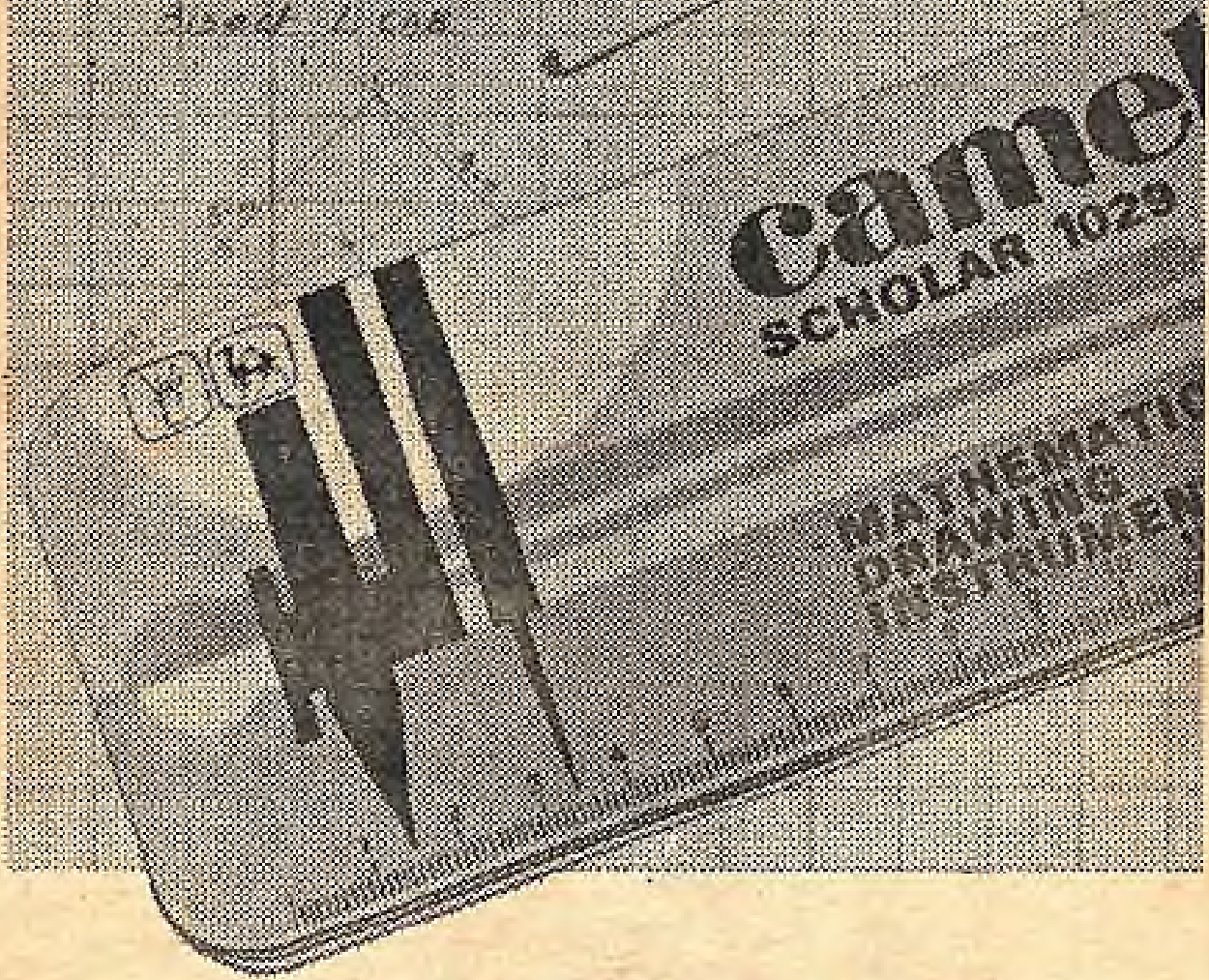
ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಅಖ್ಯರಿನೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು :

೧. ಸರ್ ಪುಷ್ಪಾ ನ್ಯಾಟನ್, ೨. ಮೊದಲನೇ ರಿಟರ್ನ್, ಹದಿನೈದನೇ ಲಾಯಸ್, ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಪಾರ್ಕ್, ೩. ಫ್ಯಾರಿಸ್, ನೈಟಿಂಗೇಲ್, ೪. ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡರ್.

ಅಮಿತ್ ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜಾಣ.
ಅವನ ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಕಾಮೆಟ್ಟಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೂಡ ಹಾಗೆಯೇ.

ಕಾಮೆಟ್ಟಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ವಿವರಗಳು
ಪುಟ 12 ಕ್ಕೆ

ಕಲೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅವನು
ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಾನೆ.

ಬಾಕಿ ಬರುವಂತೆ ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಕಾಮೆಟ್ಟಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು
ಕುಯಾರಿಸ್ತರುತ್ತವೆ, ಅವು ಗಟ್ಟಿಯಾದವುಗಳಾಗಿವೆ ಎಷ್ಟು ಒಲವಾಗಿ
ಕಾಪಡಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಅವು ಹಾಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವು ಅತ್ಯಂತ ದೃಢವಾಗಿರುತ್ತವೆ, ಆದುದರಿಂದ
ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ನಿಮ್ಮ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬರ ಮುಖ,
ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೇಬು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆಮೈ,
ಹಣ ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ
ಕೊಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಎಂದರೆ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ
ಧನ ದೊರೆಯೋಗ. ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಾವಧಿಯ ಉಳಿತಾಯ.

**ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಕಾಮೆಟ್ಟಿ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆ**

ಕ್ಯಾಮೆಲ್ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್,
ಅರ್ಬ್ ಮುಖಾರಿಯರ್ ರಿವೀಲ್,
ಮೊರಾಡು: 400 050 (ಕಾಡು)

ಹಾ ಹಾ! ನಾನೂ ಕೂಡ!

Duckback®

ಗ್ಲೇಡ್‌ರೂಮ್ ಗಮ್ ಬೂಟ್‌ಗಳು—ಪುರುಷರಿಗಾಗಿ,
ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಹಾಗೂ ಶಿಶುಗಳಿಗಾಗಿ.

ಬೆಂಗಾಲ್ ವಾಟರ್‌ಪ್ರೂಫ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಕರಾಚಿ, ಬೊಂಬಾಯ್, ಮದ್ರಾಸ್
ಪರಿವಾರದ ಜತೆ - **Duckback®** ನ ಅಧೀನ.